Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Η Ουσιαστική Δομή του Εθνικοσοσιαλισμού

Εκδόσεις Φραντς Έερ Πάρτολάγκερ, Μόναχο

Η Ουσιαστική Δομή

του

Εθνικοσοσιαλισμού

από τον

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Εκδόσεις Φραντς Έερ Νάχφολγκερ, Ε.Π.Ε. Μόναχο

Αφιερωμένο στα θύματα του
Εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος
για το ερχόμενο Ράιχ

Περιεχόμενα

		Σελίδα
1.	Οι Προϋποθέσεις……..	1
2.	Φυλετική φιλοσοφία και Κρατική οικοδόμηση……..	6
3.	Εξωτερική πολιτική και επιχειρηματική δεοντολογία……..	13
4.	Κοσμοθεώρηση, θρησκεία, πολιτική…….	30
5.	Αναγέννηση της Πολιτιστικής Συμπεριφοράς…….	44
6.	Σύμβολα της Ζωής…….	55
7.	Παράρτημα (Πρόγραμμα)……..	62

Οι Προϋποθέσεις

Η τεράστια ανάπτυξη του Εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος φαίνεται αινιγματική και τρομακτική σε εκατομμύρια ανθρώπους. Εκπρόσωποι ιδεών πριν από το 1914 και υποστηρικτές των ιδεολογικών και πολιτικών συστημάτων που επικρατούν σήμερα, προσπαθούν να «εξηγήσουν» στους εναπομείναντες οπαδούς τους, αυτή την άνοδο ενός φαινομένου που κάποτε την γελοιοποιούσαν, και τώρα δικαιολογημένα φοβόντουσαν, και να το κάνουν με τέτοιο τρόπο που θα αποτρέψει τους οπαδούς τους από το να παρασυρθούν από την υπνωτική επιρροή της νέας ιδέας. Γι' αυτό το λόγο, επικαλούνται σαν «προσωρινά γεγονότα» την οικονομική δυσπραγία και την εμπορική στασιμότητα για να ανακοινώσουν την εξαφάνιση της εθνικοσοσιαλιστικής «ασθένειας» με υποσχέσεις για καλύτερες εποχές που θα έρθουν. Όλοι αυτοί οι επικριτές του Εθνικοσοσιαλισμού παραβλέπουν το γεγονός ότι αυτές οι μεγάλες κρίσεις της εποχής μας είναι από μόνες τους σημάδια ασθένειας, συμπτώματα του πιο τρομερού είδους, εξωτερικά σημάδια μιας εσωτερικής κατάρρευσης, αλλά και η απόδειξη της κυριαρχίας ενός πνεύματος που βλέπει το οικονομικό κέρδος σαν το μεγαλύτερο αγαθό του. Και δεδομένου ότι μια τέτοια νοητική και πνευματική στάση έρχεται σε αντίθεση με την οργανική δομή κάθε κοινοτικής ζωής, η αμαρτία μιας γενιάς που έχει δεν έχει πλέον αξίες εκδικείται σε πολιτικές και οικονομικές καταστροφές. Σαν τελικές συνέπειες, διαφαίνονται δύο πιθανότητες στον ορίζοντα του μέλλοντος: ότι όσοι έχουν εξαπατηθεί από το αδίστακτο οικονομικό πνεύμα θα απομακρύνονται ολοένα και περισσότερο από τις ιδέες της πίστης, της αφοσίωσης, του πολιτικού πνεύματος και της αξιοπρέπειας που ακόμα τους αιχμαλωτίζουν και θα συντρίψουν έναν κόσμο με βίαιη εξέγερση, ή ότι σε μια άλλη ομάδα, η **ηθική** δύναμη θα συγχωνευθεί με μια σιδερένια θέληση, για να αποκαταστήσει με μια ράβδο πειθαρχίας τον νόμο της φύσης και τον νόμο κάθε μεγάλης ψυχής, ότι στην ιεραρχία των αξιών το κέρδος βρίσκεται στον πάτο και όχι στην κορυφή. Συνήθως, σε κρίσιμες εποχές, και οι δύο δυνάμεις ενώνονται και ο αγώνας στη συνέχεια δεν αποφεύγεται με συμβιβασμούς, αλλά διεξάγεται μέχρι να ληφθεί μια απόφαση. Το αποτέλεσμα αυτού του αγώνα συχνά καθορίζει την περαιτέρω ιστορική πορεία ενός λαού, μιας ομάδας λαών, μιας φυλής για αιώνες, μερικές φορές για πάντα.

Σήμερα βρισκόμαστε σε μια τέτοια αλλαγή εποχής. Τα πνεύματα που κάποτε προκαλούνταν από τις διδασκαλίες, που έβαζαν το απόλυτο Εγώ στο επίκεντρο όλων των αξιολογικών κρίσεων, έχουν απελευθερωθεί. Καμία ενιαία, κυρίαρχη έννοια δεν τα ενώνει όλα, στην καρδιά της νομοθεσίας, ως επί το πλείστον, βρίσκονται μόνο άτομα που είναι εντεταλμένοι των πιο βρώμικων κερδοσκοπικών συμφερόντων. Δεν έχουν απομείνει σχεδόν καθόλου πολιτικοί, αλλά μόνο συμμετοχικές εταιρείες, τραστ και μονπώλια, που συχνά αγοράζονται απευθείας από πλάσματα της κατώτερης μορφής κερδοσκοπίας. Ο νόμος και οι δικαστές υποβιβάζονται σε απλά εργαλεία της

πιο στενής κομματικής ιδεολογίας, και οι τελευταίοι πυλώνες της εθνικής εμπιστοσύνης υπονομεύονται έτσι από τους ίδιους τους κυβερνώντες μιας παρακμιακής εποχής. Αναπόφευκτα, γιατί διαφορετικά οι άνθρωποι που συχνά εκφωνούν βαρυσήμαντες ομιλίες σε παγκόσμια οικονομικά συνέδρια, θα έπρεπε να κάθονται στα σκαμνιά των φυλακών. Αυτή η αποσύνθεση από πάνω προς τα κάτω, αποδυναμώνει όμως όλο και περισσότερο την προηγουμένως ακλόνητη πίστη των κυριαρχούμενων μαζών, και στη συνέχεια έρχεται η ημέρα της απόφασης που αναφέρθηκε παραπάνω: χάος ή μαχητική αναμέτρηση. Στην περίπτωση της μαχητικής αναμέτρησης, στην αρχική τους αντιπαράθεση οι μεγάλες μάζες θα ξεκινήσουν επικρίνοντας την άμεσα απτή ζημιά, κάποια μυαλά θα ψάξουν βαθύτερα στις συνθήκες κάτω από τις οποίες έγινε η παρακμή, ένα ή ίσως μόνο λίγα μυαλά θα γεννήσουν μια **νέα ιδέα** για την ώριμη εποχή, μια εποχή που μπορεί να οδηγήσει έναν λαό πίσω στο μεγαλείο.

Οι ιδέες έρχονται σαν παιδιά του Θεού, κανείς δεν μπορεί να εντοπίσει την προέλευσή τους μέχρι το τέλος καθαρά από εμπειρία. Παρ' όλα αυτά η φύση των απόψεων για τη γέννηση μιας ιδέας δείχνει τη χαρακτηριστική νοοτροπία διαφορετικών προσωπικοτήτων, λαών και φυλών. Από μια καθαρά ιστορική και επιφανειακή οπτική γωνία, η ευρέως διαδεδομένη άποψη είναι ότι μετά από μια «εποχή φιλελευθερισμού», **πρέπει** να αναδυθεί μια «νέα ιδέα» με μια «μοιραία» συνέπεια. Αυτό όμως δεν είναι ιστορικά ακριβές, γιατί πολύ συχνά **δεν** γεννιέται μια τέτοια σωτήρια ιδέα, αλλά σε αυτή τη γη λαοί με τη μεγαλύτερη πολιτιστική δύναμη χάθηκαν για πάντα στη φωτιά των αγώνων. Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν πιστεύουμε ότι μας κατέβηκε μια «μοιραία» μια ιδέα από τα ομιχλώδη ύψη, δεν αισθανόμαστε μοιρολατρικά ότι είμαστε οι «εκλεκτοί», όπως η αλαζονική «ταπεινότητα» πολλών, αλλά αυτό που μας στηρίζει είναι ακριβώς η ζωντανή συνειδητοποίηση αυτού που αναπτύσσεται και διαμορφώνεται από κάτω προς τα πάνω, η ενδόμυχη γνώση ότι οι ιδέες και οι αξίες που έχουν **αναδυθεί** μέσα στις καρδιές μας, μας οδηγούν σε ισχυρές δεσμεύσεις, σε πράξεις, σε θυσίες, σε νίκες. Αυτά τα όμορφα γερμανικά λόγια, ότι δεν είναι η «μοίρα» το μόνο σπουδαίο πράγμα, αλλά μάλλον το θάρρος που την κρατάει άθραυστη, δείχνει την ίδια νοητική στάση, που είναι τελικά ζήτημα χαρακτήρα, η εξερεύνηση του οποίου οδηγεί στη συνέχεια στο μυστήριο του αίματος που δεσμεύεται από την ψυχή.

Οι άνθρωποι που πιστεύουν ότι πρέπει να μας φορτώσουν με το βάρος μιας μαγικής ιδέας, δηλώνουν ότι είναι φανατικοί αντίπαλοι της καθαρά υλιστικής έννοιας της αιτιότητας – και την επαναφέρουν μέσω του χριστιανικού δόγματος, υπονομεύοντας έτσι την αξιοπρέπεια της γέννησης μιας ιδέας στις ανθρώπινες καρδιές, μιας γέννησης που παραμένει πάντα ένα μυστήριο.

Κάθε μεγάλη ιδέα εμφανίζεται πλέον – σύμφωνα με τον Γκαίτε – με **νομοθετικούς όρους**. Αλλά κάθε πραγματικά μεγάλη συνδυασμένη ερμηνεία είναι πάντα μια πνευματική-ψυχική γέννηση **μιας** προσωπικότητας. Στην καλύτερη περίπτωση, οι εμπειρίες μιας εποχής ρέουν μαζί μέσα από λίγα άτομα – όχι επειδή συνδυάζονται, αλλά επειδή πηγάζουν από την ίδια λαχτάρα, τον ίδιο χαρακτήρα, τον ίδιο μύθο της ζωής.

Σε αυτόν τον κόσμο, μια ιδέα χρειάζεται ένα σώμα για να την αντιπροσωπεύει. Από αυτή την ώθηση προέκυψε ο Παρθενώνας, καθώς και η Καπέλα Σιξτίνα και η Ένατη Συμφωνία. Ο άνθρωπος, η ιδέα και το έργο έχουν γίνει μια χωροχρονική ενότητα που δεν μπορεί **ποτέ** να διαχωριστεί. Αυτή η θεμελιώδης αντίληψη ισχύει και εκεί όπου ο άνθρωπος είναι τόσο υποκείμενο όσο και αντικείμενο, όπου η **ανθρώπινη ζωή** βρίσκεται σε ροή, όπου ένας **μεταβαλλόμενος** αριθμός πρέπει να είναι μια απεικόνιση μιας σκέψης. Εδώ, λοιπόν, το έργο αντικαθίσταται από τον ίδιο τον άνθρωπο.

Από τις πρώτες μέρες της ύπαρξής του, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα καθοδηγείται από τον δικό του νόμο σύμφωνα με τον οποίο ιδρύθηκε: το αίμα και το χώμα είναι η προϋπόθεση για κάθε έργο, η προσωπικότητα είναι το επιστέγασμα ενός λαού, η ηγεσία έναντι της δημοκρατικής ισοπέδωσης, ο τελικός αγώνας ενάντια στον **ολοκληρωτικό** μαρξισμό, δηλαδή την σοσιαλδημοκρατία όπως και τον μπολσεβικισμό, η αντικατάσταση της ανίκανης μεσαίας τάξης από μια νέα επιλογή του έθνους...

Προτού μια ιδέα μπορέσει να γίνει ένας διαμορφωτικός, γενεσιουργός **τύπος**, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τον ζωντανό δημιουργό της. Αυτό είναι κάτι που καταλαβαίνει εύκολα **όποιος σκέφτεται και μπορεί διαμορφώσει σκέψεις**, αλλά είναι και κάτι που κάθε γερμανικός χαρακτήρας, όσο απλός κι αν είναι, το νιώθει εξίσου βαθιά και άμεσα. Όταν λοιπόν, οι εχθροί μιας οργανικής εξέγερσης, από την άλλη πλευρά, καταπολεμούν τη νέα μορφή της ζωής από τη ρίζα της, προσπαθώντας να αναγνωρίσουν την «μεγαλειότητα της ιδέας» και να την χαρακτηρίσουν με ονόματα όπως «μπλόφα», εδώ είναι ξεκάθαρο ότι δεν έχουμε να κάνουμε με «ιδεαλιστικά» κίνητρα, ή «πίστη στην ιδέα», αλλά με μια έκφραση των ικανοτήτων που καλλιεργούνται στα πεζοδρόμια των μεγαλουπόλεων, με ανθρώπους που δεν αντιλαμβάνονται **ούτε** την ιδέα **ούτε** τις μεγάλες προσωπικότητες, και γι' αυτό δεν μπορούν να τις εκτιμήσουν.

Καθώς αναδύεται μια νέα μεγάλη θέληση, πολλοί νεοφερμένοι θα αρχίσουν να δρουν σύντομα, χωρίς να έχουν βιώσει την πλήρη μεταμόρφωση που επιφέρει η ιδέα. Στη συνέχεια πολλοί εντάσσονται στην οργάνωση με την αφελή πεποίθηση ότι θα βρουν στο κόμμα ένα άνετο φόρουμ για τα σχέδια και τα πλάνα τους, επειδή ίσως κανείς άλλος δεν ήθελε να τους ακούσει πριν. Αυτοί οι άνθρωποι συνήθως θέλουν να μιλούν για «την ιδέα», όπου φαντάζονται μόνο **τα δημιουργήματα της φαντασίας τους** και βλέπουν τη νέα οντότητα απλώς μόνο σαν ένα πειραματικό αντικείμενο για να δουν σε ποιο βαθμό μπορούν να προστεθούν σε αυτή τη διάδοση κάθε είδους προηγουμένως καταπιεσμένες μορφές σκέψης. Γι' αυτό και αυτοί οι άνθρωποι ντρέπονται για την προσωπικότητα ενός πραγματικού ηγέτη, επειδή εδώ η ιδέα και η μορφή είναι ήδη παρούσες και υπάρχουν ελάχιστες ευκαιρίες για προσπάθειες να ποζάρουν. Έτσι, λοιπόν, τονίζουν με ύποπτο ζήλο την «πίστη στην ιδέα» και από αυτό βγάζουν το συμπέρασμα **ότι πρέπει να μπουν** στη θέση των δημιουργών.

Προτού όμως ένα δόγμα – και αυτός είναι ένας αιώνιος νόμος – μπορέσει να γίνει μια ζωή τόσο σκληρή όσο το ατσάλι, πρέπει πρώτα να έχει περάσει μέσα από τις φλόγες του χρόνου από έναν ηγέτη. Όποιος είναι πραγματικά πιστός **σε αυτήν την ιδέα** θα τονίσει επομένως τη σημερινή αδιαχώριστη φύση του Αρχηγού και της ιδέας και τους ανθρώπους του προαναφερθέντος είδους είτε θα τους επιβάλει μια αυστηρή πειθαρχία είτε – εκτός εάν από τη διαχειρίσιμη φιλοδοξία υπάρχουν και ελαττώματα χαρακτήρα – θα τους απορρίψει.

Ειδικά οι πιο δυνατές προσωπικότητες και τα πιο συνειδητά μέλη ενός μεγάλου νέου πνευματικού κινήματος θα αρνηθούν να μετατρέψουν την οργάνωση που γεννήθηκε μέσα από δυσκολίες, σε μια λέσχη δημόσιας συζήτησης άστατων ανθρώπων που μπερδεύουν τη φλυαρία με την επίλυση των προβλημάτων. **Η ιδέα** είναι σταθερά εδραιωμένη, άρρηκτα συνδεδεμένη με τον Αρχηγό, οι αποφάσεις αναπτύσσονται από τον πυρήνα της και συνδέονται με τους ανθρώπους, όχι με αναίμακτες θεωρητικολογίες, και θα δώσουν στον κόσμο μια νέα κατεύθυνση.

Η αληθινή έκφραση της ελευθερίας βρίσκεται στη μοναδική **εσωτερική** αναγνώριση της ιδέας· αυτή είναι και η εσωτερική πεποίθηση του εθνικοσοσιαλιστή. Η πίστη σε αυτήν σημαίνει να είσαι πιστός στον εαυτό σου. Και η δύναμη αυτής της κοινής ιδέας ενισχύεται υποστηρίζοντας τον Αρχηγό στον αγώνα ενάντια στην παρακμή της εποχής μας, στον αγώνα για ένα μεγάλο μέλλον.

Αυτή η αυξανόμενη σύνδεση μεταξύ ιδέας, Αρχηγού και οπαδών, που ξεπερνά όλα τα επίπεδα των ανθρώπινων δυνατοτήτων, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για να μην παρερμηνευτεί εξαρχής η συνολική μορφή του εθνικοσοσιαλιστικού φαινομένου. Και από εδώ το μονοπάτι οδηγεί στα βάθη της ίδιας της ιδεολογίας.

Η επανάσταση από μόνη της ενάντια στις σάπιες συνθήκες δεν σημαίνει τίποτα. Επιπλέον, μια επανάσταση που, μετά από χιλιάδες χρόνια ύπαρξης ενός λαού, κηρύττει «εντελώς νέες ιδέες» δείχνει ότι πρέπει να είναι ανόργανη και εχθρική προς το λαό. Γιατί αν ένας λαός δεν έχει ασπαστεί ορισμένες ιδέες σε όλη την ιστορία του, δεν έχει αποτίσει φόρο τιμής σε ορισμένες αξίες, αυτό αποδεικνύει ότι αυτές οι ιδέες και οι αξίες δεν ανήκουν στην φύση του. Μια επανάσταση ή μια εξέλιξη είναι αληθινές μόνο αν είναι ένα μέσο αποκατάστασης των περιφρονημένων αιώνιων αξιών ενός έθνους, στην περίπτωσή μας του γερμανικού. Και αυτό ακριβώς είναι το μεγαλείο του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, ότι αντιπροσωπεύει την ενιαία γερμανική εθνική ιδέα στις μορφές της εποχής μας. Γι' αυτό αισθανόμαστε όμοιοι με κάθε τι σπουδαίο που κάποτε έκανε περήφανους τους Γερμανούς, γι' αυτό είμαστε εχθροί όλων όσων προσπάθησαν να παραποιήσουν την φύση της γερμανικότητας.

Θέλουμε να δουλέψουμε με τις μορφές **της εποχής μας**. Αυτό σημαίνει ότι απορρίπτουμε τους συχνά ανειλικρινείς, ψευτοεθνικιστές δασκάλους που, ανίκανοι να επιβεβαιώσουν την εποχή μας – παρά όλα τα σημάδια παρακμής της – αναζητούν παρηγοριά μιμούμενοι τις **μορφές** του παρελθόντος, είτε στην τέχνη είτε στην οικονομία. Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές επιβεβαιώνουμε ολόψυχα **την εποχή μας**, γιατί **εμείς οι ίδιοι** θεωρούμε τους εαυτούς μας σαν ένα στοιχείο της αναγέννησης, γνωρίζουμε ότι ο Μεγάλος Πόλεμος του 1914 – 1918 θα παραμείνει κάποτε στη μνήμη των μελλοντικών γενεών σαν **ένα** μυθικό, απαράμιλλο κατόρθωμα. Ξέρουμε ότι αυτές οι γενιές είδαν τότε ένα σχεδόν απελπιστικό χάος να εξαπλώνεται στους δρόμους της Γερμανίας. Μέχρι να γίνουν ορατές οι στήλες του Εθνικοσοσιαλισμού, το γερμανικό έθνος, υπό την ηγεσία του, συνέρχεται και βιώνει τη μεγαλύτερη και την πιο βαθιά αναγέννηση. Η κρίση μας δεν καθορίζεται από το τι είναι οι άλλοι, αλλά το τι αντιπροσωπεύουμε εμείς οι ίδιοι με λόγια, θέληση και πράξεις, αυτό είναι καθοριστικό για την αξιολόγηση της εποχής μας.

Μόνο όσοι κατανοούν αυτή την πεποίθηση και την τονισμένη και δικαιολογημένη αποκλειστικότητα αυτής της πεποίθησης θα μπορέσουν πώς

να ενσωματώσουν σωστά τα επιμέρους στοιχεία. Και μόνο όσοι έχουν βιώσει τη μάχη του αίματος και των αξιών της αφυπνισμένης γερμανικής φυλετικής ψυχής μπορούν να κρίνουν και την οικονομική μας βούληση. Δίνοντας έμφαση στην αξία του χαρακτήρα, χτίζεται μια γέφυρα μεταξύ και του πιο μακρινού παρελθόντος του γερμανικού λαού και του παρόντος.

Φυλετική φιλοσοφία και κρατική οικοδόμηση

Κάθε πνευματικό κίνημα, όσο μεγάλο και διαδεδομένο κι αν είναι, πάντα εστιάζει σε πολύ λίγες βασικές ιδέες, συνήθως μόνο σε μία. Αυτό δεν είναι ένα σημάδι φτώχειας, αλλά πλούτου, μια μαρτυρία πραγματικής ψυχικής διαμόρφωσης και οργανικής γονιμότητας σε αντίθεση με τον εκλεκτισμό, δηλαδή με τις μεθόδους εκείνων που πιστεύουν ότι μπορούν να κατασκευάσουν κάτι ιδιαίτερα σπουδαίο από πολλές ιδέες ενώνοντάς τις. Ακριβώς αυτές οι πνευματιστικές απόπειρες, που τολμούν αλαζονικά να επικρίνουν οτιδήποτε άλλο εκτός από την «έλλειψη πνευματικότητας», είναι σημάδια παρακμής της δημιουργικής δύναμης της ψυχής. Η φύση από έναν πυρήνα σπόρου δημιουργεί το στάχυ του σιταριού και των ποικίλων καρπών, όχι με το να συνθλίβει πολλούς σπόρους διαφορετικών φυτών. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο δημιουργούνται οι πραγματικές μορφές σε όλους τους τομείς της ζωής, μόνο που αυτές οδηγούν σε μεγάλες ανακαλύψεις, τα αποτελέσματα των οποίων στη συνέχεια διαπερνούν κάθε κλάδο της ζωής, συμπεριλαμβανομένων όλων των άλλων ζωτικών δυνάμεων. Η βίαιη συγχώνευση ποικίλων ιδιοτήτων, όμως, – στο πολιτικό πεδίο – είναι η **δημοκρατία**. Γι' αυτό το λόγο κάτω από όλες σχεδόν τις ανιχνεύσιμες ιστορικές συνθήκες, η δημοκρατία είναι η πολιτική μορφή της φυλετικής παρακμής ενός δημιουργικού ισχυρού λαού, όταν αυτός παραχωρεί σε διαφορετικές και ως επί το πλείστον κατώτερες ομάδες, τα ίδια δικαιώματα για τα οποία είχε αγωνιστεί κάποτε σαν προϋπόθεση για την πραγματική διαμόρφωση του κόσμου. Εν μέσω μιας τέτοιας πνευματικής και φυλετικής παρακμής, η συνειδητοποίηση της φύσης αυτής της παρακμής περνάει μερικές φορές από το μυαλό μεγάλων στοχαστών, όπως όταν ο Πλάτωνας, στην ύστερη ελληνική περίοδο, σκιαγράφησε ένα σχέδιο για ένα αυστηρό κράτος βασισμένο σε φυλετικές αρχές, πιθανώς με την υποσυνείδητη αντίληψη ότι το νορδικό αίμα των Ελλήνων είχε σχεδόν εξαλειφθεί από τις φυλετικές αναμείξεις και τους πολέμους. Ήταν πολύ αργά για την Ελλάδα, όπως κάποτε ήταν πολύ αργά για την Ινδία και το Ιράν, και όπως αργότερα έγινε πολύ αργά για τη Ρώμη. Η συνειδητοποίηση ότι η «αιώνια νύχτα» του εθνικού χάους θα είχε εξαπλωθεί σε όλη την Ευρώπη αν δεν εμφανιζόταν στον κόσμο ο γερμανισμός είναι η μεγαλύτερη ανακάλυψη του τέλους του 19ου αιώνα, μια ανακάλυψη που δόθηκε κυρίως στον γερμανικό λαό από τον Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν (Houston Stewart Chamberlain), ο οποίος αργότερα ασπάστηκε τον Εθνικοσοσιαλισμό. Οι μεταγενέστερες μελέτες για τη φυλή και την κληρονομικότητα εμβάθυναν στις σκέψεις του και ένα μεγάλο μέρος της βιβλιογραφίας ανέπτυξε περαιτέρω τα ευρήματά του. Το γεγονός ότι όλα αυτά, όμως, δεν παρέμειναν μόνο στα χαρτιά και στη λογοτεχνία, αλλά

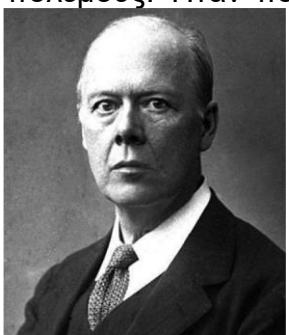

Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν
(Houston Stewart Chamberlain)
1855 – 1927

έγιναν αιματοβαμμένη ζωή για τους Γερμανούς που τώρα ανέρχονται σε **εκατομμύρια**, είναι το ιστορικό επίτευγμα του Αδόλφου Χίτλερ, του εθνικοσοσιαλιστικού λαϊκού κινήματος. Ό,τι και αν φέρει το μέλλον, όποιες πολιτικές, οικονομικές ή κοινωνικές μορφές, ενδιάμεσες λύσεις, δυσκολίες ή αγώνες κι αν αντιμετωπίσει αυτό το κίνημα στην προσπάθειά του για τον στόχο του, αυτό το ιστορικό επίτευγμα είναι ήδη αναμφισβήτητο. Για ό,τι πάλευε, σαν ατομική προσωπικότητα, στα γερμανικά κρατίδια, που λαχταρούσε να πάρει μορφή μέσα στο χάος που έβραζε, αναζητώντας στα βάθη της ψυχής του τους λόγους πίσω από τη μεγάλη κατάρρευση του 1918, συσπειρώνονταν όλο και περισσότερο σε ένα κίνημα που κάποτε γελοιοποιούνταν και χλευάζονταν, και στη συνέχεια εξοστρακίστηκε και διώχθηκε, και το οποίο, την ίδια ώρα της βαθύτερης ταπείνωσης της Γερμανίας, είχε γεννηθεί με τολμηρή ελπίδα σε λίγες καρδιές. Αλλά αυτή η ελπίδα σίγουρα θα είχε καταρρεύσει αν δεν είχε συγχωνευθεί με τη βαθιά ριζωμένη πεποίθηση ότι σε χιλιάδες πόλεις και χωριά στα γερμανικά κρατίδια, συγγενείς ψυχές λαχταρούσαν κάτι παρόμοιο, ότι το παλιό **αίμα** έρεε ακόμα στις φλέβες όσων είχαν πολεμήσει στον Μεγάλο Πόλεμο και ήταν ζωντανό στους απογόνους των πεσόντων.

Αυτή η πίστη στην **αξία του αίματος**, η πρωταρχική προϋπόθεση της Εθνικοσοσιαλιστικής κοσμοθέασης, δεν είναι «καθαρός υλισμός», όπως συχνά έλεγαν και οι φιλελεύθεροι του Μάντσεστερ, αλλά βρίσκεται πολύ βαθύτερα. Αυτή η πίστη στην αξία του αίματος, η βασική προϋπόθεση της εθνικοσοσιαλιστικής κοσμοθέασης, δεν είναι «απερίσκεπτος υλισμός», όπως λέγεται συχνά από τους φιλελεύθερους του Μάντσεστερ*****, αλλά βρίσκεται πολύ βαθύτερα. Ουσιαστικά, δηλώνει ότι μια συγκεκριμένη δημιουργική ψυχή, ένας συγκεκριμένος χαρακτήρας, μια συγκεκριμένη νοοτροπία πάντοτε συνδυάζεται με μια συγκεκριμένη φυλετική μορφή. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η μεγαλοφυής, ηρωική μορφή του Ζίγκφριντ είναι δημιούργημα και πνευματικό πρότυπο του γερμανικού λαού, ενώ ο απατεώνας και κλέφτης της κληρονομιάς, ο Ιακώβ, είναι η ιδανική μορφή του Ιουδαίου. Δεν είναι τυχαίο ότι η ιδέα της **τιμής** είναι η ύψιστη αξία στους τραγουδιστές της Έντντα, στον ποιητή του «τραγουδιού των ηρώων» (Hildebrandlied), στο γερμανικό επικό ποίημα της πιστής Γκούντρουν (Gudrunlied), στο τραγούδι των Νιμπελούνγκεν (Nibelungenlied), και επανεμφανίζεται με μια άλλη μορφή – στην απόλυτη αλήθεια του ερευνητή – στον Λεονάρντο ντα Βίντσι και τον Κοπέρνικο, μέχρι που βρίσκει την πιο ισχυρή μεταμόρφωσή της στον Φάουστ. Και αντίθετα, δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο ιουδαϊκός κώδικας ηθικής – Ταλμούδ, Σουλχάν Αρούχ – αναδεικνύει την εξαπάτηση κατά των μη Ιουδαίων σαν τον κανόνα της ιουδαϊκής εθνικής ηθικής. Δεν είναι τυχαίο που η ενσάρκωση της έννοιας της τιμής είναι ένας λεπτός, ψηλός, ανοιχτόχρωμος, δυνατός άνδρας, ενώ οι απόγονοι του Ιακώβ απεικονίζονται σαν καμπουρωτές, πλατύποδες, μαύρες και σγουρομάλληδες φιγούρες. Δεν είναι τυχαίο ότι η Παλλάδα Αθηνά και ο Απόλλωνας, με το πολεμικό-ευγενές πνεύμα τους, μπορούσαν να απεικονιστούν μόνο με τον τρόπο που οι γυναίκες του αετώματος του Παρθενώνα απεικονίζουν το κεφάλι του Δία, ενώ οι κατάσκοποι της Μέσης Ανατολής ενσαρκώνονται στον Θερσίτη του Ομήρου

***** Οι «φιλελεύθεροι του Μάντσεστερ» αναφέρονται ιστορικά στην ομάδα φιλελεύθερων που προέκυψε από την πόλη του Μάντσεστερ κατά τον 19ο αιώνα, κυρίως γύρω από την εφημερίδα «The Manchester Guardian», και συνδέεται με τον οικονομικό φιλελευθερισμό και τον κλασικό φιλελευθερισμό. Αυτή η ομάδα υποστήριζε την ελεύθερη αγορά, την κατάργηση των μονοπωλίων και τον περιορισμό των κρατικών δαπανών, αν και σταδιακά η εφημερίδα υιοθέτησε πιο κεντροαριστερές θέσεις

όπως ακριβώς και σε μεταγενέστερες αγγειογραφίες σαν Ανατολίτες έμποροι που κουβαλούν σακίδια πλάτης.

Από αυτή τη θεμελιώδη αντίληψη μετατοπίζεται ολόκληρη η προοπτική της παγκόσμιας ιστορίας. Δεν βλέπουμε πλέον κανένα συγκεκριμένο «πολιτιστικό κύκλο» σαν «σύνολο» μπροστά μας, δεν προσπαθούμε πλέον μανιωδώς να βρούμε έναν κοινό παρονομαστή ανάμεσα στις πολλές δυνάμεις, να επινοήσουμε μια αρμονία, αλλά μάλλον η ξαφνικά αντιληπτή πάλη μεταξύ των διαφορετικών φύσεων μας φαίνεται σήμερα σαν το ουσιώδες σημείο.

Ο Γιόχαν Γιάκομπ Μπάχοφεν, ο ερμηνευτής των μύθων της Ελλάδας, επινόησε τη λέξη «πολιτισμός του βάλτου». Έτσι ονόμαζε μια κατάσταση που πίστευε ότι είχε βρει όταν μελετούσε τον προελληνικό πολιτισμό. Σύμφωνα με τον ίδιο, εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν σταθερά εδραιωμένα κράτη, ούτε σαφώς καθορισμένες κοινωνικές δομές. Οι άνθρωποι προσεύχονταν σε θεούς, κυρίως θεές της γης, και η Ίσιδα λατρευόταν στις καλαμιές των βάλτων. Από αυτό το άμορφο τοπίο, υποτίθεται ότι αναδύθηκε η μορφή του ελληνικού πολιτισμού, μέχρι που κι αυτός βυθίστηκε πίσω – στον πολιτισμό των βάλτων. Ο Μπάχοφεν πίστευε ότι εδώ είχε ανακαλύψει έναν νόμο, ότι το τέλος κάθε πολιτισμού οδηγεί πίσω στην αφετηρία του. Ισχυρίστηκε λοιπόν κάτι παρόμοιο με τον φιλελευθερισμό: ότι ο καθένας μπορούσε να γίνει οτιδήποτε. Στην πραγματικότητα, ο ελληνικός πολιτισμός δεν προέκυψε από τον προελληνικό πολιτισμό, αλλά τον επισκίασε και τον νίκησε σε έναν δύσκολο αγώνα. Η νορδική πατριαρχία θριάμβευσε επί της μη νορδικής μητριαρχίας, οι θεοί του φωτός και του ουρανού υπέταξαν τις θεές της νύχτας και της γης, ο γάμος θριάμβευσε επί του σεξουαλικού κολεκτιβισμού και η μορφή θριάμβευσε τελικά επί του χάους. Και όταν η Ελλάδα κατέρρευσε, δεν επέστρεψε στις ρίζες της, αλλά βυθίστηκε στο χάος των εθνών της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής. Η ισχνή νορδική άρχουσα τάξη των Ελλήνων απορροφήθηκε από την εικοσαπλάσια υπεροχή των άλλοτε υποταγμένων και μαζί με τον φορέα του ομηρικού χαρακτήρα εξαφανίστηκε για πάντα και η ψυχή και η μορφή του ελληνικού λαού. **Αυτή η πάλη μεταξύ των διαφορετικών φυλετικών ψυχών είναι, για εμάς σήμερα, το επίκεντρο της παγκόσμιας και πολιτιστικής ιστορίας**. Γι' αυτό το λόγο και οι μεγάλοι του παρελθόντος περνούν σήμερα από το μυαλό μας με ένα εντελώς διαφορετικό πρίσμα, αλλά γι' αυτό και κρίνουμε εντελώς διαφορετικά τη γερμανική ιστορία και τη φύση των πνευματικών και πολιτικών αγώνων της εποχής μας. Γι' αυτό δεν γνωρίζουμε λοιπόν «αρχαίους χρόνους, μεσαίωνα και νεότερους χρόνους», πράγμα που προϋποθέτει μια εξέλιξη σε ευθεία γραμμή, όπου μια εποχή διαδέχεται άμεσα την άλλη, συνεχίζοντας την εξέλιξή της. Για εμάς, μια νέα ιστορία ξεκινάει πάντα όταν ένα νέο είδος ανθρώπου έχει θριαμβεύσει έναντι ενός άλλου. Με τη νίκη του γερμανισμού πάνω στη ύστερη Ρώμη, με τη διαμόρφωση αυτής της νίκης, με την ανάπτυξη των αξιών που μας άφησαν ο Θεόδωρος και ο Στιλίχων, ο Οίκος των Οθωνιδών, ο Φρειδερίκος Β', οι ποιητές των ηρωικών τραγουδιών και οι οικοδόμοι των καθεδρικών ναών, υπάρχει για μας και η ουσία μιας γερμανικής εξέτασης της ιστορίας. Έχει το κριτήριο της στην εξέταση του ζητήματος αν μια προσωπικότητα, μια εξαιρετική πράξη έχει ανυψώσει, εξαγνίσει, ενδυναμώσει ή όχι τη γερμανική ψυχή. Πολλές ισχυρές φιγούρες του γερμανικού παρελθόν-

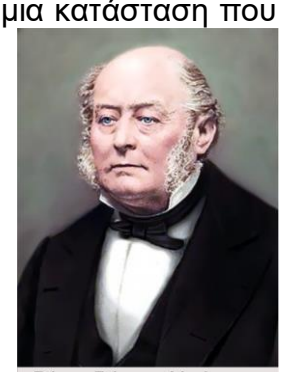

Γιόχαν Γιάκομπ Μπάχοφεν
(Johan Jakob Bachofen)
1815 – 1887

τος δεν θα εξαφανιστούν από αυτό, αλλά θα πάρουν μια διαφορετική ερμηνεία και νόημα. Αυτό που κάποτε ενέπνεε αγάπη, σήμερα θα συναντήσει την απόρριψη, αυτό που θεωρήθηκε λιγότερο αξιόλογο, τώρα θα λούζεται στο πιο λαμπρό φως της λατρείας μας. Αυτό το σκεπτικό δεν είναι αδικαιολόγητο και άδικο, όπως έχουμε ήδη ακούσει χιλιάδες φορές, γιατί αυτοί που μας επικρίνουν δεν συνδυάζουν τα γεγονότα και τα πρόσωπα σαν απλοί χρονικογράφοι, αλλά τα αξιολογούν, είτε από την σκοπιά ενός ονειρεμένου «ανθρωπισμού» είτε από τη σκοπιά ενός θρησκευτικοπολιτικού ιδεώδους. Και πάνω απ' όλα, μας φαίνεται δίκαιο να κρίνουμε αυτούς τους ανθρώπους – καλλιτέχνες, στοχαστές, εφευρέτες, πολιτικούς – με βάση τις συνέπειες που είχαν οι πράξεις τους για τον λαό από τον οποίο γεννήθηκαν. Αυτή την αληθινή δικαιοσύνη κανείς δεν την χαρακτήρισε πιο ξεκάθαρα από τον Νίτσε. «Η αντικειμενικότητα και η δικαιοσύνη δεν έχουν καμία σχέση μεταξύ τους», λέει ο ίδιος, και με την αντικειμενικότητα εννοεί την «ψυχρή και περιφρονητική ουδετερότητα του λεγόμενου επιστήμονα». Ανεξάρτητα από το πόσο σχολαστικά ειλικρινείς είμαστε για τα αυθεντικά έγγραφα του παρελθόντος, σήμερα γνωρίζουμε για άλλη μια φορά ότι η συγγραφή ιστορίας σημαίνει να την αξιολογούμε εξίσου με τη διαμόρφωση της ιστορίας για το μέλλον στο παρόν. Γιατί ο αγώνας σε αυτό το παρόν είναι πικρή άρνηση από τη μια, και μια ένθερμη επιβεβαίωση από την άλλη, μια γιγάντια προσπάθεια που γίνεται με πολιτικά μέσα εξουσίας για να αποκατασταθούν οι νόμοι της αριστοκρατικής φύσης και οι εντολές του γερμανικού αίματος να νικήσουν ξανά ενάντια στην αναίμακτη και άυλη μητρόπολη. Η ζωή και η πολιτική δεν είναι, λοιπόν, μια συζήτηση στρογγυλής τραπέζης για «ορθολογικές σκοπιμότητες» παγκόσμιας οικονομικής ή οικουμενικής φύσης, αλλά ένας αγώνας για τις αξίες του χαρακτήρα ενάντια στην έλλειψη χαρακτήρα, για ψυχική μορφή ενάντια στην εχθρική μορφή ή το άμορφο χάος.

Αυτή η στάση ακριβώς εκφράζεται στην § 24 του εθνικοσοσιαλιστικού προγράμματος, που τοποθετεί τη γερμανική αίσθηση της ηθικής στο επίκεντρο της αξιολόγησης.

Το άρθρο 1 του Συντάγματος της Βαϊμάρης ορίζει: «Η κρατική εξουσία πηγάζει από τον λαό». Αυτή είναι η έκφραση του φιλελευθερισμού, που μετά την «κατάργηση» της μοναρχίας, πέρασε στο κήρυγμα μιας άυλης, νεφελώδους «λαϊκής κυριαρχίας» και διακήρυξε σαν «λαϊκή γνώμη» την καθαρά μηχανιστική καταμέτρηση των ψήφων που ρίπτονται σε μυστικές ψηφοφορίες για ένα κόμμα ή έναν νόμο. Άρα λοιπόν, όλη η κρατική σκέψη βασίζεται στην πεποίθηση ότι οι **ποσότητες εγγυώνται τη δυαδικότητα**. Αυτή η φιλελεύθερη-μαρξιστική σκέψη στερείται εντελώς οποιασδήποτε αξιολογικής κρίσης, αν και πρέπει να προστεθεί ότι η πολιτική σκέψη της προεπαναστατικής μοναρχικής Γερμανίας δεν διέφερε ουσιαστικά από αυτές τις υλιστικές ιδέες. Μια εθνικοσοσιαλιστική αρχή στην πρώτη γραμμή ενός νέου συντάγματος θα διατυπωνόταν κάπως έτσι: «Η κρατική εξουσία του Γερμανικού Ράιχ στηρίζεται στη διατήρηση της εθνικής τιμής!» Αυτό θα δημιουργούσε ένα **πρότυπο** για τις πολιτικές προσωπικότητες και το έργο τους, και παρόλο που πάντα θα υπάρχουν διαφορές απόψεων, θα είναι προσανατολισμένες προς μια ανώτατη αξία. Σήμερα, υπάρχουν κόμματα, που οι αρχές τους απορρίπτουν την ίδια την ιδέα της εθνικής τιμής, που απαιτούν ακόμη και το «δικαίωμα» στην προδοσία και που αναδεικνύουν σαν **ηγέτες** τους άτομα που, σύμφωνα με την επικρατούσα γερμανική αντίληψη για το κράτος, θα έπρεπε να είχαν φυλακιστεί προ πολλού. Γι' αυτό το λόγο και όλη η πολιτική ζωή μας είναι χαοτική, κακόγουστη, χωρίς στόχους, διαρκώς κυμαι-

νόμενη, επειδή καθορίζεται από κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες, των οποίων τα συμφέροντα αλληλοαποκλείονται και τα οποία καλύπτονται μόνο από συμβιβασμούς κατά καιρούς. Στο επερχόμενο Ράιχ του Εθνικοσοσιαλισμού, οι άνθρωποι θα μάχονται για μέσα και μεθόδους, αλλά θα είναι και ενωμένοι στους στόχους τους ή – θα πρέπει να εξαλειφθούν. Αυτοί οι στόχοι όμως, είναι πάντα: η υγεία, η τιμή και η ελευθερία του γερμανικού λαού.

Αλλά μόνο οι άνθρωποι με συγγενική ψυχή, οι άνθρωποι που είναι σε θέση να νιώσουν το κοινό αίμα και το πεπρωμένο όλων των Γερμανών, μπορούν να είναι ενωμένοι στο **στόχο**. Γι' αυτό το λόγο, η απαίτηση του προγράμματος μας, ότι μόνον οι εθνοσύντροφοι πρέπει να έχουν πολιτικά δικαιώματα, δεν είναι ένα ξέσπασμα «αντιδραστικού σοβινισμού», αλλά η πιο βασική μορφή αυτοσυντήρησης. Η παραβίαση αυτού του νόμου της ζωής οδήγησε στην κατάρρευση του παλαιού κράτους, του «Δεύτερου Ράιχ», και η Γερμανία, σαν πνευματική, πολιτική και εθνοτική οντότητα, θα καταρρεύσει, εάν μια αποφασιστική κρατική ηγεσία δεν αναλάβει τη συστηματική εξάλειψη όσων είναι βιολογικά και ψυχικά ξένοι στη γερμανικότητα. Ο Αδόλφος Χίτλερ τόνιζε **επανειλημμένα** ότι καμία πολιτική ή κοινωνική μεταρρύθμιση δεν θα ήταν βιώσιμη ή ωφέλιμη μακροπρόθεσμα εάν 1. δεν επεκταθεί ο ζωτικός χώρος και 2. η ανθρωπότητα δεν βελτιωθεί βιολογικά. Η σύντομη δήλωση ότι οι **Ιουδαίοι** δεν μπορούν να είναι εθνοσύντροφοι, σημαίνει επομένως την **αυτονόητη** απαίτηση για ένα γερμανικό εθνικό κράτος.

Ο Ιουδαίος από κάθε άποψη είναι ένας μεσάζων, μέσω της κερδοσκοπίας των τραπεζών και των χρηματιστηρίων, μέσω των άχρηστων πολυκαταστημάτων, μέσω των διπλών δικαιωμάτων του πολίτη κ.λπ. και αποτέλεσμα ενός συγκεκριμένου χαρακτήρα έχει γίνει μια μεγάλη νομισματική δύναμη. Αλλά σε μια δημοκρατία, το χρήμα σημαίνει δύναμη, πολιτική επιρροή, είσοδο στην «κοινωνία». Με την πάροδο του χρόνου, από την καταστροφική χειραφέτηση των Ιουδαίων από τον φιλελεύθερο Χάρντενμπεργκ, ο γερμανικός εθνικός χαρακτήρας έχει διαβρωθεί από τους Ioydaίους που έχουν διεισδύσει σε πνευματικές και πολιτικά «ηγετικές» θέσεις. Παρακινούμενοι από τις απαιτήσεις της πολυτέλειας, οι αριστοκράτες της παλιάς Πομερανίας στις μεγάλες πόλεις παντρεύτηκαν τις κόρες των Ιουδαίων εμπόρων. Αυτή η ανάμειξη αίματος στο πιο ευαίσθητο σημείο του κοινωνικού ιστού σήμαινε παράλυση του χαρακτήρα, εκφυλισμό του νου, που μπορεί να θεραπευτεί μόνο με την αποχώρηση των Ιουδαίων και των μιγάδων Ιουδαίων μπάσταρδων – σε αυτή τη διαδικασία τέτοιες μεμονωμένες τραγικές περιπτώσεις πρέπει να γίνονται δεκτές. Αυτή η θεραπεία πρέπει να γίνει **πολιτικά** με την ανάκληση όλων των δικαιωμάτων υπηκοότητας και την υπαγωγή τους στη νομοθεσία αλλοδαπών, και **εθνικά** με την μη αναγνώριση των γάμων μεταξύ Γερμανών και Ιουδαίων ανεξάρτητα από θρησκευτική πεποίθηση, κάτι που πρέπει να έχει και **κοινωνικές επιπτώσεις**.

Καρλ Όγκαστ φον Χάρντενμπεργκ
(Karl August von Hardenberg)
1750 – 1822

Αυτό περιλαμβάνει βασικά, ακόμη και αν δεν αποτελεί ακόμη άμεσο ζήτημα, μια σύνδεση με τους νέγρους και τους νέγρους απογόνους τους. Η Γαλλία, η οποία ξεκίνησε τη χειραφέτηση των Ιουδαίων, σήμερα ήδη έχει πρακτικά πραγματοποιήσει τη χειραφέτηση των Νέγρων. Οι σχέσεις μεταξύ Γάλλων και νέγρων γυναικών – και αντίστροφα – σπάνια επικρίνονται στη ζωή των Παρισίων. Τα νέγρικα γλυπτά είναι της μόδας και τα φυλετικά κηρύγματα

που μεταδίδονται στο ραδιόφωνο είναι από τις όχι σπάνιες απολαύσεις. Τα τελευταία χρόνια, ένας Νέγρος εκπροσωπούσε τη Γαλλία στις αποικιακές υποθέσεις στην Κοινωνία των Εθνών και το 1931 αυτός ο Νέγρος έγινε υφυπουργός Εξωτερικών στο Αποικιακό Γραφείο του Παρισιού. Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία της Ευρώπης που ένας Νέγρος αναλαμβάνει καθήκοντα στην κυβέρνηση ενός κράτους Λευκών, μια συμβολική πράξη με απρόβλεπτες συνέπειες. Ο Νέγρος υπουργός των Λευκών σήμερα είναι το θέμα συζήτησης σε όλο τον έγχρωμο κόσμο, η αίσθηση της αξίας των μαύρων σκλάβων αυξάνεται περισσότερο από ποτέ και η Γαλλία θεωρείται πλέον όχι μόνο σαν η Δημοκρατία των Ρότσιλντ, αλλά και σαν το προκεχωρημένο φυλάκιο της Αφρικής σε ευρωπαϊκό έδαφος, αντιπροσωπεύοντας έτσι την πολιτιστική απειλή που θέτει σε κίνδυνο όλη τη λευκή ανθρωπότητα. Το ίδιο ισχύει και για τους νέγρους και τους νέγρους μιγάδες όπως και για τους Ιουδαίους.

Είναι πλέον μια δημοφιλής τακτική του εβραϊκού Τύπου να επισημαίνει ότι ακόμη και χωρίς τους Ιουδαίους, ο γερμανικός λαός δεν είναι φυλετικά ομοιογενής, ότι επομένως, η οικοδόμηση ενός κράτους σε φυλετική βάση είναι πρακτικά αδύνατη, και θα δημιουργούσε μόνο διχόνοια μεταξύ των φυλών, από το οποίο συμπεραίνεται ότι η εθνικοσοσιαλιστική φυλετική ιδεολογία είναι εχθρική προς τον λαό και το κράτος. Για να αντιμετωπιστούν αυτές οι τυπικά Ταλμουδικές απόπειρες παραπλάνησης των ανθρώπων, πρέπει να ειπωθεί ότι παρόλο που η φυλετική επιστήμη αναγνωρίζει περίπου πέντε φυλές στην Ευρώπη, η καθεμία με το δικό της χαρακτήρα, ιδιοσυγκρασία και νοητική στάση, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η **γερμανική** εθνότητα δεν είναι ένα ομοιόμορφο γκρίζο μείγμα, αλλά αναμφίβολα κατά 80% κατάγεται από τον **γερμανισμό**. Αυτός ο νορδικός γερμανισμός έχει καθορίσει το ρυθμό της γερμανικής ζωής, σε πολλές περιπτώσεις έχει αφομοιώσει το άλλο ευρωπαϊκό αίμα, αναμφίβολα εμπλουτίζοντας ακόμη και ορισμένες πτυχές τους, αλλά όλοι όσοι έχουν αξία και μοιράζονται, για παράδειγμα, το δυτικό ή το διναρικό αίμα θα βρουν στις αξίες του χαρακτήρα της γερμανικής φύσης και το πρότυπο της δράσης τους, το εκπαιδευτικό τους στοιχείο. Το πραγματικά **μυστηριώδες** φαινόμενο που γοητεύει εκατομμύρια σήμερα είναι ακριβώς αυτή η αυτο-αφύπνιση της γερμανικής γερμανικότητας, τα έργα αυτού του μεγάλου αυτοστοχασμού που συσσωρεύονται σε αδιαμφισβήτητη αφθονία και σε πολλά ζητήματα φαίνονται στο φως της «προϊστορίας» να εξαφανίζονται τα περίπου 1.500 χρόνια. Δεν ξεκινάμε την ιστορία της τευτονικής-γερμανικής φύσης από το έτος 1, αλλά πηγαίνουμε πολλές χιλιάδες χρόνια πίσω και τραβάμε μια ευθεία γραμμή από τους φορείς του μεγαλιθικού πολιτισμού μέχρι τον δούκα Βίντουκιντ (Widukind) και τον Μπίσμαρκ. Και σε αυτή τη μεγάλη αφύπνιση κάθε Γερμανός, όπου κι αν γεννήθηκε στον πλανήτη μας, εμφανίζεται σαν συμπολεμιστής, όταν αποδεικνύεται ενεργός φορέας των αξιών της γερμανικής τιμής και της ελευθερίας. Όσοι είναι κατώτεροι στο σώμα και την ψυχή θα εξαλειφθούν από μόνοι τους από αυτές τις απαιτήσεις της πειθαρχίας για πρακτική δράση και έτσι με τη διαφύλαξη των γερμανικών αξιών θα αναδειχθεί ο τύπος της μελλοντικής γερμανικής ζωής. Άρα λοιπόν, η έννοια της φυλής δεν είναι ένα **καταστροφικό** στοιχείο, αλλά ένα **δεσμευτικό στοιχείο**. Περισσότερο απ' αυτό: η έννοια της φυλής είναι ο τελευταίος δεσμευτικός παράγοντας, που θα οδηγήσει έναν λαό που νοσεί από τις κακουχίες, τον μόχθο, τη παγκοσμιοποιημένη πόλη και το εβραϊκό δηλητήριο στην ενότητα και σε ένα ισχυρό κράτος.

Γι' αυτό το λόγο, ο εθνικοσοσιαλισμός απαιτεί τον κατοχυρωμένο σε νομικό επίπεδο αποκλεισμό κάθε αφρικανικού και ασιατικού στοιχείου από τη γερμανική ζωή αλλά και γι' αυτό το λόγο πάντα απαιτούσε την ενοποίηση ολόκληρου του γερμανισμού στο εξωτερικό. Έκανε την απορριπτόμενη πρόταση ότι αυτοί – εφόσον είναι Γερμανοί πολίτες – θα πρέπει να εκπροσωπούνται και στο πολιτικό κοινοβούλιο της πατρίδας τους. Και όσον αφορά τους Γερμανούς που είναι ξένοι υπήκοοι, υπάρχει μια υποχρέωση που μέχρι στιγμής έχει παραμεληθεί επαίσχυντα, να δημιουργηθεί και για αυτούς ένα σώμα για την εκπροσώπηση των εθνικών και πολιτιστικών τους συμφερόντων*****.

Όλες αυτές οι σκέψεις οδηγούν στις απαιτήσεις των παραγράφων 20, 21, 23 και 25. Ταυτόχρονα όμως, η τελευταία σκέψη μας οδηγεί στο πεδίο της **γερμανικής εξωτερικής πολιτικής**.

***** Τα σημεία 5, 7 και 8 του προγράμματός μας έχουν συχνά παρερμηνευτεί στη διατύπωσή τους. Αυτά τα σημεία αναφέρονταν στο αίτημα για την απέλαση όσων απελαύνονται παντού σαν «προβληματικοί ξένοι», αλλά κυρίως για την απέλαση εκείνων των ιουδαϊκών ορδών που έχουν συρρεύσει στη Γερμανία από όλο τον κόσμο από το 1914. Φυσικά, ένας αλλοδαπός που έχει μια έντιμη επιχείρηση δεν πρέπει να αντιμετωπίζει δυσκολίες εντός των γερμανικών δυνατοτήτων. Αν κάποτε η Γερμανία φιλοξενήσει μη Γερμανούς σαν μειοψηφία, θα πρέπει να προβλεφθεί πολιτιστική αυτονομία.

Εξωτερική πολιτική και επιχειρηματική δεοντολογία

Η στάση του Εθνικοσοσιαλισμού στην εξωτερική πολιτική ήταν εντελώς ομοιόμορφη από την αρχή, ήταν απτόητη παρ' όλους τους εκφοβισμούς και έλαβε την πιο λαμπρή δικαίωσή της το 1931.

Το σκεπτικό της εξωτερικής πολιτικής της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, που εκπροσωπούνταν από το Κόμμα του Κέντρου, το Δημοκρατικό Κόμμα και το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, βασιζόταν, αν και σε ποικίλες αποχρώσεις, στις ακόλουθες προϋποθέσεις: ο γερμανικός λαός οδηγήθηκε στην πεποίθηση ότι ο πόλεμος των δυνάμεων της Αντάντ εναντίον της Γερμανίας δεν στρεφόταν εναντίον του ίδιου του παραγωγικού γερμανικού έθνους, αλλά εναντίον του Κάιζερ, των πριγκίπων και του θρυλικού στρατιωτικού κόμματος, ένα σύνθημα που ειδικά οι σοσιαλδημοκράτες το πήραν από το λεξιλόγιο της εχθρικής προπαγάνδας και το είχαν καλλιεργήσει επιμελώς. Επιπλέον, διακηρύχθηκε – και ο πρώτος «λαϊκός εκπρό-σωπος» της επανάστασης, ο Εμίλ Μπαρτ, το είπε ξανά στην τελευταία συνάντηση των συντονιστών της επανάστασης – ότι η Αντάντ δεν θα μπορούσε ποτέ να τολμήσει να υποτάξει τη Γερμανία, καθώς η αλληλεγγύη του διεθνούς προλεταριάτου ήταν πολύ μεγάλη και πολύ ισχυρή και θα εμπόδιζε την εκμετάλλευση της δημιουργικής Γερμανίας. Το ίδιο είχε γραφτεί στην εφημερίδα «Vorwärts» (Προς τα εμπρός) στις 20 Οκτωβρίου 1918: «Καμία ειρήνη δεν μπορεί να μας αφήσει ανυπεράσπι-στους». Για πάνω από δέκα χρόνια, η Σοσιαλδημοκρατία προσπαθούσε απεγνωσμένα να διατηρήσει αυτές τις δύο αρχές, καθοδηγούμενη από την πολύ λογική προσπάθεια να δικαιολογήσει με κάποιο τρόπο την εξέγερση του 1918, γιατί ακόμη και ο πιο πεισματάρης Σοσιαλδημοκράτης θα άρχιζε σταδιακά να αναρωτιέται, γιατί είχαν υποκινήσει μια επανάσταση της οποίας οι συνέπειες ήταν η άνευ προηγουμένου πολιτική και στρατιωτική ανικανότητα και μια οικονομική υποδούλωση που δεν είχε ξανασυμβεί. Έτσι, η Σοσιαλ-δημοκρατία δεν είχε άλλη επιλογή από το να συνεχίσει να κατηγορεί το «παλιό κακό σύστημα» και έτσι να γίνει για άλλη μια φορά συνεργός των εχθρικών δυνάμεων. Πριν από την υιοθέτηση του Σχεδίου Γιανγκ, το κεντρικό όργανο του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμα-νίας (Sozialdemokratische Partei Deutschlands, SPD), η εφημερίδα «Vorwärts», δήλωσε στις 30 Αυγούστου 1929, ότι οι ετήσιοι φόροι ήταν οι συ-

Εμίλ Μπαρτ
(Emil Barth)
1879 – 1941

Όουεν Γιανγκ
(Owen D. Young)
1874 – 1962

νέπειες του πολέμου εναντίον ενός ολόκληρου κόσμου στον οποίο μας είχε οδηγήσει το **Ράιχ του Κάιζερ** και στη διάσκεψη της Δεύτερης Διεθνούς στη Βιέννη τον Αύγουστο του 1931, κάτω από τις επευφημίες μαρξιστών εκπροσώπων από όλο τον κόσμο, ο Αυστριακός ηγέτης Ότο Μπάουερ υποστήριξε ότι οι Αψβούργοι και οι Χοεντσόλερν είχαν σύρει τον κόσμο στην καταστροφή του Παγκοσμίου Πολέμου! Τώρα η ντροπιαστική Συνθήκη των Βερσαλλιών, που υπογράφηκε από τον Σοσιαλδημοκράτη Χέρμαν Μιούλερ και τον επικεφαλής του Κεντρώου Κόμματος, δρ. Γιοχάνες Μπέλλ, βασίζεται, όπως έχει επιβεβαιωθεί αμέτρητες φορές, στο ψέμα της ενοχής του πολέμου. Όλες οι επακόλουθες χρηματοοικονομικές εντολές, που παρουσιάζονται σαν δίκαιη τιμωρία για τον γερμανικό λαό που ήταν υπεύθυνος για τον τερατώδη Παγκόσμιο Πόλεμο, βασίζονται σε αυτό το ψέμα. Έτσι, η Δεύτερη Διεθνής, και μαζί της η Σοσιαλδημοκρατία στη Γερμανία, γίνεται εν γνώσει της συνεργός των θανάσιμων εχθρών του παραγωγικού γερμανικού λαού.

Ότο Μπάουερ
(Otto Bauer)
1881 – 1938

Χέρμαν Μιούλερ
(Hermann Müller)
1876 – 1931

Γιοχάνες Μπέλλ
(Johannes Bell)
1868 – 1949

Το τρίτο επιχείρημα, το οποίο, εκτός από τη σοσιαλδημοκρατία, υποστηρίχθηκε και υλοποιήθηκε με συνέπεια κυρίως από το Κέντρο, είναι ο ισχυρισμός ότι **το κύριο πρόβλημα της ευρωπαϊκής ειρήνης συνίσταται σε μια συμφωνία μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας**. Τώρα σε αυτήν την ιδανική εικόνα μπορείτε να αντιδράσετε όπως θέλετε. Αλλά το χειρότερο είδος παραληρηματικής πολιτικής ήταν, να βασιστεί από την πρώτη μέρα οποιαδήποτε πραγματική κρατική πολιτική σε αυτή την ευσεβή επιθυμία. Αν όμως εξετάσουμε την ιδεολογία των κομμάτων της Βαϊμάρης, η αιτιολόγηση για το ίδιο συμπέρασμα είναι διαφορετική. Η Δημοκρατία και η Σοσιαλδημοκρατία, σαν ιουδαϊκά καθοδηγούμενα κόμματα, πάντα έτρεφαν μια ακλόνητη αγάπη για τη Γαλλία της ιουδαϊκής χειραφέτησης. Η ίδρυση ενός κοινοβουλίου πανομοιότυπου με το γαλλικό παρουσιάστηκε ακόμη και από την εφημερίδα «Vorwärts» σαν ένας επιθυμητός στόχος εν μέσω του πολέμου, και η κυριαρχία των Ιουδαίων τραπεζιτών στο Παρίσι με τη βοήθεια ενός τέτοιου κοινοβουλίου ήταν πάντα ένα όνειρο και των Ιουδαίων χρηματιστών στο Βερολίνο. Για τους μαρξιστικούς και δημοκρατικούς κύκλους στο Βερολίνο και τη Φρανκφούρτη, μια «συμφωνία» με τη Γαλλία σήμαινε επομένως ένα μεγάλο τραπεζικό και επιχειρηματικό εγχείρημα, τη συγχώνευση μεγάλων χρηματοπιστωτικών ομίλων, την εξάλειψη της εθνικιστικής Γερμανίας και την ανεκτικότητα σε μια **γαλλική** πολιτική ισχύος.

Το **Κόμμα του Κέντρου** οραματιζόταν μια διαφορετική, αγαπημένη Γαλλία, δηλαδή τη Γαλλία σαν την «μεγαλύτερη κόρη της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας». Κατά τη διάρκεια του πολέμου, σε αντίθεση με τις προηγούμενες επιρροές των ελευθεροτεκτόνων, η Ρωμαϊκή Εκκλησία είχε ανακτήσει σταθερή βάση, πολλοί σημαντικοί οπαδοί εκπροσωπούνταν στο σώμα των

αξιωματικών, όπως Στρατάρχης Φερντινάν Φος, και τα θρησκευτικά τάγματα χρηματοδοτούνταν καλά και αγόραζαν το ένα σπίτι μετά το άλλο στην οδό Βανό. Το Καθολικό Ινστιτούτο υπό τον Αλφρέντ Μποντριλάρ συνέχισε να εργάζεται πυρετωδώς και η γαλλική πολεμική κραυγή «Το να πολεμάς ενάντια στη Γαλλία είναι σαν να πολεμάς ενάντια στον **Θεό**», έγινε η πολεμική κραυγή όλων των Γάλλων Καθολικών, τους οποίους οι Βέλγοι υπό τον Καρδινάλιο Μερσιέ ταύτιζαν και τον Χριστιανισμό με τη γαλλικότητα, μια γραμμή που συνεχίζεται μέχρι σήμερα, αδιάκοπα, από τη στάση του Αρχιεπισκόπου Ρουχ στο Στρασβούργο, από το γεγονός ότι κατά τη διάρκεια των εορτασμών ο σταυρός στις γαλλικές εκκλησίες περιβάλλεται με την τρίχρωμη σημαία, και από το γεγονός ότι οι Γάλλοι επίσκοποι υπογράφουν εθνικιστικές εκκλήσεις της πιο σκληρής μορφής εναντίον της Γερμανίας, με τη ρητή έμφαση ότι απαγορεύουν τέτοιες εκκλήσεις να χαρακτηρίζονται παγανιστικές. Όπως εξηγεί η «Badische Beobachter» (Παρατηρητής της Βάδης) η κορυφαία εφημερίδα του Κέντρου, η Γερμανία πρέπει να συμβιβαστεί με τη γαλλική ηγεμονία, να την δεχτεί σαν δεδομένο γεγονός και, κατά συνέπεια, να συνάψει και μια Συμφωνία του Ανατολικού Λοκάρνο με τους Πολωνούς. Με μια επιτυχημένη «συμφωνία με τη Γαλλία» από το κόμμα του Κέντρου, τότε η στρατιωτικοπολιτική και οικονομική κυριαρχία του Παρισιού στην Ευρώπη θα είναι ακλόνητη, με κάποιες παραχωρήσεις, συμπεριλαμβανομένων και των «ομόθρησκων στην Πολωνία», θα διασφαλίσουν ότι τα κλεμμένα αγαθά θα τους επιστραφούν με κάποια μορφή που δεν θα προκαλέσει υπερβολική οργή στη Γερμανία, και τώρα, μαζί με το Δημοκρατικό και το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, η Γερμανία θα ενσωματωθεί σαν δύναμη τρίτης κατηγορίας σε ένα σύστημα που το Κόμμα του Κέντρου αποκαλεί «Δυτικό καθήκον», το οποίο το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, με διαφορετική ερμηνεία, τείνει να αποκαλεί Πανευρωπαϊκό.

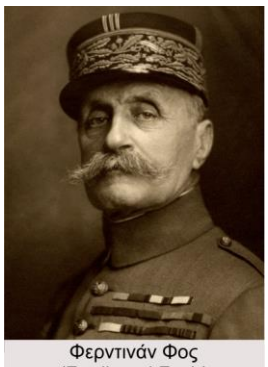
Φερντινάν Φος
(Ferdinand Foch)
1851 – 1929

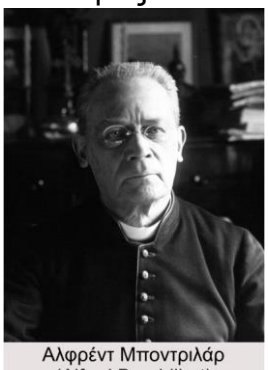
Αλφρέντ Μποντριλάρ
(Alfred Baudrillart)
1859 – 1942

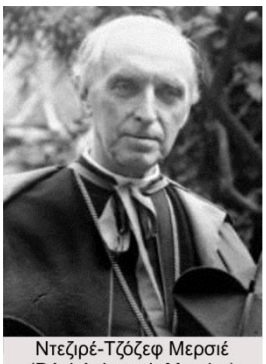
Ντεζιρέ-Τζόζεφ Μερσιέ
(Désiré-Joseph Mercier)
1851 – 1926

Τσαρλς Γιόζεφ Εζέν Ρουχ
(Charles Joseph Eugène Ruch)
1873 – 1945

Πιέρ Ντεγκράνζ
(Pierre Desgranges)
1898 – 1976

Εκτός από καθαρά ιδεολογικούς και φυλετικούς λόγους, αναμφίβολα στη σοσιαλδημοκρατία έπαιξαν ρόλο και άλλες πιέσεις. Όπως είναι γνωστό, κατά τη διάρκεια του πολέμου, τεράστια χρηματικά ποσά έρευσαν από την Αγγλία και τη Γαλλία μέσω της Ελβετίας, της Ολλανδίας και της Δανίας σε μαρξιστικά χέρια στη Γερμανία, και σε κάποια σημεία οι άκρες του μανδύα της αγγλικής και γαλλικής «φιλανθρωπίας» είχαν ήδη σηκωθεί. Ο Γάλλος κατάσκοπος **Πιέρ Ντεγκράνζ** περιέγραψε τις εμπειρίες του σαν προμηθευτής λίπους στη Γερμανία στο έργο του «In geheimer Mission beim Feinde» (Σε μια μυστική απο-

στολή ανάμεσα στον εχθρό) και ακόμα και αν μπορούν να παραλειφθούν κάποια αυτάρεσκα σχόλια από αυτό, τα έγγραφα που ανατυπώνει στο βιβλίο τον αποκαλύπτουν ακόμα και σαν άμεσο υπηρέτη της γαλλικής υπηρεσίας πληροφοριών και του Κλεμανσώ· ο Ντεγκράνζ δηλώνει θριαμβευτικά ότι η επανάσταση ξέσπασε την καθορισμένη στιγμή χάρη στα σημαντικά ποσά που δώρισε η Γαλλία στους Σοσιαλδημοκράτες στη Γερμανία. Ο Ντεγκράνζ αναφέρει με προσοχή μόνο τον αποβιώσαντα Χιούγκο Χάασε μεταξύ των συνεργατών του στη Γερμανία. Όπως είναι γνωστό, ο Χάασε ήταν πρόεδρος της Σοσιαλδημοκρατικής παράταξης του Ράιχσταγκ κατά το ξέσπασμα του πολέμου, στη συνέχεια, διαχώρισε ένα μέρος της και ίδρυσε το Ανεξάρτητο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα με τους Ρούντολφ Μπράιτσαϊντ, Άρτουρ Κρίσπιεν, Ρούντολφ Χίλφερντιγκ και άλλους, οι οποίοι στη συνέχεια εργάστηκαν με όλες τους τις δυνάμεις για να αποτρέψουν τα πολεμικά δάνεια. Σύμφωνα με τον Γάλλο κατάσκοπο, ο ηγέτης των Ανεξάρτητων, ο Ιουδαίος Χιούγκο Χάασε, ήταν και συνεργός και συνδικαιούχος γαλλικών ασημένιων και χρυσών χρονοκάψουλων. Είναι, φυσικά, σαφές ότι αυτός ο Γάλλος κατάσκοπος γνωρίζει αρκετούς άλλους κυρίους στις κυρτωμένες χούφτες των οποίων κατέληξε η πλημμύρα χρυσού από το Παρίσι και το Λονδίνο. Φυσικά, δεν μπορούμε εδώ να αναφέρουμε ονόματα και πρέπει να αφήσουμε σε μεταγενέστερη ιστορική έρευνα για να προσδιορίσει ποιοι από τους συνεργάτες του Χιούγκο Χάασε γνώριζαν για το θέμα και ποιοι επωφελήθηκαν από αυτό το προδοτικό εγχείρημα και τώρα προσπαθούν να κρατήσουν το S.P.D. στην «παλιά γραμμή» του.

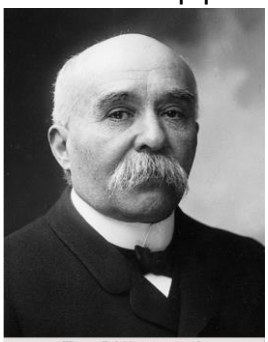
Ζωρζ Κλεμανσώ
(Georges Clemenceau)
1841 – 1929

Χιούγκο Χάασε
(Hugo Haase)
1863 – 1919

Ρούντολφ Μπράιτσαϊντ
(Rudolf Breitscheid)
1874 – 1944

Άρτουρ Κρίσπιεν
(Arthur Crispien)
1875 – 1946)

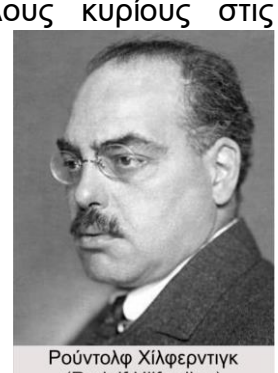
Ρούντολφ Χίλφερντιγκ
(Rudolf Hilferding)
1877 – 1941

Τσαρλς Γκ. Ντοζ
(Charles Gates Dawes)
1865 – 1951

Από το σύμπλεγμα αυτών των ιδεολογικών και πολιτικών εξαναγκασμών, που τροφοδοτούνται από διάφορες πηγές, γεννήθηκαν όλες οι συνθήκες, στις οποίες αναφερόμαστε με τις λέξεις **Λοκάρνο**, Σύμφωνο Κοινωνίας των Εθνών, ζήτημα αφοπλισμού, Κέλογκ, Ντοζ και Γιανγκ. Πάντα συνέβαινε οι γαλλικές επιθυμίες για μια ισχυρότερη εξασφάλιση της ντροπιαστικής Συνθήκης των Βερσαλλιών να συμπίπτουν με τις προσπάθειες των κομμάτων της Βαϊμάρης να ξεκινήσουν μια νέα «συμφωνία» με τη Γαλλία και στη συνέχεια να παρουσιά-

ζουν τα πρακτικά που προέκυπταν από κάποια νέα συνάντηση σαν μια μεγάλη επιτυχία για τη Γερμανία. Σήμερα μπορούμε να πούμε τη λέξη Λοκάρνο μόνο γελώντας, αλλά θα ήταν καλό να θυμόμαστε ότι αυτή η συνάντηση στο Λοκάρνο, που έγινε πριν από πολλά, πολλά χρόνια στο παρελθόν, παρουσιάστηκε από ολόκληρο τον ιουδαϊκό και κεντρώο Τύπο στη Γερμανία σαν μια τεράστια επιτυχία για τον Γκούσταβ Στρέζεμαν και την πολιτική της συμφιλίωσης, ότι ολόκληρος ο παγκόσμιος Τύπος αντηχούσε με επαίνους για την «ειρήνευση της Ευρώπης», και όταν ο Γκούσταβ Στρέζεμαν έδωσε τότε την πρώτη του ομιλία στην Κοινωνία των Εθνών, δεν είχε τέλος η χαρά που η Γερμανία είχε πλέον μπει στην «παγκόσμια πολιτική σαν ισότιμος παράγοντας». Αλλά εν μέσω αυτής της φρενίτιδας, έγινε φανερό ότι τα αποτελέσματα της υπαγόρευσης του Ντοζ, την οποία ο ίδιος Στρέζεμαν είχε παρουσιάσει σαν «βίβλο των οικονομικών» και «αχτίδα φωτός», δεν απέδωσαν καλούς καρπούς, αλλά αντίθετα συνέβη κάτι που είχαν προβλέψει οι εθνικοσοσιαλιστές: ότι η Γερμανία ήταν ανίκανη να πληρώσει τους απαιτούμενους φόρους υποτέλειας, ότι δεν ήταν σε θέση να συνεχίσει αυτή την ατελείωτη πολιτική επανορθώσεων χωρίς να καταρρεύσει **και ότι έπρεπε επιτέλους να ξεκινήσει μια ριζική αναθεώρηση τόσο της Συνθήκης των Βερσαλλιών όσο και της υπαγόρευσης του Ντοζ**.

Φρανκ Μπίλινγκς Κέλογκ
(Frank Billings Kellogg)
1856 – 1937

Γκούσταβ Στρέζεμαν
(Gustav Stresemann)
1878 – 1929

Στη συνέχεια ήρθαν οι Διασκέψεις του Παρισιού και της Χάγης, με σκοπό την τροποποίηση του αβάσιμου Συμφώνου του Ντοζ, και για άλλη μια φορά οι Σοσιαλδημοκράτες, η πολιτική αστική τάξη και το κόμμα του Κέντρου ήταν αυτοί που εργάστηκαν με κάθε τρόπο για να διατηρήσουν την λεγόμενη «καλή συνεννόηση» με τη Γαλλία. Από φόβο μήπως τελικά βρεθούν αντιμέτωποι με την πραγματική κατάσταση ενημερώνοντας τον γερμανικό λαό για την ολοκληρωτική αποτυχία της γαλλικής πολιτικής, δεν είχαν το θάρρος να ρίξουν ένα χαστούκι στο πρόσωπό τους μπροστά σε όλο τον κόσμο. Παρά τις άθλιες συνθήκες, τα προαναφερθέντα κόμματα τάχθηκαν υπέρ της αποδοχής του Σχεδίου Γιανγκ. Εκείνες τις μέρες, το σύστημα της Βαϊμάρης, για πρώτη φορά, αντιμετώπισε έναν αντίπαλο ορατό στον κόσμο, έναν αντίπαλο που μια μέρα θα το υπερνικούσε ολοκληρωτικά: το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα. Έγινε εκπρόσωπος ολόκληρου του εργαζόμενου, λεηλατημένου λαού. Έκανε το καθήκον του χρησιμοποιώντας όλα τα δυνατά μέσα για να πραγματοποιηθούν τα λαϊκά αιτήματα και στη συνέχεια το δημοψήφισμα κατά του Σχεδίου Γιανγκ, και ακόμη κι αν σε αυτό δεν πέτυχε αριθμητική νίκη, ανάγκασε τους εκπροσώπους του Σχεδίου Γιανγκ να δεσμευτούν επίσημα, ότι στις προσπάθειές τους να επικρατήσουν, έδωσαν υποσχέσεις σε ραδιοφωνικές εκπομπές, η διατύπωση των οποίων δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί, υποσχέσεις τις οποίες τώρα, ενόψει της κατάρρευσης αυτής της πολιτικής υποδούλωσης, τις ανακαλούμε. Τότε ήταν ο υπουργός **Σέβερινγκ**, ο οποίος, σε μια εποχή που ακόμη και ο Δρ. Σαχτ στο Παρίσι δεν ήταν διατεθειμένος να υπερβεί τα 1,6 δισεκατομμύρια χρυσά μάρκα σε φόρο, δήλωσε δημόσια ότι αν

Καρλ Σέβερινγκ
(Carl Severing)
1875 – 1952

Χιάλμαρ Σαχτ
(Hjalmar Schacht)
1877 – 1970

επιτρεπόταν στη Γερμανία να πληρώνει 2.000 εκατομμύρια χρυσά μάρκα ετησίως, αυτό θα ήταν μια ανακούφιση που θα μπορούσε να γίνει αποδεκτή. Όλοι οι εθνικοσοσιαλιστές θα έχουν αυτή την ιστορική δήλωση του ακόμη εν ενεργεία Πρώσου υπουργού Εσωτερικών εναντίον του, εφόσον παραμένει σε οποιαδήποτε δημόσια θέση. Ο ίδιος Σέβερινγκ σε μια άλλη ομιλία του είπε ότι οι εργαζόμενοι σίγουρα θα ένιωθαν τα οφέλη του Σχεδίου Γιανγκ και ότι ήταν απαραίτητο όλοι να συμμετάσχουν σε αυτά τα οφέλη... Ο υπουργός Εξωτερικών, Δρ. **Κούρτιους**, στον οποίο ανατέθηκε η συνέχιση της κληρονομιάς του Γκούσταβ Στρέζεμαν, δήλωσε επίσης σε μια ραδιοφωνική ομιλία ότι τα οφέλη του Σχεδίου Γιανγκ ήταν αναμφισβήτητα και καμία ρητορική δεν μπορούσε να αλλάξει αυτό το γεγονός. Ο συνάδελφός του και υπουργός Οικονομικών **Μολντενχάουερ** είπε ότι μετά την υιοθέτηση του Σχεδίου Γιανγκ, τα πράγματα θα προχωρήσουν ξανά, ο τραπεζικός κλάδος θα αναζωογονηθεί, η οικονομική ζωή θα τονωθεί και **οι φόροι θα μειωθούν**... Ο κ. Μολντενχάουερ, ο οποίος μόλις ανέλαβε τα καθήκοντά του σαν υπουργός είχε δηλώσει ότι θα τακτοποιούσε τα οικονομικά σε ένα δεκαπενθήμερο, αναγκάστηκε να εξαφανιστεί χωρίς ίχνος πίσω στον υπόκοσμο του κόμματός του, του Γερμανικού Λαϊκού Κόμματος, και ο δημοκράτης **Ντίτριχ** συνέχισε τις πολιτικές του Γιανγκ στη θέση του, εξίσου διαποτισμένος από την «αισιοδοξία», μόνο για να δηλώσει λίγους μήνες αργότερα ότι η πείνα θα οδηγούσε τον γερμανικό λαό στους δρόμους, κάτι που όμως δεν τον εμπόδισε να πει, κατά τη διάρκεια της μεγαλύτερης κατάρρευσης, στον εορτασμό της Ημέρας του Συντάγματος στο Ράιχσταγκ το 1931, ότι η Γερμανία βίωνε τεράστια οικονομική ανάπτυξη από το 1923!

Τζούλιους Κούρτιους
(Julius Curtius)
1877 – 1948

Πάουλ Μολντενχάουερ
(Paul Moldenhauer)
1876 – 1947

Χέρμαν Ντίτριχ
(Hermann Dietrich)
1879 – 1954

Έτσι η πολυδιαφημιζόμενη υπαγόρευση του Γιάνγκ τέθηκε σε ισχύ, αλλά δεν είχε περάσει ούτε ένας χρόνος όταν έγινε σαφές ότι η ανακούφιση που υποσχέθηκαν δεν μπορούσαν να την υλοποιήσουν, και μάλιστα έγινε το αντίθετο, ότι οι φοβισμένοι δημοκράτες υπό την ηγεσία του Καγκελάριου του Κεντρώου Κόμματος Μπρύνινγκ, έπρεπε να καταβάλουν ξέφρενες προσπάθειες για να διατηρήσουν το καταρρέον σύστημα, ότι άρχισαν οι μέρες των έκτακτων διαταγμάτων, ότι η μια παράγραφος μετά την άλλη του Συντάγματος της Βαϊμάρης θυσιάστηκε στο άρθρο 48, ότι τελικά, στα τέλη Ιουλίου, η Γερμανία είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο που το κεντρικό όργανο του Κεντρώου Κόμματος, η εφημερίδα «Germania», αναγκάστηκε να δηλώσει ότι αυτές ήταν οι πιο σκοτεινές μέρες στη γερμανική ιστορία, ότι ο γερμανικός λαός δεν είχε ιδέα σε

Χάινριχ Μπρύνινγκ
(Heinrich Brüning)
1885 – 1970

ποια άβυσσο περπατούσε εκείνη την εποχή. Και ο πρώτος πρόεδρος του S.P.D., Βελς, σύμφωνα με την εφημερίδα «Vorwärts» της 10ης Ιουλίου 1931 δήλωσε ότι το μήνυμα του Προέδρου Χούβερ είχε απελευθερωτικό αποτέλεσμα σε όλους όσους γνώριζαν τις οικονομικές συνθήκες στη Γερμανία εκείνη την εποχή: «**Η Γερμανία βρισκόταν πράγματι στα πρόθυρα της κατάρρευσης**.» Μετά από αυτές τις απερίσκεπτες ομολογίες από τα μαύρα και τα κόκκινα στρατόπεδα, αποδεικνύεται σαφώς και αποδεδειγμένα ότι η πολυεκτιμημένη πολιτική των επανορθώσεων και της κατανόησης, μετά από δέκα χρόνια βασανιστηρίων, έφερε τη Γερμανία στο **χείλος της καταστροφής**.

Χέρμπερτ Χούβερ
(Herbert Hoover)
1874 – 1964

Όττο Βελς
(Otto Wels)
1873 – 1939

Σε οποιαδήποτε άλλη χώρα, από αυτή την καταστροφική αποτυχία για τον λαό, η κυβέρνηση θα είχε βγάλει το μόνο δυνατό συμπέρασμα, δηλαδή να παραιτηθεί και να παραδώσει την ηγεσία του κράτους σε αυτούς που εδώ και δέκα χρόνια είχαν πει ακριβώς αυτό που θα συνέβαινε σε κάθε περίπτωση. Όταν μπήκαμε στην Κοινωνία των Εθνών, όταν αποδεχθήκαμε το Σύμφωνο του Λοκάρνο, όταν αποδεχθήκαμε την υπαγόρευση του Ντοζ, είχαμε δηλώσει επανειλημμένα ότι η Γερμανία θα δεσμευόταν όλο και περισσότερο από όλες αυτές τις συνθήκες, ότι δεν θα μπορούσε να ξεφύγει από την απόφαση, ότι όλες οι θυσίες που έγιναν από τη γαλλική πλευρά θα ήταν μάταιες και ότι μετά από λίγα χρόνια θα βρισκόμασταν στην ίδια κατάσταση όπως πριν από την κατάρρευση του Ρουρ, μόνο που θα ήμασταν δύο ή τρεις φορές πιο αποδυναμωμένοι: και αυτή η αποδυνάμωση ήταν ο στόχος της γαλλικής πολιτικής, η συνεπής συνέχιση της γαλλικής προσπάθειας όχι μόνο να κρατήσει τη Γερμανία στρατιωτικά ανίσχυρη, αλλά και να την παραλύσει σαν έθνος και τελικά να την καταστρέψει ολοκληρωτικά. Η Γαλλία επιδιώκει αυτόν τον στόχο όχι μόνο σήμερα, αλλά εδώ και χίλια χρόνια, και σε κάθε ευκαιρία για να τον επιτύχει, η Γαλλία βρίσκεται στην πρώτη γραμμή όλων όσων μπορούν με οποιονδήποτε τρόπο να κινητοποιηθούν εναντίον της Γερμανίας. Σήμερα είναι οι Πολωνοί, η μικρή Αντάντ, με την Γαλλία, που αφήνει τον Μπριάντ της να εκφωνεί λόγους ειρήνης, να τη διασχίζει με σιδηροδρόμους και να την ανεφοδιάζει με κάθε είδους όπλα, σε περίπτωση που η Γερμανία, ανίσχυρη από τους φόρους της, αναισθητοποιημένη από τον ιουδαϊκό της Τύπο, θα μπορούσε να ξεσηκωθεί ενάντια στη γαλλική κυριαρχία.

Αριστίντ Μπριάν
(Aristide Briand)
1862 – 1932

Το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα σήμερα, στο κατώφλι των πιο δύσκολων αποφάσεων, για άλλη μια φορά κατηγορεί το Κόμμα του Κέντρου, τους Σοσιαλδημοκράτες και την δημοκρατική πολιτική αστική τάξη, κατηγορώντας τους ότι αποδυνάμωσαν τη Γερμανία σύμφωνα με τη γαλλική πολιτική, παρέλυσαν την εθνική βούληση και την κατέστησαν πιόνι των διεθνών οικονομικών δυνάμεων μέσω μιας απερίσκεπτης πολιτικής δανεισμού. Το ποια ήταν τα κίνητρα που επηρέασαν τους κυρίους, είναι πέρα από τις γνώσεις μας. Εδώ έχουμε να κάνουμε με όλο

το σύμπλεγμα των πολιτικών φαινομένων όπως εμφανίζονται στα προγράμματα των πολιτικών κομμάτων, και αυτά τα αποτελέσματα είναι τόσο προφανή κραυγαλέα σήμερα που δεν μπορούν πλέον να τα αρνηθεί κανείς. Τόσο προφανή κραυγαλέα, μάλιστα, που το Κόμμα του Κέντρου εγκατέλειψε τις προηγούμενες προσπάθειές του να κρύψει την κατάσταση, και που ο Καγκελάριος Μπρύνινγκ, στα μέσα Αυγούστου του 1931, δήλωσε σε έναν Άγγλο δημοσιογράφο ότι ο χειμώνας του 1931/32 θα ήταν ίσως ο χειρότερος χειμώνας των τελευταίων εκατό ετών, και ότι η Γερμανία θα είχε έναν στρατό 7 εκατομμυρίων ανέργων. Αυτή είναι η χρεοκοπία των πολιτικών του Κόμματος του Κέντρου, της Σοσιαλδημοκρατίας και της ίδιας της δημοκρατίας, την οποία παρακολουθούμε για άλλη μια φορά.

Πώς, λοιπόν, το N.S.D.A.P. αντιμετωπίζει τα θέματα εξωτερικής πολιτικής; Τι έχει να αντιπαραθέσει στην πολιτική της αυταπάτης, η οποία τελικά έφτασε σε ένα ιδιαίτερα χαμηλό σημείο με την τρομερή κατάρρευση της τελωνειακής ένωσης στη Γενεύη (Σεπτέμβριος 1931);

Καταρχάς, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η εξωτερική πολιτική δεν είναι μόνο θέμα γνώσεων, αλλά και θέμα **χαρακτήρα**, ειδικά σε δύσκολες στιγμές της μοίρας.

Συμβαίνουν τρομερά γεγονότα στη ζωή των εθνών, τα οποία γίνονται σε λίγες μόνο ώρες. Σε αυτές τις λίγες ώρες, συχνά κρίνεται η μοίρα **αιώνων**, σε αυτές τις στιγμές όλα εξαρτώνται από το αν ο εκπρόσωπος ενός λαού ή οποιασδήποτε ομάδας έχει χαρακτήρα μέχρι το τέλος.

Αυτό που θέλουμε να επισημάνουμε είναι ότι δεν πρόκειται μόνο για νέες ιδέες, αλλά για **έναν εντελώς νέο τρόπο σκέψης**! Σε αυτή την αναδιαμόρφωση όμως έχουμε να αναλάβουμε μια πολύ κακή κληρονομιά.

Καθ' όλη τη διάρκεια του Μεσαίωνα, η κοινή λογική λαού ακρωτηριάστηκε από μια **σχολαστική σκέψη** και ακόμη και οι μεταγενέστερες περίοδοι, με έναν λανθασμένο **ουμανισμό**, έδωσαν προτεραιότητα σε αυτήν την αφηρημένη σκέψη. Η σύγχρονη και παγκόσμια ιστορία κρίθηκαν με βάση αφηρημένα δόγματα και κενές προϋποθέσεις. Αυτός ο τρόπος σκέψης, που προκάλεσε μεγάλη ζημιά στο εσωτερικό, έφερε μαζί του ακόμη μεγαλύτερες καταστροφές στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής, γιατί ενώ στο εσωτερικό ο λαός μπορούσε να είναι κύριος της μοίρας του, ο ευρύτερος κόσμος όμως πέρα από τα σύνορά του δεν ήταν σε θέση να αποφασίσει.

Από αυτή την αφηρημένη σκέψη γεννήθηκαν η μία καταστροφική απόφαση μετά την άλλη: γινόταν λόγος για την **αλληλεγγύη του προλεταριάτου**, για την **αλληλεγγύη της λογικής** σε όλο τον κόσμο, που κορυφώθηκε στην επιθυμία να δημιουργηθεί μια **Πανευρωπαϊκή** και, πέρα από αυτήν, μια **ειρηνιστική παγκόσμια δημοκρατία**.

Αυτά τα όνειρα ενός τμήματος της γερμανικής εργατικής τάξης και της αφηρημένης γερμανικής ακαδημαϊκής κοινότητας κατέρρευσαν τον Αύγουστο του 1914, κατέρρευσαν και πάλι στα τέλη του 1918, αλλά παρ' όλα αυτά οι προφήτες αυτής της ιδέας που αρνείται τη ζωή συνεχίζουν να διαδίδουν το μήνυμά τους.

Αλλά και σε εθνικό επίπεδο – και αυτό είναι που μας απασχολεί ιδιαίτερα –

αυτή η αφηρημένη σκέψη έχει εισχωρήσει βαθιά. Μπορούμε να διαπιστώσουμε την άποψη ότι στον κόσμο μετά το 1918 υπάρχουν δύο μέτωπα: **το μέτωπο των νικητών και το μέτωπο των νικημένων**, και με βάση αυτή τη συλλογιστική πολλοί συμπεραίνουν – δεδομένου ότι η Γερμανία είναι ηττημένη – ότι πρέπει να ενώσει τις δυνάμεις της με όλους τους καταπιεσμένους λαούς της γης. Αυτή **είναι μια εξαιρετικά επικίνδυνη σκέψη**.

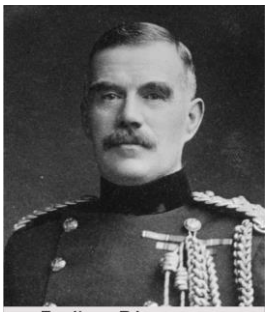
Γουίλιαμ Ρόμπερτσον
(William Robertson)
1860 – 1933

Στην πραγματικότητα, τα μέτωπα της Αντάντ το 1914 δεν γεννήθηκαν από οργανική αναγκαιότητα – οι ίδιοι οι Κλεμανσώ και Ρόμπερτσον λένε στα απομνημονεύματά τους πόσο εύθραυστη ήταν αυτή η Αντάντ ακόμη και το 1917, με πόσο κόπο έπρεπε να καλυφθούν οι ρωγμές και ότι τελικά μόνο ο κοινός φόβος της Γερμανίας συγκρατούσε αυτά τα μέτωπα ενωμένα.

Και στη συνέχεια αυτό το μέτωπο των νικητών παρέμεινε ενωμένο, όχι για οργανικούς λόγους, αλλά λόγω της αδυναμίας της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής, η οποία δεν κατάφερε να διεισδύσει στις υπάρχουσες ρωγμές και να χαλαρώσει όλο και περισσότερο το εύθραυστο μέτωπο.

Δεν το κάνουμε τόσο για να κατηγορήσουμε την προηγούμενη εξωτερική μας πολιτική, ότι σε κάποιο σημείο θυσιάσαμε κάποιο κομμάτι της, αλλά ότι για δέκα χρόνια τη θυσιάσαμε στο λάθος σημείο και επειδή δεν δημιουργήσαμε ανάπαυλα για τις δυνάμεις μας, αλλά αντίθετα προκαλέσαμε μόνο περαιτέρω αποδυνάμωση του συνόλου, αφού αυτές οι θυσίες προσφέρθηκαν στον **ακόρεστο** κληρονομικό εχθρό, καθιστώντας τον έτσι μόνο πιο άπληστο.

Η πολιτική του Μπίσμαρκ στόχευε πάντα στην **απομόνωση της Γαλλίας**. Αυτή ακριβώς η αρχή της γερμανικής πολιτικής, όμως, είχε ξεχαστεί. Η Γαλλία δεν συνήλθε ποτέ από την ήττα της το 1871. Αμέσως προσπάθησε να συσπειρώσει συμμάχους εναντίον της Γερμανίας. Ακόμα και τότε, έστρεφε το βλέμμα της στη Ρωσία. Ο Μπίσμαρκ, όμως, κατάφερε να αποσπάσει τουλάχιστον ένα μεγάλο μέρος της Ρωσίας από τα νύχια της Γαλλίας μέσω της Συνθήκης Αντασφάλισης. Εγγυήθηκε την επιρροή της Ρωσίας στα Βαλκάνια. Μάλιστα, προχώρησε ένα βήμα παραπέρα: στο πιθανό άνοιγμα των Δαρδανελίων εάν αυτά έκλειναν για την Αγγλία. Σε αντάλλαγμα, η Ρωσία υποσχέθηκε ουδετερότητα σε περίπτωση πολέμου με τη Γαλλία. Ο Μπίσμαρκ είχε προσεγγίσει την Αγγλία πριν συνάψει αυτή τη συνθήκη. Η Αγγλία, όμως, πίστευε ότι έπρεπε να επιμείνει στην απομόνωσή της και, έχοντας πλήρη επίγνωση της δύναμης και της επιρροής της, αρνήθηκε. Αργότερα, όταν η Μεγάλη Βρετανία προσέγγισε τη Γερμανία, η συνθήκη είχε ήδη συναφθεί και δεν μπορούσαν να γίνουν περαιτέρω παραχωρήσεις στην Αγγλία.

Σήμερα μπορούμε να το διαβάσουμε ξανά και ξανά σε όλες τις εφημερίδες ότι οι Γερμανοί και οι Γάλλοι είναι τόσο κοντά πνευματικά που η «σωτηρία της Ευρώπης» θα ήταν δυνατή αν η Γερμανία και η Γαλλία μπορούσαν να καταλήξουν σε συνεννόηση. Δεν μπορεί κανείς να ασκεί εξωτερική πολιτική βασισμένη σε τέτοια λογοτεχνικά λογοπαίγνια.

Η εξωτερική πολιτική όπως την ασκούμε σήμερα – στα πρόθυρα της κατάρρευσης – έρχεται αντιμέτωπη **με την ακλόνητη πραγματικότητα μιας χιλιόχρονης ιστορίας**, αντιμέτωπη με ρήγματα της Γαλλίας, απέναντι στα οποία δεν μπορούμε να αντισταθούμε με άρθρα εφημερίδων και ακαδημαϊκή φλυαρία. Η Γαλλία έχει ένα πολύ συγκεκριμένο πολιτικά δυναμικό νόμο από την πρώτη ημέρα της ύπαρξής της. Όταν ο Λουδοβίκος ΙΑ', ο πραγματικός ιδρυτής του γαλλικού συγκεντρωτικού κράτους, έδιωξε τους βαρόνους και τους κόμητες, είχε δηλώσει ότι **ο επόμενος στόχος της Γαλλίας ήταν η Αλσατία-Λωρραίνη και οι όχθες του Ρήνου**. Και όλοι οι διάδοχοί του έχουν επανειλημμένα προσπαθήσει να πετύχουν αυτόν τον στόχο, ανεξάρτητα από το αν επρόκειτο για το γαλλικό βασίλειο ή τη δημοκρατία. Ακόμη και ο Γαλλοπρωσικός πόλεμος του 1870/71 υποκινήθηκε μόνο από τον Ναπολέοντα Γ' με αυτόν ακριβώς τον στόχο.

Αυτό είναι ένα **πραγματικό γεγονός** και δεν μπορεί να αγνοηθεί από τα λόγια ορισμένων ανθρώπων στο Παρίσι και στο Βερολίνο. Κάποτε υπήρξε μια μοιραία μέρα για τη Γερμανία. Αν είχε αντιληφθεί αυτό το γεγονός, θα μπορούσε να είχε αλλάξει το πεπρωμένο της όταν ξέσπασε ο Ρωσο-Ιαπωνικός πόλεμος το 1904/05, όταν έγινε πολύ γρήγορα αντιληπτό ότι η Ρωσία έπρεπε να χρησιμοποιήσει όλη της τη στρατιωτική δύναμη στην Άπω Ανατολή. Εκείνες τις μέρες, η Γερμανία έβλεπε τον εαυτό της να απελευθερώνεται από έναν εφιάλτη στην Ανατολή. Όταν το Παρίσι φοβόταν μια αναμέτρηση, όταν μια νέα μαροκινή σύγκρουση μαινόταν σε όλο τον κόσμο – η Γαλλία είχε παραβιάσει τις συμφωνίες της με το Μαρόκο, χωρίς να συμβουλευτεί τη Γερμανία – τότε το Παρίσι φοβόταν τον πόλεμο. Γνωρίζουμε περισσότερες λεπτομέρειες για αυτές τις μοιραίες μέρες, που πέρασαν απαρατήρητες εκείνη την εποχή, από τα απομνημονεύματα του Χέρμαν Φράιερ φον Έκαρντσταϊν, του συμβούλου της γερμανικής πρεσβείας στο Λονδίνο· αυτός ο Γερμανός σύμβουλος της πρεσβείας, ο οποίος κινούνταν **μόνο στους κύκλους της ιουδαϊκής υψηλής χρηματοδότησης** και οι κοινοί του φίλοι με τον Γάλλο πρωθυπουργό κατάφεραν να αποτρέψουν την εμφάνιση μιας πολεμικής σκέψης στη Γερμανία*.

Χέρμαν Φράιερ φον Έκαρντσταϊν
(Hermann Freiherr von Eckardstein)
1864 – 1933

Μπέρνχαρντ φον Μπύλοβ
(Bernhard von Bülow)
1849 – 1929

Άλφρεντ φον Σλίφεν
(Alfred von Schlieffen)
1833 – 1913

Εκείνη την εποχή, ο κ. Μπύλοβ και οι φίλοι του είχαν περισσότερο σκοπό να υπηρετήσουν την παγκόσμια ειρήνη παρά να δουν τη Γερμανία μεγάλη και ισχυρή και σταθερή! Αυτές ήταν στιγμές που χρειαζόμασταν χαρακτήρα και **ο χαρακτήρας δεν υπήρχε**! Ο Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου φον Σλίφεν δήλωσε: αν είχε ξεσπάσει σύγκρουση τότε, είναι ασφαλές να υποθέσουμε ότι θα είχαμε αντιμετωπίσει τη Γαλλία.

---

* Για περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με αυτό και τη λογική πίσω από όλες τις άλλες ιδέες εξωτερικής πολιτικής του NSDAP, βλ. το «Mein Kampf» του Αδόλφου Χίτλερ και το έργο μου «Η μελλοντική πορεία της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής» (Der Zukunftsweg einer deutschen Außenpolitik). (Και τα δύο δημοσιεύθηκαν από τον εκδοτικό οίκο Φραντς Έερ Ναχφόλγκερ, Μόναχο.)

Αν προσπαθήσουμε να φανταστούμε τη θέση της Γαλλίας μετά τον πόλεμο, είναι σαφές ότι η Γαλλία χρειαζόταν μια περίοδο ανάπαυσης για να χωνέψει την μπουκιά που είχε καταπιεί – σαν ένα γιγάντιο φίδι που έχει καταβροχθίσει ένα μοσχάρι. – Η Γαλλία χρειαζόταν ηρεμία για να αναδιοργανώσει την άμυνά της κατά μήκος των γερμανικών συνόρων από τη Βόρεια Θάλασσα μέχρι τις Άλπεις, χρήματα για να ανοικοδομήσει τις βόρειες επαρχίες της, ηρεμία για να συγκεντρώσει και να εξοπλίσει τους νέους συμμάχους της· γιατί δεν πρέπει να ξεγελιόμαστε ούτε για μια στιγμή ότι η πολιτική της Γαλλίας μετά το 1918 δεν έπαψε να συνεχίζει τον αιωνόβιο πόθο για τον Ρήνο.

Η φιλοδοξία της Γαλλίας δεν περιορίζεται στον Ρήνο, αλλά στην καταστροφή της Γερμανίας. Η Γερμανία σαν κράτος πρέπει να εξαλειφθεί από την Ευρώπη!

Για τον σκοπό αυτό, όλα τα μέσα δικαιολογούνται. Τα μέσα της πολιτικής, της στρατιωτικής δύναμης και των οικονομικών. Η Γαλλική εξωτερική πολιτική σε όλους αυτούς τους τομείς επιδεικνύει τεράστια ευελιξία και τεράστια επιδεξιότητα.

Το θέμα εδώ είναι η διαπίστωση του τρομερού γεγονότος ότι η Γαλλία, αφού τερμάτισε τον πρώτο πόλεμο, ξεκίνησε αμέσως έναν **νέο** πόλεμο, **μόνο με διαφορετικά μέσα**. – – – Και η Γερμανία πληρώνει, και δεν πληρώνει τίποτα άλλο παρά τον γαλλικό επανεξοπλισμό, τις γαλλικές οχυρώσεις στα ανατολικά, και πέρα από αυτό, η Γερμανία πληρώνει για τον γαλλικό στόλο, η Γερμανία επεκτείνει τα γαλλικά λιμάνια σαν αποζημιώσεις και εξοπλίζει τον θανάσιμο εχθρό της με όλα όσα έχει!

Αυτό είναι το γεγονός που ο Χίτλερ διακηρύσσει εδώ και δώδεκα χρόνια. Έχει δηλώσει – και ολόκληρο το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έχει υποστηρίξει ακλόνητα αυτή τη θέση – ότι δεν μπορεί να υπάρξει συμφωνία, εφόσον η συμφωνία νοείται σαν **ισότητα** δύο εθνών. Η Γαλλία δεν θα συμφωνήσει ποτέ, υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, οικειοθελώς σε μια τέτοια συμφωνία.

Δεν μπορούμε να πούμε ότι προετοιμάζουμε έναν πόλεμο εκδίκησης εναντίον της Γαλλίας· αντιθέτως, έχουμε ακόμη δηλώσει ότι αν η Γαλλία είχε έστω και λίγη λογική, δεν θα είχε αποκλείσει τη Γερμανία στα ανατολικά, αλλά θα μας είχε επιτρέψει να επεκταθούμε προς τα ανατολικά. Άρα, δεν είναι αλήθεια ότι θέλουμε να καταστρέψουμε το γαλλικό κράτος αυτό καθαυτό, αλλά θέλουμε μόνο ένα γερμανικό κράτος **που δεν θα είναι εύκολη λεία για τη γαλλική λαχτάρα για εξουσία**! Δεν κηρύττουμε πόλεμο εναντίον της Γαλλίας, αλλά θέλουμε **ζωτικό χώρο για ένα μεγάλο, πολιτισμένο έθνος**, θέλουμε να έχουμε χώρο για τους αγρότες στα ανατολικά, ώστε ο γερμανικός λαός να μπορεί να τραφεί μόνος του.

Σήμερα, έχουμε πάλι **αυτά τα μεγάλα προβλήματα** μπροστά μας. Γνωρίζουμε ότι στην Ανατολή, σε αυτό το έδαφος που κατακτήθηκε και καλλιεργήθηκε με γερμανικό αίμα, έχει εξαπλωθεί ένας εχθρός: ο **θανάσιμος εχθρός μας, η Πολωνία**, ο δορυφόρος της Γαλλίας! Αν δεν θέλουμε να το παραδεχτούμε αυτό, τότε παραβλέπουμε 1.000 χρόνια γερμανικής ιστορίας, 1.000 χρόνια γερμανικών θυσιών που έγιναν για αυτήν την ιστορία και των επιτευγμάτων του μεγάλου αγώνα.

Η ελευθερία για τους Γερμανούς αγρότες στην Ανατολή είναι η βάση για την αναγέννηση του λαού μας!

Αυτό ακριβώς είναι το ζητούμενο στην πολιτική σήμερα, **και το καθήκον της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής** ήταν και είναι τώρα περισσότερο από ποτέ: να αναρωτηθεί ποια κράτη δεν έχουν **κανένα συμφέρον** από αυτή την ηγεμονία της Γαλλίας και των δορυφόρων της πάνω στην Ευρώπη, την οποία υιοθέτησε το Κέντρο.

Η **Ιταλία** χρειάζεται ζωτικό χώρο για να επεκταθεί· για να μην στείλει τον πλεονάζοντα πληθυσμό της στη Νότια Αμερική, αναζητά χώρες με πρόσβαση στην ηπειρωτική Ιταλία. Η Ιταλία παρασύρθηκε στον πόλεμο μετά από μεγαλεπήβολες υποσχέσεις. Της υποσχέθηκαν ένα τμήμα ακτογραμμής στη Μικρά Ασία, ελληνικά νησιά – όλα της αφαιρέθηκαν. Εκτός από αυτό η Ιταλία έχει συμφέροντα στα Βαλκάνια. Η Ιταλία θέλει να βγει νικήτρια από αυτό το μέτωπο, σε αντίθεση με τα συμφέροντα της Γαλλίας στα Βαλκάνια. Τίποτα δεν έχει εκμεταλλευτεί η εξωτερική μας πολιτική. Αλλά τώρα, μετά από δώδεκα χρόνια καταγγελιών και καταπολέμησης του φασισμού, ο Καγκελάριος Μπρύνινγκ έπρεπε να πάει στη Ρώμη, όχι οικειοθελώς, αλλά επειδή είχε δει ότι όλη η ιδεολογία της εξωτερικής πολιτικής του Κέντρου είχε καταρρεύσει παταγωδώς.

Χανς Λούτερ
(Hans Luther)
1879 – 1962

Ο πρόεδρος της τράπεζας του Ράιχ, Λούτερ, είπε τον Ιούνιο: μετά από δεκατέσσερις ημέρες ο προϋπολογισμός θα επανέλθει σε τάξη· ταξίδεψε στο Λονδίνο, μετά στο Παρίσι και μετά στη Βασιλεία και επέστρεψε τρομερά απογοητευμένος. Άκουσε για όρους που ο ίδιος, ως πρόεδρος της τράπεζας του Ράιχ, δεν μπορούσε να αποδεχτεί. Η γαλλική κυβέρνηση δεν τις δημοσιοποίησε **ανοιχτά**, αλλά οι εφημερίδες τις δημοσίευσαν με εντολή του γαλλικού υπουργείου, ώστε ο ιουδαϊκός Τύπος στο Βερολίνο να γράψει ότι η Γαλλία δεν είχε θέσει **επίσημους** όρους. Τελικά, το Παρίσι έδωσε στη Γερμανία το πιο τρομερό πλήγμα στο ζήτημα της τελωνειακής ένωσης.

Μίκλος Χόρτυ
(Miklós Horthy)
1868 – 1957

Τον Αύγουστο του 1931, προς έκπληξη όλων, η Ουγγαρία άλλαξε το σύστημά της, το οποίο είχε συνδέσει στενά την τύχη της με την τύχη της Γερμανίας. Αυτή η πολιτική ακολουθήθηκε με απόλυτη αφοσίωση από την Ουγγαρία. Και σήμερα η Ουγγαρία έπρεπε να σφίξει τα δόντια της και να πάει στους χειρότερους εχθρούς της, επειδή η Γερμανία δεν έδειξε καμία συμπάθεια για την «Ουγγαρία του Χόρτυ».

Και η Γαλλία προσπαθεί να προστατεύσει τους Πολωνούς μακρινούς ξαδέλφους της στην Ανατολή, και διαπραγματεύεται με τη Μόσχα εδώ και πολύ καιρό. Κανείς δεν μπορεί να πει αν και τι θα γίνει με αυτά τα σχέδια. Αλλά οι προσπάθειες στοχεύουν στο να καταστήσουν την Πολωνία ανεξάρτητη και έτοιμη να καταλάβει την Ανατολική Πρωσία.

Η **Αγγλία** έχει βιώσει πολλές εσωτερικές πολιτικές συγκρούσεις και αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε συγκρούσεις μεγέθους που δεν έχει ξαναδεί εδώ και μια δεκαετία. Το γεγονός όμως ότι απειλείται από την γαλλική αρμάδα αέρος κάνει το αγγλικό ένστικτο να επεκτείνει τη δική της αεροπορία· το γεγονός ότι δέχεται και επίθεση από τη γαλλική οικονομική δύναμη, ελπίζουμε ότι θα οδη-

γήσει σε περαιτέρω αμυντικά μέτρα.

Η Γερμανία αντιμετωπίζει αυτά τα πράγματα στην εξωτερική της πολιτική, όπως και πριν από δέκα χρόνια, ξανά και ξανά γίνονται θυσίες και όλες οι θυσίες δεν ωφελούν γιατί πάνε στη **Γαλλία**. Και όταν οι πολιτικοί των επανορθώσεων δηλώνουν ότι με αυτόν τον λαό δεν μπορεί να ασκηθεί άλλη εξωτερική πολιτική, εμείς λέμε: είναι αυτονόητο ότι δεν μπορεί να ασκηθεί εξωτερική πολιτική με τον **μαρξισμό**, αφού ο μαρξισμός είναι στενά συνδεδεμένος με τον κληρονομικό μας εχθρό, αλλά με αυτόν ακριβώς τον μαρξισμό ήταν που η λεγόμενη αστική τάξη **αντιτάχθηκε** στην γαλλική πολιτική που αντίκειται στις εθνικοσοσιαλιστικές απόψεις, προσπαθώντας να καταστείλει την αφύπνιση του έθνους ακριβώς με αυτόν τον γαλλόφιλο, αντεθνικό μαρξισμό. Μέχρι που κανένα μέρος του εθνικού πληθυσμού δεν υποστήριζε πλέον την πολιτική των επανορθώσεων.

Τα ερωτήματα και οι λύσεις που θα προκύψουν για το επερχόμενο κράτος δεν είναι το αντικείμενο της παρούσας θεώρησης, αλλά είναι αντικείμενο μεταγενέστερων διαπιστώσεων, ανάλογα με τις επικρατούσες συνθήκες και δυνατότητες. Αυτό που είναι απαραίτητο είναι η βασική αντίληψη ότι πρέπει να γίνει κάθε δυνατή προσπάθεια για να αποτραπεί η κυριαρχία του γαλλικού συστήματος σε ολόκληρη την Ευρώπη. Οι αντίπαλοί μας, μας λένε ότι, δεδομένης μιας εθνικοσοσιαλιστικής κυβέρνησης, θα μπορούσε πολύ σύντομα να έρθει η στιγμή που η Γαλλία θα εισβάλει στη Γερμανία.

Είναι αυτονόητο ότι η Γαλλία μπορεί να εισβάλει αν η Γερμανία γίνει ακόμα πιο ανίσχυρη. Και αυτή η αδυναμία θα συνεχίσει να μεγαλώνει, χάρη στην πολιτική των επανορθώσεων που εφαρμόστηκε στο παρελθόν και συνεχίζεται σήμερα.

Αλλά η Γαλλία θα σκεφτεί πολύ προσεκτικά ένα τέτοιο βήμα όταν βρεθεί αντιμέτωπη με μια **ενωμένη** Γερμανία, που δεν θα είναι μόνο μόνη της, αλλά στο ίδιο μέτωπο με όλους τους εχθρούς της Γαλλίας. Αυτό αυξάνει τον κίνδυνο μιας γαλλικής κατάρρευσης κατά 80%.

Από αυτό το σύμπλεγμα προκύπτει ότι και η αναγέννηση της εξωτερικής πολιτικής ξεκινά με μια αναγέννηση του χαρακτήρα: μια σιδερένια θέληση που αναγνωρίζει τη Γαλλία καθαρά και νηφάλια, προκειμένου στη συνέχεια να ενώσει όλες τις δυνάμεις για να διασφαλίσει τη ζωή του γερμανικού λαού.

Σε αυτό το σημείο δεν μπορούμε να πούμε περισσότερα, αυτό που παραμένει ουσιώδες είναι η θεμελιώδης κατανόηση της αξιολόγησης του γαλλικού προβλήματος, και από αυτό προκύπτει η σωστή οπτική γωνία για την αξιολόγηση όλων των άλλων ζητημάτων εξωτερικής πολιτικής.

Δεδομένου ότι αυτό το βιβλίο δεν είναι μια εργασία για την οικονομική πολιτική, θα ήθελα να περιοριστώ στα **βασικά**, να καθορίσω τη θέση από την οποία ο Εθνικοσοσιαλιστής εξετάζει και τα οικονομικά ζητήματα.

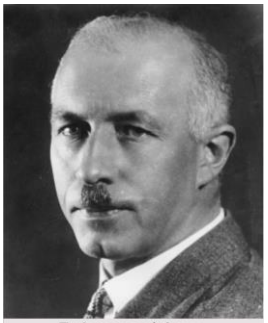
Γκότφριντ Φέντερ
(Gottfried Feder)
1883 – 1941

Ο Γκότφριντ Φέντερ είχε απόλυτο δίκιο· σε αντίθεση με τον καθαρά ιδιωτικό, και ατομικιστικό τρόπο σκέψης της **κερδοφορίας**, τονίζει ότι, κατά την άποψή μας, η οικονομία πρέπει **οπωσδήποτε να καλύπτει τις ανάγκες**, δηλαδή, η έκφραση «το κοινό καλό προηγείται του ατομικού συμφέροντος» πρέπει να ερμηνευθεί ότι σημαίνει ότι οι εθνικές ανάγκες υπερισχύουν όλων των

ιδιωτικών κερδών. Αυτό σκιαγραφεί με επιτυχία το έργο μιας πραγματικής εθνικής οικονομίας. Αλλά θα πρέπει να εμβαθύνουμε ακόμη περισσότερο.

Αν αρχικά διαπιστώσαμε ότι η φυλετική υγεία και η κληρονομικότητα είναι οι **προϋποθέσεις** για το κράτος (και τον πολιτισμό) γενικότερα, και ότι η πολιτική επομένως αποτελεί ένα μέσο για τη διατήρηση του αίματος, τότε η ίδια αποστολή προκύπτει και για την οικονομία. Ο στόχος κάθε οικονομίας πρέπει να είναι η ενίσχυση του λαού στην πάλη για την ύπαρξή του, στον αγώνα του με τις εξωτερικές δυνάμεις και τις εσωτερικές δυνάμεις καταστροφής. Η οικονομία αποκτά έτσι μια **βιολογική** αποστολή και μόνο όταν αυτή έχει αναγνωριστεί και γίνει αποδεκτή, σαν το κύριο καθήκον της, μπορεί να ξεκινήσει η αξιολόγηση των διαφόρων οικονομικών μορφών. Οπότε απορρίπτουμε κατηγορηματικά την δογματική της μορφή και αυτό είναι που διακρίνει τον εθνικοσοσιαλισμό από τα καθαρά θεωρητικά μυαλά και τις αφηρημένες εικασίες, που ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια σήμερα εν όψει της κατάρρευσης των καθαρά ιδιωτικών καπιταλιστικών δογμάτων. Ακόμα και στην εθνικιστική Γερμανία υπάρχουν αρκετοί ονειροπόλοι λογοτέχνες που τώρα θεωρούνται ιδιαίτερα «επαναστατικοί» και θέλουν να κρατικοποιήσουν, να κοινωνικοποιήσουν σχεδόν τα πάντα. Εμείς όπως πιστεύουμε, ότι το αληθινό κράτος πρέπει να αποκαταστήσει την αξία της πραγματικής προσωπικότητας όχι μόνο στην πολιτική αλλά και στην οικονομία. Γιατί, όσο περίεργο κι αν ακούγεται, αυτό ακριβώς καταπιέζεται όλο και περισσότερο από την κυριαρχία του φιλελεύθερου συστήματος. Σήμερα, το χρηματοοικονομικό κεφάλαιο, η ανώνυμη εταιρεία, κυριαρχεί πάνω στους εφευρέτες και τους δημιουργούς. Για να απελευθερωθεί η αληθινή προσωπικότητα στην τεχνολογία και την οικονομία, πρέπει να απελευθερωθεί από την κερδοσκοπική κυριαρχία των χρηματιστών που διψούν για κέρδος. Γι' αυτό το λόγο, ο εθνικοσοσιαλισμός, για να προστατεύσει την πραγματική εθνική οικονομία, απαιτεί την εθνικοποίηση ή τον κρατικό έλεγχο των μεγάλων τραπεζών και του δανεισμού μεγάλης κλίμακας, καθώς και την κατάργηση των ανώνυμων εταιρειών. Η γερμανική οικονομία είναι ήδη πολύ αδύναμη για να απελευθερωθεί από τα νύχια των κυρίως ιουδαϊκών μεγάλων τραπεζιτών, μόνο ένα ισχυρό **πολιτικό** κίνημα μπορεί να το κάνει αυτό. Και ο εθνικοσοσιαλισμός ανέλαβε αυτή την αποστολή όχι από αγάπη για τη βιομηχανία και την οικονομία, όπως ισχυρίζονται με περιφρόνηση ορισμένοι «επαναστάτες», αλλά επειδή κατάλαβε ότι μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να βοηθήσει τους Γερμανούς χειρώνακτες εργάτες. Διότι αν για ένα λαϊκό κράτος η υγεία και η δύναμη του έθνους είναι το ύψιστο αγαθό, και ταυτόχρονα το ισχυρότερο οικονομικό κεφάλαιο, εάν ο πιστωτικός έλεγχος βρίσκεται στα χέρια των εθνικοσοσιαλιστών κρατικών ηγετών, τότε μόνο με αυτό γίνεται δυνατή μια άμεση επίδραση στη μοίρα των πολλών εκατομμυρίων εργατών. Αν σήμερα ο βιομήχανος και οι άλλοι επιχειρηματίες ελέγχονται πατερναλιστικά από τα **ιδιωτικά** κέρδη του χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού, τότε το κοινό συμφέρον, εκπροσωπούμενο από την κυβέρνηση του κράτους, παίρνει τη θέση του, στο χέρι της οποίας είναι τότε να υπενθυμίσει στον επιχειρηματία το **καθήκον του απέναντι στο έθνος** σαν σύνολο.

Πολλές γενιές Γερμανών εργατών έχουν στερηθεί το δικαίωμά τους στη ζωή από τη μοίρα της προοδευτικής τεχνολογίας, γι' αυτό η μεγάλη τους διαμαρτυρία ήταν βαθιά δικαιολογημένη και ο αγώνας ενάντια στους «βαρόνους των καμινάδων» (μεγιστάνες της οικονομίας) που εμφανίστηκαν

αμέσως ήταν κατανοητός και, σε πολλές μεμονωμένες περιπτώσεις, απαραίτητος. Το φιλελεύθερο κράτος, το «Δεύτερο Ράιχ», αποδείχθηκε ανίκανο να λύσει το μεγάλο πρόβλημα που αντιμετώπιζε, ήθελε να το επιλύσει μόνο «από τα πάνω» (Μπίσμαρκ), ή προσέγγιζε τα ζητήματα με «φιλανθρωπικές» ιδέες. Το γεγονός ότι επρόκειτο για την επιβολή μιας γερμανικής αντίληψης της δικαιοσύνης έναντι ενός δημοκρατικοποιημένου χρηματιστηριακού κόσμου, είχε κατανοηθεί μόνο από λίγους από τους πνευματικούς ηγέτες (Περό, Λαγκάρντ, Νίτσε).

Αυτή η εύλογη εκτίμηση μας οδηγεί πέρα από τη διαμάχη στο επίπεδο της λογικής (για το αν αυτή ή εκείνη η μορφή είναι η πιο κατάλληλη) και μας οδηγεί βαθιά κάτω στο βασίλειο των δυνάμεων της βούλησης, των **αξιών**. Διότι η οργή της τέταρτης τάξης ήταν αρχικά μια διαμαρτυρία που γεννήθηκε από ένα αίσθημα δικαιοσύνης, και το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα είναι ουσιαστικά η ανακατεύθυνση αυτού του ενστίκτου, που είχε παραστρατήσει στον μαρξισμό, πίσω στο βασίλειο αυτών των αξιών του χαρακτήρα. Από τις συντεχνίες του γερμανικού μεσαίωνα απαιτούνταν να είναι τόσο ξεκάθαρες, σαν να τις διαβάζουν αγράμματοι, σύμφωνα με το παλιό γερμανικό δίκαιο, μόνο ένας άνθρωπος με τιμή ήταν νομικά ικανός, και η πτώχευση ενός Χανσεατικού εμπόρου ήταν το πιο τρομερό πράγμα που μπορούσε να του συμβεί. Σήμερα, η σοσιαλδημοκρατία προστατεύει τους μεγαλύτερους απατεώνες (Μπάρματ, Σκλάρεκ κ.λπ.) και μόνο με αυτό δείχνει ότι εσωτερικά είναι ανίκανη να πολεμήσει ενάντια στον διεφθαρμένο καπιταλιστικό κόσμο και μάλιστα ότι δεν αποτελεί παρά ένα παράρτημα των χειρότερων σκουπιδιών του κόσμου. Μια χρεοκοπία σήμερα – σε πολλές περιπτώσεις βέβαια χωρίς δικό τους φταίξιμο – έχει γίνει για χιλιάδες ένα ευπρόσδεκτο μέσο «εκκαθάρισης επιχειρήσεων» χωρίς να προκαλεί καμία σημαντική αντίδραση. Από εδώ και πέρα, με την αποκατάσταση μιας γερμανικής οικονομικής ηθικής, πρέπει να ξεκινήσει η ανάκαμψη της ζωής μας. Όταν η ιδέα της τιμής έχει γίνει το ύψιστο αγαθό του λαού, όταν ολόκληρη η οικονομική συμπεριφορά του κράτους, των κοινοτήτων και των ατόμων μετριέται με βάση αυτήν την έννοια της τιμής, όταν ο δικαστής εκδίδει την ετυμηγορία του από αυτή την άποψη, τότε μόνο θα πληρούνται οι πρώτες και οι πιο απαραίτητες προϋποθέσεις για την πολυσυζητημένη «αποκατάσταση της οικονομίας». Και από αυτό το βασίλειο των αξιών θα προκύψουν και οι μορφές και οι τεχνικές αναγκαιότητες σε συγκεκριμένα θέματα. Και εδώ, αυτό συνοδεύεται από την περαιτέρω συνειδητοποίηση ότι η **συνολική πολιτική** μοίρα του έθνους είναι αυτή που κάνει μια οικονομία να ανθίζει ή να καταρρέει.

Τζούλιους Μπάρματ
(Julius Barmat)
1889 – 1939

Βίλλι Σκλάρεκ
(Willi Sklarek)
1885 – 1938

Ερρίκος ο Λέων
(Heinrich der Löwe)
1129 – 1195

Φρειδερίκος Β' ο Μέγας
(Friedrich II der Große)
1712 – 1786

Μετά το 1871 δεν είχαμε λύσει τα προβλήματα. είχαμε την επιλογή να πάμε πιο ανατολικά στα χνάρια του Ερρίκου του Λιονταριού και του Φρειδερίκου

του Μεγάλου ή να υπερβιομηχανοποιηθούμε. Επιλέξαμε τον δεύτερο δρόμο, τον δρόμο της «οικονομικής» κατάκτησης, και αντί να δημιουργήσουμε έναν εχθρό όπως στην πρώτη περίπτωση (Ρωσία), δημιουργήσαμε την εχθρότητα όλων των εθνών που ήδη ασχολούνταν με το παγκόσμιο εμπόριο, χωρίς καν να σκεφτούμε τις συνέπειες μιας συμμαχίας με τη Ρωσία εις βάρος της Αυστροουγγαρίας. Σήμερα, αυτή η εξαγωγική πολιτική συνεχίζεται υπό την πίεση της φορολογικής πολιτικής, γεμίζει τα ταμεία της Γαλλίας και προκαλεί αντιδράσεις και σε όλα τα άλλα κράτη. Μέχρι να υπάρξει μια σαφής αντιστροφή αυτής της πολιτικής, δεν μπορεί να γίνει σοβαρή συζήτηση για οικονομική ανάκαμψη.

Άρα λοιπόν, η εξωτερική και η εσωτερική πολιτική αποτελούν ένα οργανικό σύνολο. Χωρίς την αναγέννηση του χαρακτήρα και την κάθαρση της εσωτερικής ζωής, δεν είναι δυνατή καμία ενιαία και ισχυρή εξωτερική πολιτική, και χωρίς μια έξυπνη εξωτερική πολιτική που θα **επικεντρώνεται στα ουσιώδη**, θα είναι ακόμη πιο δύσκολο να πραγματοποιηθεί πραγματικά η συνολική θεμελίωση του έθνους.

Σε αυτό το πλαίσιο, ένα θέμα έρχεται όλο και περισσότερο στο προσκήνιο εν μέσω των αγώνων της οικονομικής πολιτικής του κινήματός μας: **η αγροτική πολιτική**. Αυτό που συμβαίνει σήμερα κάτω από την επίδραση του βιολογικά εκπαιδευμένου εθνικοσοσιαλισμού είναι η αποκατάσταση της φήμης των αγροτών μας. Στον Μεσαίωνα, χλευάζονταν από την άρχουσα τάξη, αργότερα εξαπατήθηκαν από τους Ρωμαίους νομομαθείς του γερμανικού δικαίου και στριμώχθηκαν από λατινόφωνους δικαστές· στη φιλελευθεριστική εποχή, τους χλεύαζαν σαν διανοητικά καθυστερημένους και ανόητους· απειλούμενος από τον μαρξισμό με ανοιχτό εξοντωτικό πόλεμο, σήμερα ο Γερμανός αγρότης γιορτάζει την ημέρα της τιμής του με το N.S.D.A.P. Εμείς, που έχουμε απελευθερωθεί από τις ξένες έννοιες του δικαίου και του φιλελεύθερου-μαρξιστικού υποκόσμου, αναγνωρίζουμε τους αγρότες όχι σαν μια τάξη μεταξύ των άλλων τάξεων, αλλά σαν την προϋπόθεση για την οικονομική μας ύπαρξη, και μάλιστα σαν την ίδια την πηγή της φυλετικής μας ανανέωσης. (Βάλτερ Νταρέ.) Στην παγκοσμιοποιημένη μεγαλούπολη (μητρόπολη) βλέπουμε γενιές να πεθαίνουν γρήγορα, βλέπουμε ζωές να πεθαίνουν στην άσφαλτο και σε ειλικρινή διαμαρτυρία ενάντια σε αυτά τα σημάδια παρακμής, κοιτάμε πίσω στο χωριό μας. Δεν πρόκειται για μια ψευδο-ρομαντική ονειροπόληση, αλλά για μια βαθιά συνειδητοποίηση ότι η διατήρηση του αγροτικού ήθους, με την ανθεκτικότητα, την εργατικότητα και την γονιμότητα του, περιλαμβάνει και την ελπίδα μιας μελλοντικής αναγέννησης.

Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ
(Richard Walther Darré)
1895 – 1953

Στους αγρότες, όμως, εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές, λέμε με υπερηφάνεια: δεν ήταν τα στενόμυαλα παλαιά ταξικά κόμματά σας, που έσωσαν εσάς τους αγρότες, αλλά οι στρατιώτες, οι έμποροι, ακόμη και οι φτωχοί βιομηχανικοί εργάτες που πολέμησαν και μάτωσαν για εσάς. Αυτό που διέπραξε η παγκο-

σμιοποιημένη μεγαλούπολη, και ο μαρξισμός εναντίον της αγροτιάς επανορθώθηκε από τον εθνικοσοσιαλισμό, και ολοένα και περισσότεροι αγρότες συνειδητοποιούν τώρα ότι και αυτοί πρέπει να θέσουν το έθνος πάνω απ' όλα και γι' αυτό πρέπει να αγωνιστούν στο γερμανικό απελευθερωτικό κίνημα του Χίτλερ, το οποίο από πολλές απόψεις είναι η σύγχρονη συνέχεια των αγροτικών πολέμων του 16ου αιώνα, που κάποτε καταστάλθηκαν αιματηρά.

Μόνο όταν τα κρατικά δάνεια βρεθούν στα χέρια μιας εθνικοσοσιαλιστικής κυβέρνησης, δεν θα αναπτυχθούν «κερδοφόρες» βιομηχανίες πολυτελείας και εξαγωγών και δεν θα βγαίνουν στο σφυρί οι αγροτικές εκτάσεις, δεν θα πλειστηριάζονται, αλλά κάθε δημιουργική επιχείρηση θα λαμβάνει την απαραίτητη υποστήριξη. Ειδικά για **εθνικούς οικονομικούς** λόγους, διότι, όσο μεγάλο κι αν φαίνεται το κέρδος από τις εξαγωγές, είναι ζημία στο πλαίσιο του συνόλου όταν πρέπει να δημοπρατηθούν εξ αιτίας του παλιές φάρμες, όπως συμβαίνει ήδη χιλιάδες φορές σήμερα. Ακόμα μια απόδειξη ότι δεν έχουμε καθόλου οικονομικό τρόπο σκέψης, παρά μόνο διάφορα ταξικά, κερδοσκοπικά ομαδικά συμφέροντα.

Με αυτόν τον τρόπο, το πρόβλημα της οικονομικής αναγέννησης εντάσσεται και στην αποκατάσταση της ιδέας των αξιών στην κοινωνική ζωή, στην ελευθερία της εξωτερικής πολιτικής και στην εδαφική επέκταση, και στην εδραίωση του γεωργικού τομέα σαν προϋπόθεση για την ίδια τη ζωή του λαού μας. Μόλις το πετύχουμε αυτό, τότε μπορούμε να αφήσουμε την επίλυση των μεμονωμένων ζητημάτων με σιγουριά σε εκείνους που αγωνίστηκαν για την πολιτική μας ελευθερία*****.

***** Κατά τα άλλα τα επιμέρους ζητήματα συζητούνται λεπτομερώς στο οικονομικό τμήμα της διοίκησης του Ράιχ του N.S.D.A.P.

Κοσμοθεώρηση, θρησκεία, πολιτική

Το κεφάλαιο για τον Εθνικοσοσιαλισμό και τη θρησκεία έχει απασχολήσει αδιάκοπα το μυαλό των ανθρώπων από τότε που εμφανίστηκε το N.S.D.A.P. Από την αρχή, ο Αδόλφος Χίτλερ υιοθέτησε τη θέση ενός πολιτικού που αποδεχόταν σαν δεδομένη την ύπαρξη διαφορετικών θρησκευτικών δογμάτων και επιδίωκε να κρατήσει μακριά το πολιτικό κίνημα από τις θρησκευτικές συγκρούσεις. Στο έργο του «Ο Αγώνας μου» (Mein Kampf), βασισμένος στο αρχαίο γερμανικό συναίσθημα (που είχε εμπνεύσει τους Βησιγότθους, τον Θεοδώριχο καθώς και τους «ειδωλολάτρες» βασιλείς της Φρισίας) τονίζει τον σεβασμό για κάθε γνήσια θρησκευτική πεποίθηση. Ακόμα και στην Χριστιανοσύνη, με την ευρύτερη έννοια, σαν ένα φαινόμενο που συνδέεται με τον Ιησού Χριστό, βλέπει ένα πραγματικό, υπαρκτό πνευματικό θεμέλιο για την ύπαρξή μας, και από το σύνολο αυτής της στάσης, που συμμεριζόταν ο ίδιος και οι άλλοι ιδρυτές του Εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, προέκυψε το έντονα αμφισβητούμενο άρθρο 24 του προγράμματος. Θα πρέπει να θεωρηθεί ότι κάθε χριστιανικό δόγμα θα έπρεπε να χαιρόταν βλέποντας την εμφάνιση ενός εργατικού κινήματος που θα ξεκινούσε δυναμικά την καταπολέμηση του ψυχοφθόρου, αθεϊστικού μαρξισμού, που θα υιοθετούσε την ιδεαλιστική ιδέα ενάντια στην κυριαρχία του μαμωνά της εποχής μας, και που, όπως ο Ιησούς παλιά, θα χτυπούσε κραδαίνοντας τη ζώνη του ενάντια στους αργυραμοιβούς και τους εμπόρους. Αλλά έγινε το αντίθετο! Ακριβώς αυτό το κόμμα, που ισχυριζόταν ότι ασκούσε μόνο χριστιανική πολιτική, ξεσηκώθηκε για να πολεμήσει τον εθνικοσοσιαλισμό και, όσο αυτός γινόταν ισχυρότερος, βρισκόταν όλο και περισσότερο στο πλευρό των Σοσιαλδημοκρατών, οι οποίοι ήταν εχθρικοί προς κάθε θρησκεία. Σχημάτισε συνασπισμούς για την εξάλειψη του χριστιανο-γερμανικού εργατικού κινήματος και υποστήριξε εκείνες τις δυνάμεις που για χρόνια χρηματοδοτούσαν το κίνημα για την εγκατάλειψη της εκκλησίας και δεν έχουν σταματήσει αυτή την προπαγάνδα ακόμη και μετά τη λήξη των συμφωνιών συνασπισμού, μέχρι σήμερα.

Υπήρχε κάτι που ήταν εξίσου αποκρουστικό για τον Μαρξισμό όσο και για το Καθολικό Κόμμα του Κέντρου: το συνειδητό εθνικό αίσθημα και η έκκληση στη γερμανική ηθική, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 24. Στις Καθολικές ημέρες, που στην πραγματικότητα ήταν συνεδριάσεις του κόμματος του Κέντρου (Κωνστάντζα 1923), ο γερμανικός εθνικισμός παρουσιάστηκε σαν «η μεγαλύτερη αίρεση» και οι επίσκοποι (Μάιντς) και οι καρδινάλιοι (όπως ο Μπέρτραμ) ανταγωνίζονταν μεταξύ τους καταδικάζοντας αυτόν τον «νεοπαγανισμό», απαγορεύοντας την ένταξη στο N.S.D.A.P. σαν **ηγέτες της εκκλησίας**, και σε ορισμένες περιπτώσεις ακόμη και αφορίζοντας τους Καθολικούς εθνικοσοσιαλιστές. Επικαλέστηκαν την Καθολική διδασκαλία. Το περίεργο με

Καρδινάλιος Αδόλφος Μπέρτραμ
(Kardinal Adolf Bertram)
1859 – 1945

αυτές τις προσπάθειες είναι το γεγονός ότι στην αυστηρά καθολική Ιταλία, ο ακραίος εθνικισμός έγινε κρατική νοοτροπία, κυβέρνηση του κράτους, και ότι ο Πάπας, ο οποίος για δεκαετίες αρνιόταν κάθε συμφιλίωση με τον φιλελευθερισμό, έκανε ειρήνη με τον ίδιο τον ηγέτη αυτού του πιο ακραίου εθνικισμού, μάλιστα, μετά την υπογραφή του Συμφώνου του Λατερανού, αποκάλεσε τον Μουσολίνι «άνθρωπο της πρόνοιας». Στα **εκκλησιαστικά όργανα** της Ιταλίας ακούγεται τώρα με μεγαλύτερη συχνότητα ο βασιλικός ύμνος, και λέγεται ότι οι καρδινάλιοι ιταλικής καταγωγής φορούν όλοι το μαύρο πουκάμισο του φασισμού από τα μωβ άμφιά τους.

Ο γερμανικός λαός δεν διεκδικεί πλέον τίποτα περισσότερο από το να του δοθεί, σαν σύνολο, το ίδιο δικαίωμα στην εθνική υπερηφάνεια, το δικαίωμα να δημιουργήσει ένα πραγματικό έθνος-κράτος βασισμένο στον **δικό του** χαρακτήρα. Εάν του το αρνηθούν αυτό το δικαίωμα, υπό το φως της αναμφισβήτητης ιταλικής κατάστασης, οι ηγέτες της εκκλησίας τους βάσει του «καθολικού δόγματος», τότε υπάρχουν μόνο δύο συνέπειες: είτε υπάρχουν **δύο** καθολικά δόγματα, είτε η πίστη των καθολικών μαζών παραπλανάται σκόπιμα για να επιτευχθούν πολιτικοί στόχοι. Δεδομένου ότι το πρώτο σενάριο αποκλείεται (η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία έχει μόνο **μία κεφαλή**), απομένει μόνο το δεύτερο. Παρόλο που το Κόμμα του Κέντρου προτείνει Σιωνιστές και επικεφαλής ιουδαϊκών θρησκευτικών κοινοτήτων σαν υποψηφίους για το Ράιχσταγκ και δέχεται και Προτεστάντες σαν μέλη χωρίς πραγματική επιρροή, παρόλα αυτά είναι ένα αυστηρά καθολικό **δογματικό** κόμμα. Ακριβώς όπως ο μαρξισμός θέλει να διαιωνίσει το διχασμό του έθνους με τη διδασκαλία της **κοινωνικής ταξικής πάλης**, έτσι και το Κόμμα του Κέντρου έχει κηρύξει μια **θρησκευτική ταξική πάλη** για το γερμανικό έθνος, φέρνοντας την πνευματική και θρησκευτική αντιπαράθεση στη σφαίρα της πολιτικής εξουσίας, και όπως ο σοσιαλδημοκράτης έχει στο μυαλό του μόνο την τάξη του, έτσι και ο επικεφαλής του Κόμματος του Κέντρου έχει στο νου μόνο το θρησκευτικό του συμφέρον. Αυτό το κόμμα ζει από τη **διαμάχη** και γι' αυτό από την πρώτη μέρα μισούσε το N.S.D.A.P., επειδή το N.S.D.A.P. είχε επιδείξει την θρησκευτική ανοχή μέσα **σε ένα** κόμμα με υποδειγματικό τρόπο. Οι θρησκευτικές διαφωνίες και οι φιλοσοφικές συζητήσεις έπρεπε να διεξάγονται **έξω** από την οργάνωση του κόμματος, από τη στιγμή που συνέρχονταν η κομματική οργάνωση, από τη στιγμή που τα SA φορούσαν τα καφέ τους πουκάμισα, δεν υπήρχαν πλέον Καθολικοί και Προτεστάντες, αλλά μόνο Γερμανοί που αγωνίζονταν για την επιβίωση και την τιμή του λαού τους. Κανένα μέλος του N.S.D.A.P. δεν ρωτιέται αν είναι Καθολικός ή Προτεστάντης, αν ανήκει στη Γερμανική Εκκλησία ή είναι Μεταρρυθμιστής, αυτό που έχει σημασία είναι η απόδοσή του στην υπηρεσία της γερμανικής ελευθερίας. Οι βαθιές πληγές του Τριακονταετούς Πολέμου επουλώνονταν επιτέλους στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, ακριβώς τη στιγμή που οι πληγές της μαρξιστικής και αστικής ταξικής πάλης άρχιζαν να επουλώνονται. Τότε ξεκίνησε η ομόκεντρη πάλη όλων εκείνων των πολιτικών αριβιστών που ρουφούσαν το αίμα για την παρασιτική τους ύπαρξη από αυτές τις πληγές στο σώμα του λαού. Οι μαρξιστές φώναζαν «υπηρέτες των καπιταλιστών», οι ηγέτες των αστών φώναζαν «εθνικομπολσεβίκοι», το Κεντρώο Κόμμα φώναζε «εχθροί κάθε θρησκείας». **Όλοι έλεγαν ψέματα**.

Ποτέ άλλοτε το θρησκευτικό συναίσθημα δεν είχε αντιμετωπιστεί τόσο αδίστακτα όσο από το Κόμμα του Κέντρου και τους πολιτικούς ιεράρχες που το διευθύνουν. Και υπήρχε ένα συγκεκριμένο σημείο που οι φιλόδοξοι διαλεκτικοί τόνιζαν επανειλημμένα.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός ισχυρίζεται, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, ότι δεν είναι απλώς ένα συνηθισμένο πολιτικό κόμμα, αλλά και μια κοσμοθέαση. Για να εδραιώσει τον αγώνα κατά του γερμανικού εθνικισμού, το κόμμα του Κέντρου επισημαίνει αυτήν την κοσμοθέαση και τη διακηρύσσει σαν «παγανιστική, αντικαθολική φυλετική ειδωλοποίηση». Σχετικά μ' αυτό το αγωνιστικό κλίμα, που σήμερα μαίνεται περισσότερο από ποτέ, πρέπει να πούμε ότι η φυλετική επιστήμη διαπίστωσε τη διαφορετικότητα και την ποικιλομορφία των φυλών, όπως ακριβώς γίνεται μια ανακάλυψη στον τομέα της φυσικής και της χημείας. Μια τέτοια ανακάλυψη δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με κανένα δόγμα ή αφορισμό, και η εκκλησία έχει αναγκαστεί να υποκύψει σε αυτά τα γεγονότα αρκετές φορές. Όταν ο Κοπέρνικος πρωτοεμφανίστηκε με την ηλιοκεντρική του θεωρία, όταν η επίπεδη Γη με τον παράδεισο από πάνω και την κόλαση από κάτω έγινε ξαφνικά μια μπάλα που αιωρούνταν ελεύθερα στο διάστημα, ένας ολόκληρος κόσμος δογμάτων ξεσηκώθηκε εναντίον αυτής της θεωρίας. Μέχρι το 1827 (!), όλα τα έργα που δίδασκαν αυτό το ηλιακό σύστημα ήταν στον Κατάλογο Απαγορευμένων Βιβλίων. Η ανακάλυψη του Κοπέρνικου οδήγησε φυσικά σε μια εντελώς διαφορετική κοσμοθέαση από τη βιβλική, σε μια διαφορετική άποψη του κόσμου, αλλά αυτή η ανακάλυψη δεν μείωσε σε καμία περίπτωση την αληθινή θρησκεία, η οποία πηγάζει από την ανθρώπινη **ψυχή**. Χρειάστηκαν περίπου 300 χρόνια στη Ρωμαιοκαθολική και Προτεσταντική εκκλησία (ο Λούθηρος είχε αποκαλέσει τον Κοπέρνικο αγύρτη και απατεώνα) για να προσαρμοστούν στη νέα κοσμοθέαση, αλλά παρ' όλα αυτά έπρεπε να υποκύψουν σε αυτήν. Ένα άλλο παράδειγμα είναι η αντιμετώπιση της μητρικής γλώσσας.

Μάιστερ Έκχαρτ
(Meister Eckhart)
1260 – 1328

Απαιτήθηκε μόνο η χρήση της παγανιστικής (εδώ, αυτή η έκφραση είναι απολύτως κατάλληλη) λατινικής, ο Μάιστερ Έκχαρτ δέχτηκε σφοδρή επίθεση όταν προτίμησε τη γερμανική γλώσσα, αλλά ο αιρετικός Λούθηρος οφείλει σε ολόκληρο τον γερμανικό λαό την ανώτερη γερμανική του γλώσσα, που ενώνει το έθνος, κάτι που οι Προτεστάντες μοιράζονται εξίσου με τους Καθολικούς, ακόμη και αν ο Ιησουίτης ξάδερφος του Λούθηρου, τον αποκάλεσε «ξεφτελισμένο καλόγερο», «βρώμικη γουρούνα» ή «γουρουνόφατσα». Το καταστατικό του τάγματος των Ιησουιτών έλεγε ότι η χρήση της μητρικής γλώσσας σε όλα τα θέματα που σχετίζονται με το σχολείο δεν επιτρεπόταν ποτέ. Το 1830, το τάγμα ένιωσε την υποχρέωση να επιτρέψει τουλάχιστον τη χρήση της μητρικής γλώσσας για την ποίηση· αυτό σε μια εποχή που ο Γκαίτε πλησίαζε στο τέλος του έργου της ζωής του! Και ο πολύ γνωστός Ιησουίτης Πατέρας Μπέρνχαρντ Ντουρ (Bernhard Duhr, 1852 – 1930) δήλωσε: «Από τότε, αυτή η αρχή παρέμεινε: συνιστάται η εκμάθηση της μητρικής γλώσσας, αλλά δεν πρέπει να γίνει ξεχωριστό σχολικό μάθημα.» Αυτή η δίωξη του πιο πολύτιμου πράγματος που ένας λαός αποκαλεί δικό του έχει ξεπεραστεί· σήμερα, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, ενώ προστατεύει τα συμφέροντα των πιστών της, συχνά υποστηρίζει την ίδια τη μητρική γλώσσα.

Το ίδιο συμβαίνει και με τη φυλετική επιστήμη σε σχέση με τη θρησκεία. Σε αυτήν την περίπτωση, η κρίση ενός επισκόπου ή καρδινάλιου ή ακόμα και του Πάπα σχετικά με τη φυλή είναι σίγουρα μια ιδιωτική γνώμη για ένα βιολογικό ή πολιτικό πρόβλημα που βασίζεται σε αυτήν, που βρίσκεται έξω από την καθαρά θρησκευτική εξουσία που του παραχωρεί ο πιστός Καθολικός. Μια δογ-

ματική απαγόρευση δεν μπορεί πλέον να ανατρέψει μια επιστημονική ανακάλυψη.

Τομάς ντι Τορκεμάδα
(Tomás de Torquemada)
1420 – 1498

Στον Μεσαίωνα, οι ερευνητές καίγονταν ως μάγοι, σήμερα, το Βατικανό κατασκευάζει ένα ραδιοφωνικό σταθμό που ένας Τορκεμάδα θα το καταριόταν σαν το χειρότερο έργο του διαβόλου. Γι' αυτό και ο αγώνας ενάντια στη φυλετική επιστήμη δεν είναι θρησκευτικού χαρακτήρα, αλλά ένας αγώνας πολιτικών συμφερόντων, οι οποίοι μέχρι τώρα είχαν συσπειρώσει τους ψηφοφόρους τους για άλλους λόγους. Ένα ανάθεμα ενάντια στη συνείδηση του αίματος θα ξεπεραστεί, λοιπόν, για τον ίδιο λόγο που νίκησε ο Κοπέρνικος, και αποτελεί κοσμοϊστορική ειρωνεία το γεγονός ότι ένας από τους πιο ευαίσθητους ερευνητές των νόμων της κληρονομικότητας ήταν ένας **Καθολικός** ιερέας, ο Γκρέγκορ Μέντελ...

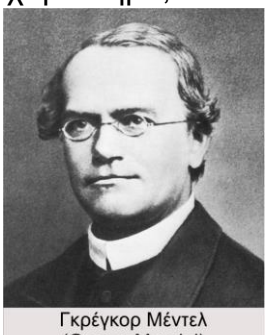
Γκρέγκορ Μέντελ
(Gregor Mendel)
1822 – 1884

Από αυτά τα στοιχεία προκύπτει ότι η κοσμοθέαση και η θρησκεία δεν είναι το ίδιο πράγμα. Η κοσμοθέαση μπορεί να υπάρχει έξω από τη θρησκεία (ατομιστική εξήγηση του κόσμου, νατουραλιστικός μονισμός), αλλά μπορεί να περιλαμβάνει και τη θρησκεία. Το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα είναι μια λαϊκή πολιτική που βασίζεται σε μια νέα αλλά και αρχαία κοσμοθέαση για την αξία του αίματος. Θέλει να προστατεύσει το υγιές, καλό αίμα, ανεξάρτητα από το αν κάποιος το θεωρεί δημιούργημα του Θεού ή αμετάβλητο νόμο της φύσης και στις δύο περιπτώσεις ο εθνικοσοσιαλισμός υπηρετεί μια εποικοδομητική αρχή, η οποία από μόνη της σημαίνει ένα θεμελιώδες θρησκευτικό συναίσθημα. Τα πιο ευαίσθητα ζητήματα της ψυχής, για το Θεό και την αθανασία, την μοίρα και την χάρη, το πολιτικό αγωνιστικό κίνημα τα αφήνει να τα αποφασίσει η κάθε προσωπικότητα. Κάθε άτομο μπορεί να αναζητήσει τους παρηγορητές και τους πνευματικούς του που χρειάζεται για να αναπτύξει την πιο εσωτερική του ζωή.

Οι καταπολεμιστές της συνειδητής γερμανικής φύσης στη Βαυαρία, στη Σιλεσία και στον Ρήνο, στην κριτική τους για το άρθρο 24 του εθνικοσοσιαλιστικού προγράμματος, φτάνουν στο σημείο να ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει καθόλου ιδιαίτερη «γερμανική αίσθηση ηθικής» που θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν πρότυπο δράσης. Αυτό σημαίνει μια συνειδητή άρνηση της γερμανικής πολιτιστικής συνείδησης συνολικά, μια τρομερή περιφρόνηση της αξίας των προγόνων μας. Διότι χωρίς τις προϋποθέσεις που βασίζονται στον χαρακτήρα για την οικοδόμηση ενός κράτους και μιας κοινωνίας, η Γερμανία, για παράδειγμα, σαν τρόπος ζωής δεν θα είχε δημιουργηθεί καθόλου, χωρίς τη δύναμη και τη θέληση για δημιουργία, δεν θα είχε κατακτηθεί το ίδιο το έδαφος, στο οποίο σήμερα κάθονται κυρίως εκείνοι που έγιναν ωφελούμενοι αυτής της αποικιοκρατικής προώθησης, αλλά οι θεμελιωτές της ευημερίας, της ελευθερίας και του κράτους που είναι εντελώς αποξενωμένοι. Αν κοιτάξουμε προσεκτικά, είναι **παράσιτα** στα επιτεύγματα των πατεράδων τους. Και αν ο χαρακτήρας της οικοδόμησης του κράτους ήταν πράγματι μέρος της γερμανικής ηθικής, τότε εκδηλώθηκε τόσο μεγαλοπρεπώς σε άλλες πτυχές της ζωής και στην τέχνη που χρειάζεται απαράμιλλη τόλμη για να εξισωθεί ο γερμανικός χαρακτήρας με αυτόν των

Οτεντότων ή των Ιουδαίων. Όταν, για παράδειγμα, ο Βάνδαλος Στιλίχων έγινε ηγεμόνας της Ρώμης, μια από τις πρώτες του πράξεις ήταν να απαγορεύσει τις μονομαχίες, αυτό το τρομερό σύμβολο ενός εκφυλισμένου, κτηνώδους κόσμου που είχε υιοθετήσει αυτά τα σκληρά παιχνίδια από τους Ετρούσκους της Μέσης Ανατολής. Ο μεγάλος Οστρογότθος Θεοδώριχος έκανε αργότερα το ίδιο, αντικαθιστώντας τις σφαγές των μονομάχων με πρωταθλήματα ιπποδρομιών. Και χωρίς να καταφύγουμε σε μια μονόπλευρη εξιδανίκευση του γερμανισμού, μπορούμε σίγουρα να πούμε ότι για παράδειγμα, το τραγούδι της Κούντρουν (Gudrunlied), ο ύμνος επαίνου από μια περήφανη γυναίκα, αντιστοιχεί σε μια όμορφη πνευματική λαχτάρα, όπως και η ευγενής, μεγαλοπρεπής φιγούρα του Ζίγκφριντ· και ακόμη και στο Χάγκεν, από τα βάθη του, αναβοσβήνει κάτι απεριόριστο, συμφιλιωτικό, η αφοσίωση στον βασιλιά του.

Η γερμανική ηθική ήταν αυτή η βαθιά ειλικρίνεια προς τον εαυτό της, που ήθελε να λογοδοτήσει για τον εαυτό της, τη φύση, το σύμπαν. Από αυτή την λαχτάρα γεννήθηκαν οι μυστικιστές, οι μεγάλοι ερευνητές της φύσης, που κορυφώθηκαν ύψιστο δόγμα του καθήκοντος του Ιμμάνουελ Καντ. Και στη γερμανική μουσική, αυτή η ψυχή έχει γίνει ζωή που υπερνικά τον κόσμο, **έτσι ώστε η άρνηση αυτής της γερμανικής αξίας να σημαίνει μια επίθεση που στοχεύει στην καταστροφή της γερμανικής ψυχής, η οποία ανέκαθεν διαμόρφωνε τον κόσμο***. Το γεγονός ότι μια τέτοια άρνηση μπορούσε να εκφραστεί ανοιχτά δείχνει τη βαθιά πτώση που βιώνει η Γερμανία σαν λαός αυτή τη στιγμή, αλλά αποκαλύπτει και την αναγκαιότητα μιας γενικής λαϊκής αντίστασης, ανεξάρτητα από θρησκευτικές πεποιθήσεις, ενάντια σε μια ενέργεια που τελικά θα οδηγήσει σε φυλετικό χάος, στην πνευματική και στη συνέχεια και στην πολιτική καταστροφή του γερμανικού έθνους.

Τα λόγια για τη «γερμανική ηθική» στρέφονται ενάντια στη λεγόμενη **θρησκεία του Ταλμούδ**. Όπως και αν αξιολογήσουμε την Παλαιά Διαθήκη – είτε σαν μια καθαρά ιουδαϊκή αντανάκλαση είτε σαν μια διαστρέβλωση άλλων, συμπεριλαμβανομένων των Άριων, ιδεών – μπορούμε να αφεθούμε στις έρευνες μεμονωμένων μελετητών. Το N.S.D.A.P. δεν περιορίζει σε καμία περίπτωση αυτές τις έρευνες, αλλά ούτε και εδώ παίρνει θέση σαν κόμμα· κάτι που μπορεί να χρησιμεύσει για να διαφωτίσει ιδιαίτερα τους αυστηρά ορθόδοξους προτεσταντικούς κύκλους που έχουν στρέψει τις επιθέσεις τους εναντίον του N.S.D.A.P. από αυτή την οπτική γωνία. Όμως, δεν μπορεί να υπάρξει καμιά αμφιβολία για τη θέση του Ταλμούδ και του Σουλχάν-Αρούχ σχετικά με τη μεταγενέστερη διαμόρφωση της ιουδαϊκής φύσης. Είναι απολύτως σαφές ότι εδώ έχουμε να κάνουμε με μια **«ηθική»** που έχει στόχο την αδίστακτη εκμετάλλευση των μη Ιουδαίων και, μέσω αυτού του έργου, που ψευδώς αποκαλείται «θρησκευτικός» έμφυτος κώδικας ηθικής, στοχεύει στη συσπείρωση όλου του Ιουδαϊσμού σε μια ενιαία, ενοποιημένη κοινότητα. Η Ιουδαϊκή κοινότητα έχει προσπαθήσει να χαρακτηρίσει μερικές μεταφράσεις σαν «πλαστογραφίες», αλλά ακόμη και αν αφαιρεθούν τα αμφιλεγόμενα αποσπάσματα, απομένουν περισσότερα από αρκετά, για να απορριφθεί αυτή η ανηθικότητα, τόσο από χριστιανική οπτική γωνία όσο και από την οπτική γωνία της γερμανικής ηθικής.

Αυτό περιλαμβάνει και το αμφιλεγόμενο **ζήτημα της τελετουργικής σφαγής**. Σύμφωνα με την ομόφωνη γνώμη όλων των Γερμανών εμπειρογνω-

---

* «Το κόμμα του Κέντρου δεν αναγνωρίζει κανένα γερμανικό ηθικό ιδανικό», ανέφερε το επίσημο ενημερωτικό δελτίο του κόμματος (Αρ. 12, 1930). Κανείς δεν περίμενε κάτι άλλο.

μόνων, η τελετουργική σφαγή δεν είναι τίποτα λιγότερο από μια φρικτή μορφή σκληρότητας απέναντι στα ζώα. Σε αμέτρητες αναφορές από κτηνίατρους που σκέφτονται ανθρωπιστικά και από γερμανικές ενώσεις, έχει αποδειχθεί ξανά και ξανά η σκληρότητα του ιουδαϊκού τελετουργικού, και το N.S.D.A.P. τέθηκε στην πρώτη γραμμή του αγώνα για την κατάργηση της βασανιστικής συμπεριφοράς. Ακόμη και αυτή η σχέση με τα ζώα, σαν συντρόφους στη ζωή σε αυτή τη γη, είναι ένα μέρος της σημερινής δυσφημισμένης γερμανικής αίσθησης της ηθικής, που δεν συναντάται στους μιγάδες λαούς. Ο Σοπενχάουερ και ο Βάγκνερ μίλησαν έντονα και επίμονα για τα πλάσματα και το N.S.D.A.P. είναι αφοσιωμένο σε αυτή την κοσμοθέαση. Θα σκεφτόταν κανείς τώρα ότι το Κέντρο και το Λαϊκό Κόμμα της Βαυαρίας πολεμούν στο ίδιο μέτωπο, αφού η χριστιανική αγάπη του πλησίον στρέφεται και ενάντια σε όλα τα περιττά βασανιστήρια. Αλλά το B.V.P. (Bayerische Volkspartei – Βαυαρικό Λαϊκό Κόμμα) συγκεκριμένα ψήφιζε συστηματικά κατά της απαγόρευσης της τελετουργικής κακοποίησης των ζώων στο Κοινοβούλιο του κρατιδίου της Βαυαρίας, μια απαγόρευση που τελικά πέρασε μόνο με την υποστήριξη των Σοσιαλδημοκρατών. Αυτό δικαιολογείται με την «θρησκευτική ανεκτικότητα», η οποία ουσιαστικά ανακήρυξε την κραυγαλέα κακοποίηση των ζώων σαν θρησκεία. Την ίδια στάση υιοθετεί το κόμμα του Κέντρου στο Ράιχ, μια συγκέντρωση αντιχριστιανικών και αντιγερμανικών συναισθημάτων, που υπαγορεύεται από το φόβο της δύναμης του ιουδαϊκού χρήματος.

Και σαν τελευταίο και καθοριστικό στοιχείο για τον εθνικοσοσιαλισμό είναι η στάση του Ταλμούδ απέναντι στην προσωπικότητα του Ιησού Χριστού. Πολλές μορφές θρησκείας αναφέρονται σε αυτόν, σχεδόν αμοιβαία αποκλειόμενα συστήματα δογμάτων ανάγουν την προέλευσή τους σε αυτόν, και το N.S.D.A.P. δεν ασχολείται με αυτά τα ζητήματα, καθώς βρίσκεται εκτός της αρμοδιότητάς του. Προσεγγίζει όμως με δέος την προσωπικότητα του ιδρυτή του Χριστιανισμού, ο οποίος τελικά δεσπόζει πάνω από όλες τις εκκλησίες. Πάντα υπερασπιζόταν το όνομά του και πάντα πάλευε ενάντια σε κάθε χλευασμό – κάτι που δεν μπορεί να ειπωθεί για το Κέντρο και το B.V.P. Το Ταλμούδ ασχολείται με τον Ιησού σε πολλά αποσπάσματα, και με έναν απερίγραπτα προσβλητικό τρόπο. Ο Ιησούς αποκαλείται «ο κρεμασμένος», «ο μπάσταρδος», «ο γιος της πόρνης». Το μίσος εκφράζεται ακόμη πιο καθαρά ακόμη και πέρα από το θάνατο στο γεγονός ότι το Ταλμούδ καταδικάζει τον Ιησού στην κόλαση «με βραστά περιττώματα» για τα παραπτώματα του. Το Ταλμούδ εξακολουθεί να είναι ένας δεσμευτικός ηθικός κώδικας για το μεγαλύτερο μέρος του Ιουδαϊσμού σήμερα· αυτό δεν εμπόδισε το Κόμμα του Κέντρου να επιστεγάσει την αντιχριστιανική πρακτική του τολμώντας να παρουσιάσει τον πρόεδρο της ιουδαϊκής κοινότητας του Βερολίνου, Γκέοργκ Καρέσκι, στους ψηφοφόρους του σαν υποψήφιο για το Ράιχσταγκ το 1930! Ο Καρέσκι είναι επίσης ένας μετανάστης Ιουδαίος από την Ανατολή, και είναι ιδιαίτερα πιστός στο Ταλμούδ, επιπλέον, είναι ένας Σιωνιστής ηγέτης, δηλαδή, ένας εκπρόσωπος του ακραίου ιουδαϊκού φυλετικού εθνικισμού· ενώ λοιπόν, ο γερμανικός εθνικισμός καταγγέλλεται από το κόμμα του Κέντρου σαν αίρεση, αναγνωρίζει τον παν-ιουδαϊσμό με την ένταξη των

Γκέοργκ Καρέσκι
(Georg Kareski)
1878 – 1947

Γιάκομπ Μίκαελ
(Jakob Michael)
1894 – 1979

εξτρεμιστών του στην ηγεσία του κόμματος του Κέντρου. Σαν τελευταίο – αυτό που ακούγεται – ο Καρέσκι είναι διευθυντής στην εταιρεία του Ιουδαίου κερδοσκόπου συναλλάγματος, Γιάκομπ Μίκαελ...

Κανένας δεν μπορεί να φανταστεί χειρότερο χλευασμό του Ιησού Χριστού από την υποψηφιότητα του Ταλμουδιστή Ιουδαίου Καρέσκι, η οποία αφαιρεί πλέον από ολόκληρο το κόμμα του Κέντρου το τελευταίο του δικαίωμα να εκπροσωπεί τόσο την καθολική όσο και τη χριστιανική σκέψη. Οι πράξεις μιλούν και όχι τα υποκριτικά λόγια.

Όταν, πριν από μερικά χρόνια, σε μια έκθεση στο Μόναχο παρουσιάστηκε μια σταύρωση που αποτελούσε ένα φρικτό εμπαιγμό του Χριστού, ο Αδόλφος Χίτλερ διαμαρτυρήθηκε για αυτή την πρόκληση της χριστιανικής Γερμανίας, στην οποία η κυβέρνηση του Λαϊκού Κόμματος της Βαυαρίας δεν είχε αντίρρηση. Μόνο τότε αφαιρέθηκε το «γλυπτό». Το N.S.D.A.P. ήταν αυτό που πήρε θέση ενάντια στον χλευασμό του Τζορτζ Γκρος για τα σχέδια του «Ecce Homo» (Ιδού ο Άνθρωπος)· **αλλά ο Γκρος αθωώθηκε** από το πρωσικό δικαστήριο, υπό τον υπουργό Δικαιοσύνης του Κεντρώου Κόμματος!

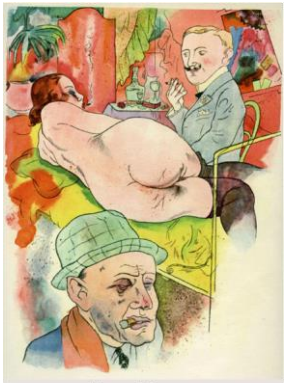
«Ecce Homo»
(Ιδού ο Άνθρωπος)

Τζορτζ Γκρος
(George Groß)
1893 – 1959

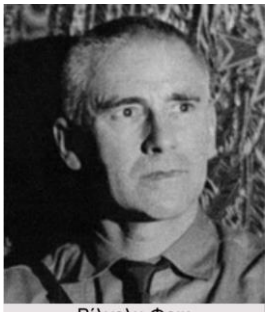
Βίλχελμ Φρικ
(Wilhelm Frick)
1877 – 1946

Το πρώτο πράγμα που εφάρμοσε ο εθνικοσοσιαλιστής υπουργός Παιδείας, δρ. Φρικ, στη **Θουριγγία** ήταν η σύσταση χριστιανικών προσευχών στα σχολεία, σε συνδυασμό με μια προσευχή για την αναγέννηση της γερμανικής πατρίδας. Η απάντηση ήταν μια σφοδρή επίθεση από τους Μαρξιστές και το κόμμα του Κέντρου. Και μετά βρέθηκε ένα δικαστήριο του Ράιχ, που έκρινε αυτές τις προσευχές αντισυνταγματικές...

Στο **Μπράουνσβαϊγκ**, όλα αυτά τα χρόνια κυριαρχούσαν οι σοσιαλδημοκράτες. Το 1930, και αυτό το κρατίδιο απέκτησε έναν εθνικοσοσιαλιστή υπουργό. Και αυτός επανέφερε την μέχρι τότε απαγορευμένη σχολική προσευχή και για τα δύο χριστιανικά δόγματα. Το κόμμα του Κέντρου, στην Πρωσία, που ήταν σύμμαχος με τον αθεϊστικό μαρξισμό για χρόνια, δεν θεώρησε απαραίτητο να ασκήσει πίεση στους συντρόφους του στο Μπράουνσβαϊγκ. Η απόκτηση πολιτικών οφελών είχε προτεραιότητα έναντι όλων των άλλων.

Αν σήμερα το Κόμμα του Κέντρου δηλώνει με θράσος ότι ο εθνικοσοσιαλισμός οργανώνει μια νέα «πολιτισμική μάχη», δηλαδή ότι προετοιμάζει ένα κρατικό διωγμό κατά της Καθολικής Εκκλησίας, αυτό είναι μια εκστρατεία δυσφήμισης του χειρότερου είδους. Όποια και αν είναι η γνώμη των εθνικοσοσιαλιστών για το ένα ή το άλλο θρησκευτικό δόγμα, πάντα απέρριπταν κάθε πολιτική παρέμβαση της εξουσίας εναντίον οποιασδήποτε θρησκευτικής πεποίθησης και θα συνεχίσουν να το κάνουν. Αυτό το απέδειξαν με τις πράξεις τους. Το κόμμα του Κέντρου στο σύνολό του

έκανε το αντίθετο: υπερασπίστηκε με τα λόγια του το καθολικό δόγμα, αλλά με τη συμμαχία του με τον μαρξισμό, του έδωσε τη δυνατότητα να επιδοθεί σε μια αχαλίνωτη αθεϊστική προπαγάνδα, δίνοντας έτσι βοήθεια στον μπολσεβικισμό στο σύνολό του, και η προϋπόθεση για μια θρησκευτική ανανέωση είναι η καταστροφή του μαρξισμού και η ήττα του Κεντρώου κόμματος, εφόσον συνεχίζει να βοηθά τον μαρξισμό στο σύνολό του στην πράξη.

Από την πλευρά των Προτεσταντών, πολιτικοί οπορτουνιστές με παρόμοια νοοτροπία είδαν το αντιμαρξιστικό κίνημα να μεγαλώνει. Έχουν ιδρύσει τώρα ένα παρόμοιο θρησκευτικό κόμμα με το Κέντρο: τη **Χριστιανοκοινωνική Λαϊκή Υπηρεσία** (Christlich-Soziale Volksdienst – CSVD). Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός τηρεί ακριβώς την ίδια στάση απέναντι σε αυτό το «προτεσταντικό» δημιούργημα όπως και απέναντι στο «καθολικό» κόμμα του Κέντρου. Μεγαλύτερες επιτυχίες για την «Λαϊκή Υπηρεσία» θα υποβάθμιζαν τον μεγάλο γερμανικό απελευθερωτικό αγώνα σε μια μια θρησκευτική διαμάχη ή τουλάχιστον θα ανάγκαζαν τον αγώνα να επιστρέψει σε ένα επίπεδο που θα έπρεπε να βρίσκεται έξω από τη μεγάλη πολιτική μετωπική μάχη όλων. Παρεμπιπτόντως, το πρώτο πράγμα που έκανε η παράταξη του Ράιχσταγκ αυτών των «Προτεσταντών» ήταν να ψηφίσει κατά του υποψηφίου της εθνικής αντιπολίτευσης για τη θέση του Προέδρου του Ράιχσταγκ. Προτίμησε, μαζί με το κόμμα του Κέντρου, να δώσει την ψήφο της στον υπέρμαχο των αρνητών εκπλήρωσης της στρατιωτικής θητείας τον αριστερό Σοσιαλδημοκράτη Πάουλ Λόεμπε. Και εδώ, λοιπόν, πρόκειται για ξεκάθαρη προδοσία τόσο των εθνικών όσο και των χριστιανικών ιδανικών.

Πάουλ Λόεμπε
(Paul Löbe)
1875 – 1967

Με δεδομένη αυτή την προδοτική, καθαρά υλιστική στάση των πολιτικών εκπροσώπων και των δύο δογμάτων, δεν είναι παράξενο το γεγονός ότι το κίνημα της αποχώρησης από τις εκκλησίες αυξάνεται, οι αιρέσεις των Αντβεντιστών, των Ζηλωτών Σπουδαστών της Βίβλου, κ.λπ. αυξάνονται με τεράστιο ρυθμό, και μάλιστα η Διεθνής των άθεων της Μόσχας προετοιμάζεται για την οργανωμένη καταστροφή όλων των θρησκευτικών αξιών και κινητοποιεί τεράστιους πόρους για τον σκοπό αυτό. Ενάντια σε αυτές τις δυνάμεις που είναι καταστροφικές για το λαό ανέλαβε δράση ακόμα και το N.S.D.A.P. (ακόμα και στο Μόναχο οι διαδηλώσεις των «Σπουδαστών της Βίβλου» απαγορεύτηκαν από την κυβέρνηση του Λαϊκού Κόμματος της Βαυαρίας μόνο μετά από ξεκάθαρα λόγια από την πλευρά μας), αλλά το γεγονός ότι όλα αυτά τα ρεύματα εξαπλώνονται δείχνει την αδυναμία της σημερινής εκπροσώπησης τόσο των Καθολικών όσο και των Προτεσταντικών εκκλησιών όσον αφορά την εσωτερική στρατολόγηση.

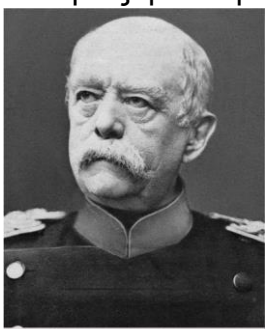
Όττο φον Μπίσμαρκ
(Otto von Bismarck)
1815 – 1898

Η αξιολόγηση των βαθύτερων ιδεολογικών αιτιών που μπορεί να υπάρχουν εδώ είναι εκτός της αρμοδιότητας του N.S.D.A.P., αλλά πιστεύει ότι έχει το απόλυτο δικαίωμα και το επιτακτικό καθήκον να επισημάνει ένα φαινόμενο: την αυξανόμενη **επιρροή του κλήρου** στις πολιτικές κομματικές αντιπαραθέσεις. Ο Μπίσμαρκ είχε κατηγορήσει τον Στόκερ επειδή ήθελε να είναι ταυτόχρο-

Αδόλφος Στόκερ
(Adolf Stoecker)
1835 – 1909

Καρλ Ουλίτσκα
(Karl Ulitzka)
1873 – 1953

Λούντβιχ Κάας
(Ludwig Kaas)
1881 – 1952

Γκέοργκ Βόλμουτ
(Georg Wohlmuth)
1865 – 1952

να ενεργός ιεροκήρυκας και πολιτικός ηγέτης, καθοδηγούμενος από το βέβαιο ένστικτο ότι μια γενική εθνική πολιτική θα υποτασσόταν, εντελώς ακούσια, σε καθαρά θρησκευτικές εκτιμήσεις, και ότι η ψυχή ενός πάστορα και ενός πολιτικού ηγέτη δεν θα μπορούσαν να συνδυαστούν. Σήμερα στη Γερμανία βρισκόμαστε για άλλη μια φορά αντιμέτωποι με το γεγονός ότι ένα κόμμα, το κόμμα του Κέντρου, βρίσκεται υπό καθαρά κληρική ηγεσία. Ο πρόεδρος του κόμματος του Κέντρου και εκπρόσωπος της εξωτερικής πολιτικής του είναι (μαζί με τον Ιεράρχη Ουλίτσκα) ο προκαθήμενος του παπικού οίκου Δρ. Κάας, ο πραγματικός επικεφαλής του Βαυαρικού Λαϊκού Κόμματος είναι ο επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας στη Βαυαρία, κοσμήτορας Βόλμουτ, ο επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας του Ράιχσταγκ αυτού του κόμματος, αλλά και εκπρόσωπος της εξωτερικής πολιτικής του, είναι ο

Γιόχαν Λέιχτ
(Johann Leicht)
1868 – 1940

Όττο Μύελερ
(Otto Müller)
1870 – 1944

Χέλμουτ Φάσελ
(Helmut Fahsel)
1891 – 1983

Φρίντριχ Μούκερμαν
(Friedrich Muckermann)
1883 – 1946

πρύτανης Λέιχτ. Το κύριο βάρος της Ένωσης Καθολικού Τύπου βρίσκεται στα χέρια του ιεράρχη Μύελερ, ενώ οι ιεράρχες Φάσελ, πάτερ Μούκερμαν, κ.λπ. καλλιεργούν την κοινή γνώμη σύμφωνα με την ατζέντα του Κεντρώου Κόμματος, ένας πάστορας ο Δρ. Μένιους [εκδότης της «Allgemeine Rundschau» (Γενική Επισκόπηση)], περιγράφει σαν τον «καθολικό» του στόχο να «σπάσει τη ραχοκοκαλιά» του (γερμανικού) εθνικισμού και να αποτρέψει τη δημιουργία ενός γερμανικού έθνους-κράτους (Παρίσι, η καρδιά της Γαλλίας). Έτσι, οι Καθολικοί ιερείς βρίσκονται ενεργά στην πρώτη γραμμή της πολιτικής μάχης για το κόμμα του Κέντρου (πατριώτες κληρικοί, όπως ο Ηγούμενος Σαχλάιτερ, ο Δρ. της θεολογίας Χόισερ κ.λπ., απλώς απαγορεύεται να μιλούν), και όταν οι διε-

Γκέοργκ Μένιους
(Georg Moenius)
1890 – 1953

Άλμπαν Σαχλάιτερ
(Albanus Schachleiter)
1861 – 1937

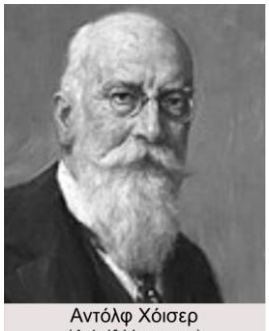
Αντόλφ Χόισερ
(Adolf Haeuser)
1857 – 1938

φθαρμένες πολιτικές του κόμματος του Κέντρου καταπολεμούνται με τη μορφή της απόρριψης των ηγετών, αυτό ονομάζεται – εξύβριση ιερέων.

Εδώ η Ιταλία έδωσε για άλλη μια φορά παράδειγμα – κατόπιν εντολής του **Πάπα**. Και εκεί, στην εποχή του φιλελευθερισμού και του μαρξισμού, υπήρχε ένα φιλελεύθερο-καθολικό κόμμα με επικεφαλής τον ιερέα Ντον Στούρτζο, το λεγόμενο Λαϊκό κόμμα (Populari-Partei). Ο Ντον Στούρτζο ήταν σκληρός πολέμιος του φασισμού, κατηγορώντας τον, σύμφω-να με το πνεύμα των ιερέων του Γερμανικού Κεντρώου κόμματος, για «ειδωλολατρία του έθνους» και άλλες παρόμοιες κατηγορίες. Το 1923, το Βατικανό παρενέβη, απαγορεύοντας στον Ντον Στούρτζο και σε όλους τους ιερείς να ασκούν πολιτικές δραστηριότητες, και ο Πάπας Πίος ΙΑ' δήλωσε επίσημα: «Δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει Καθολικό κόμμα. Οι Καθολικές αρχές και τα πολιτικά δικαιώματα βρίσκουν προστασία και ερμηνεία στην ίδια την Εκκλησία*.» Αυτή η δήλωση οδηγεί σε δύο συμπεράσματα: είτε υπάρχουν διάφορες εναλλασσόμενες καθολικές κοσμοθεωρίες, είτε το Κεντρώο κόμμα δεν ενδιαφέρεται για τις παπικές απόψεις στην περίπτωση που διακυβεύονται πολιτικά και υλικά οφέλη. Δεδομένου ότι το πρώτο είναι απαράδεκτο για τους Καθολικούς, πρέπει να αποφασίσουν να αποδεχτούν τη δεύτερη περίπτωση, με την οποία οι επικεφαλής του Κεντρώου Κόμματος – οι οποίοι ήταν, άλλωστε, πιστοί σύντροφοι του Ματίας Ερτσμπέργκερ και εξακολουθούν να τον επαινούν σήμερα – θα τεθούν σε ένα πολύ ξεκάθαρο φως. Η «Augsburger Postzeitung» (Ταχυδρομική Εφημε-

Λουίτζι Στούρτζο
(Luigi Sturzo)
1871 – 1959

Ματίας Ερτσμπέργκερ
(Matthias Erzberger)
1875 – 1921

* Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει σε αυτό το πλαίσιο η κρίση στην λατινική αλληλογραφία «Veritas» (αλήθεια), (Αρ. 3, 17 Ιανουαρίου 1931), που δημοσιεύτηκε από έναν προσωπικό φίλο του Πάπα Πίου Ι'. Αναφέρει κατά λέξη: «Οι πολιτικοί πλανόδιοι πωλητές (brocanteurs) από τον Καθολικισμό, οι Στούρτζο, Σανγκνιέ, Στράθμαν με τις ορδές τους, το γερμανικό κόμμα του Κέντρου, το συγγενικό Βαυαρικό Λαϊκό Κόμμα και όπως αλλιώς μπορεί να ονομαστούν (tutti quanti), δεν έχουν πλέον όρια στις βρώμικες συναλλαγές τους. Να ένα μέλος του Βαυαρικού Λαϊκού Κόμματος, ο Μάρτιν Λόιμπλ, ο οποίος έβαλε μια διαφήμιση για μια κομμουνιστική συγκέντρωση στην τοπική εφημερίδα του κόμματός του, την “Neuburger Anzeigeblatt” (Εφημερίδα Μικρών Αγγελιών του Νόιμπουργκ). Εκεί λέει αυτολεξεί: “Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας, Τοπική Ομάδα..., Ομιλητής...”. Αλλά τι κάνουν στην πραγματικότητα οι καλοί πάστορες, οι προστάτες και οι στρατολόγοι του κόμματος; Δεν λένε τίποτα; Είναι υπνωτισμένοι ή είναι προδότες;»

Μαρκ Σανγκνιέ
(Marc Sangnier)
1873 – 1950

Χέρμαν Στράθμαν
(Hermann Strathmann)
1882 – 1966

Μάρτιν Λόιμπλ
(Martin Loibl)
1869 – 1933

ρίδα του Άουγκσμπουργκ) – μια κορυφαία εφημερίδα του Κεντρώου κόμματος στη Νότια Γερμανία και σκληρός πολέμιος του γερμανικού κινήματος της ελευθερίας – ένιωσε την ανάγκη να παραδεχτεί ότι ο «νεοπαγανισμός» (όπως αποκαλείται τώρα ο εθνικοσοσιαλισμός από τα στόματα των φανατικών της αλήθειας του Κεντρώου κόμματος) σήμερα παρουσιάζεται ιδεαλιστικός και ηρωικός. Ξέχασε μόνο να προσθέσει ότι ένας μεγάλος αριθμός από εκείνους που αισθάνονται ότι καλούνται να διδάξουν σαν ιερείς για ένα βασίλειο που δεν είναι αυτού του κόσμου, σύρονται όλο και περισσότερο στον υλικό κόσμο από τις πολιτικές τους δραστηριότητες και δεν μπορούν πλέον να αποτελούν το παράδειγμα που θα έπρεπε να είναι. Όλα αυτά τα αισθάνονται οι λαοί παντού, και αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους η αντιθρησκευτική κριτική πέφτει σε γόνιμο έδαφος. Το καθήκον αυτών των ιεραρχών του Κεντρώου Κόμματος δεν είναι να κάνουν ευχολόγια υπέρ του Καθολικισμού σε δημόσιες συνελεύσεις, και στη συνέχεια να μοιράζονται τα πολιτικά προνόμια με τους άθεους μαρξιστές συμμάχους του συνασπισμού τους, αλλά μάλλον να εγκαταλείψουν την πολιτική αρένα και να επιστρέψουν σε αυτό για το οποίο είχαν χειροτονηθεί: παπάδες. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, το έθνος χρειάζεται παρηγορητές της ανθρώπινης ψυχής, αλλά πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι το γεμάτο μίσος πνεύμα του Κεντρώου κόμματος έχει διεισδύσει ακόμη και σε εκείνους τους κύκλους που δεν εκφράζουν δημόσια τις πολιτικές τους απόψεις. Για παράδειγμα, μπορεί ένας Βαυαρός ιερέας να συκοφαντήσει ανοιχτά τον Αδόλφο Χίτλερ από τον άμβωνα, ισχυριζόμενος ότι έφτυσε μια καθαγιασμένη πομπή. Μηνύθηκε για συκοφαντική δυσφήμιση, αλλά ο ιερέας αθωώθηκε. Επομένως, υπάρχει ελευθερία για συκοφαντική δυσφήμιση για τους ιερείς του Κέντρου! Στο εξομολογητήριο, απαγορεύεται στους εξομολογούμενους, με την απειλή αυστηρής τιμωρίας και φρικτών βασανιστηρίων, να παρακολουθούν συγκεντρώσεις των Εθνικοσοσιαλιστών ή να διαβάζουν τον «Völkischer Beobachter» (Λαϊκό Παρατηρητή), στις γυναίκες λένε ότι πρέπει να αρνηθούν στους άνδρες τους τα συζυγικά τους καθήκοντα εάν δεν ψηφίσουν το κόμμα του Κέντρου, και ούτω καθεξής. Όλα αυτά – σε συνδυασμό με μια τρομερή παρενόχληση κληρικών που δεν υποστηρίζουν το Κεντρώο κόμμα – εξοργίζουν τον λογικά σκεπτόμενο λαό, ο οποίος βλέπει όλο και περισσότερο τον ιερέα να εξαφανίζεται και να εμφανίζεται το στενόμυαλο μέλος του κόμματος του Κέντρου.

Μια ιδιαίτερα αξιοσημείωτη διευκρίνιση έφερε η σύγκρουση που ξέσπασε το 1931 μεταξύ του φασισμού και της Καθολικής Δράσης. Αυτή η οργάνωση κατηγορήθηκε με τις πιο ντροπιαστικές αποκαλύψεις, για την παράνομη εισχώρηση αντιφασιστών ηγετών – συντρόφων του Ντον Στούρτζο – και για την οργάνωση συνωμοσίας εναντίον του ιταλικού κρατικού συστήματος. Ακολούθησε μια έντονη διαμάχη στον Τύπο, ξεκίνησαν διαπραγματεύσεις που οδήγησαν σε ένα συμβιβασμό τον Σεπτέμβριο του 1931.

Η νέα συμφωνία μεταξύ της ιταλικής κυβέρνησης και του Βατικανού σχετικά με την Καθολική Δράση φέρει όλα τα σημάδια ενός σκληρού αγώνα και από τις δύο πλευρές για κάθε εκατοστό των επιδιωκόμενων πλεονεκτημάτων. Και οι δύο εταίροι όμως, ήθελαν να αποφύγουν μια πλήρη ρήξη, και οι δύο παραιτήθηκαν στο τελικό πρωτόκολλο από οποιαδήποτε δογματική διατύπωση των διαφορετικών απόψεών τους σχετικά με θέματα για την εκπαίδευση της ιταλικής νεολαίας, αλλά στην **πράξη** αποδεικνύεται ότι το Βατικανό έπρεπε να υποχωρήσει σχεδόν παντού, ενώ ο Μουσολίνι επέτρεψε τις **θρησκευτικές** δραστηριότητες της Καθολικής Δράσης – όπως συνέβαινε

και **πριν**. Απλώς αποκηρύσσοντας τους δεσμούς του με τις **κοινωνικές** οργανώσεις της Καθολικής Δράσης, ακόμη και με τη συμμετοχή του σε αθλητικές δραστηριότητες, το Βατικανό – στην πρώτη περίπτωση – εγκατέλειψε το υποτιθέμενο δικαίωμά του να ασκεί κοινωνική επιρροή και άφησε τελείως το πεδίο στον φασισμό. Αυτό σημαίνει επίσης ότι, σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς του «Osservatore Romano»*****, το πολιτικό πεδίο του κράτους είχε ήδη εξεταστεί στο παρελθόν, κάτι που τώρα διαψεύδεται κατηγορηματικά. Η συμφωνία αναφέρει παρακάτω ότι η Καθολική Δράση έχει αποκλειστικά επισκοπικό χαρακτήρα, δεν έχει λαϊκούς επικεφαλής και μόνο κληρικοί που **δεν είναι αντίπαλοι του φασισμού** μπορούν να δρουν σαν ηγέτες. Έτσι, πέρα από τον σαφή περιορισμό των δραστηριοτήτων της Καθολικής Δράσης, το κράτος εξασφάλισε το δικαίωμα του βέτο ενάντια σε τυχόν προσπάθειες, ακόμη και μετά τη νέα συμφωνία, των οπαδών του Ντον Στούρτζο (του Ιταλού συντρόφου του Κέντρου!) να διεισδύσουν στην στην διοίκηση της Καθολικής Δράσης. Αυτό το σημείο αναγκάζει το Βατικανό να προβεί σε μια εκκαθάριση της ηγεσίας της Καθολικής Δράσης, η οποία αναμφίβολα θα παρακολουθείται στενά από την κυβέρνηση.

Η νέα συμφωνία αφαιρεί από την Καθολική Δράση και όλα τα σύμβολα: η μόνη σημαία που επιτρέπεται να φέρουν οι ενώσεις, εκτός από τα καθαρά θρησκευτικά σύμβολα, είναι η ιταλική εθνική σημαία. Αυτό το σημείο δεν είναι ασήμαντο, διότι αν οι οπαδοί της Καθολικής Δράσης παρελαύνουν κάτω από τη σημαία που φέρουν και οι φασίστες, τότε δημιουργείται ένα στοιχείο συμφιλίωσης – προς όφελος του κράτους.

Όλοι αυτοί οι καθορισμοί παρουσιάζουν ενδιαφέρον πέρα από τα ιταλικά σύνορα, επειδή έχουν **προγραμματικό** περιεχόμενο, ακόμη και χωρίς θεμελιώδεις διαφωνίες: γιατί η συμφωνία αντιπροσωπεύει μια περαιτέρω διευκρίνιση της σχέσης μεταξύ του έθνους-κράτους και της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας μέσα στις συνθήκες του 20ου αιώνα. Αν το Βατικανό ισχυριζόταν ότι είχε την παγκόσμια πολιτική κυριαρχία, αν αργότερα αποκήρυξε επίσημα την πολιτική, αν στη συνέχεια έπρεπε να **υπερασπιστεί** τον εαυτό του ότι δεν είχε οποιαδήποτε ανάμειξη με την πολιτική του κράτους, τώρα αναγνωρίζει σαν απαραίτητο για την ειρήνη του κράτους ότι οι ενώσεις που υπάγονται σε αυτό πρέπει να είναι μόνο εκκλησιαστικές και θρησκευτικές, ούτε καν κοινωνικές και οργανωτικές, και ακόμη και τότε να μπορούν να διευθύνονται μόνο από ανθρώπους εναντίον των οποίων δεν υπάρχει αντίρρηση από την άποψη του εθνικισμού που κυριαρχεί στο κράτος.

Είναι φανερό ότι ο Μουσολίνι δεν θα είχε καταφέρει να κάνει όλες αυτές τις παραχωρήσεις αν το Βατικανό, υπό το φως των αποκαλύψεων του «Lavoro Fascista» (Φασιστική Εργασία), (που δημοσιεύτηκε στα ισπανικά) για τη συνωμοσία των υψηλόβαθμων αξιωματούχων του ενάντια στο φασισμό, δεν είχε αισθανθεί ότι έκανε λάθος, και αν δεν είχε ανησυχήσει ότι η αποτυχία των διαπραγματεύσεων θα μπορούσε να προκαλέσει μια διαμάχη η οποία, δεδομένης της κατάστασης στην Ιβηρική Χερσόνησο, πιθανότατα θα οδηγούσε σε ακόμη μεγαλύτερες απώλειες, τουλάχιστον σε κύρος.

Ο Μουσολίνι, από την πλευρά του, είχε μελετήσει με σύνεση, την κατάσταση και, προς όφελος της ελευθερίας δράσης του κράτους του στο εξωτερικό, σταμάτησε τις επιθέσεις κατά του Βατικανού στον Τύπο, διατηρώ-

***** Η L' Osservatore Romano (Ο Ρωμαίος Παρατηρητής) είναι η καθημερινή εφημερίδα της Πόλης του Βατικανού που αναφέρει τις δραστηριότητες της Αγίας Έδρας και τις εκδηλώσεις που λαμβάνουν χώρα στην Καθολική Εκκλησία και στον κόσμο.

ντας έτσι ανοιχτή την πιθανότητα ειρηνικής διευθέτησης. Απέφυγε κάθε ντροπιαστική ταπείνωση και, υπογραμμίζοντας την επιθυμία της **θρησκευτικής** εκπαίδευσης από την Εκκλησία, στην οποία προσυπογράφει σχεδόν ολόκληρος ο ιταλικός πληθυσμός, μείωσε την εντύπωση της υποχώρησης του Βατικανού.

Όταν ο φασιστικός Τύπος δήλωσε ότι ο Πέτρος είχε πάρει ό,τι του αναλογούσε και ο Καίσαρας πήρε αυτό που είχε δικαίωμα να διεκδικήσει, αυτή είναι μια απόλυτα χριστιανική και σωστή ερμηνεία. Επομένως, αυτή η ολοένα και πιο σαφής διάκριση είναι αναγκαίο να εφαρμοστεί και σε άλλα κράτη, γιατί τότε δεν θα υπήρχε «πολιτιστικός πόλεμος», η ελευθερία της **θρησκευτικής** συνείδησης θα ήταν εγγυημένη για όλες τις θρησκευτικές κοινότητες και το κράτος θα ήταν πραγματικά η οργανωμένη εθνική κοινότητα για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων και του μέλλοντος του **πληθυσμού στο σύνολό του**, ανεξάρτητα από το ποιες μεταφυσικές, φιλοσοφικές ιδέες θα κυριαρχούν στο άτομο.

Η εξυγίανση στη θρησκευτική ζωή δεν θα γίνει έως ότου ο ιερέας στη Γερμανία επιστρέψει στο πραγματικό του αξίωμα και συμμορφωθεί με τους κανονισμούς και τις συμφωνίες του αρχηγού της εκκλησίας του.

Το ίδιο, φυσικά, ισχύει και για τους Προτεστάντες. Η καλύτερη πολιτιστική ανθοφορία του Προτεσταντισμού ήταν αναμφίβολα η προτεσταντική ενορία σε μικρές πόλεις και χωριά. Και εδώ, η κοσμοπολίτικη πόλη παρενέβη με ανησυχητικό τρόπο, αφυπνίζοντας φιλοδοξίες που διαφορετικά θα είχαν διοχετευτεί σε καθαρά ποιμαντικές προσπάθειες. Και εδώ ο κληρικός θα πρέπει, εφόσον υπηρετεί με αυτή την ιδιότητα, να απέχει από το κοινοβουλευτικό βήμα και να απέχει από τη συμμετοχή σε πολιτικές συνελεύσεις.

Δεν θέλουμε να περιορίσουμε τη ζωτική δύναμη ούτε του Προτεσταντικού ούτε του Καθολικού κλήρου: θα πρέπει όμως να ασχολούνται με τα παγκόσμια εθνικά, κοινωνικά και πολιτιστικά ζητήματα από τον άμβωνα και με τον τρόπο που απαιτεί το αξίωμά τους, το οποίο προορίζεται για όλους, (το πολύ, μόνο σε μεγάλες, γενικές εθνικιστικές συγκεντρώσεις). Εδώ βρίσκονται οι μεγάλες δυνατότητες δράσης, εδώ μόνο βρίσκονται οι μοχλοί για την εμβάθυνση και την ανανέωση της θρησκευτικής ζωής. Είναι εξίσου αφύσικο για έναν πάστορα να γίνει μέλος του κοινοβουλίου όσο και για έναν πολιτικό να κάθεται στο εξομολογητήριο. Ο οργανικά θεμελιωμένος διαχωρισμός των σφαιρών δραστηριότητας αποτελεί την πρώτη προϋπόθεση για μια νέα ψυχικά υγιή κοινωνική δομή της Γερμανίας, και τότε δεν θα προέκυπταν καθόλου ένα πλήθος παρεξηγήσεων και διαφορών.

Η κρατική σκέψη του εθνικοσοσιαλισμού θα μπορούσε επομένως, κατ' αρχήν, να γίνει από μόνη της ευπρόσδεκτη σε ένα **αληθινά** θρησκευτικό συναίσθημα, η σύγκρουση προκύπτει μόνο επειδή οι εκκλησίες, ειδικά η ενιαία διεθνώς οργανωμένη Ρωμαιοκαθολική, επεκτείνουν το πεδίο της θρησκείας σε τέτοιο βαθμό που θέλουν να συμπεριλάβουν οτιδήποτε κοινωνικό και επομένως και πολιτικό. Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν μπορεί να αλλάξει αυτή τη στάση ενός ιεραρχικού κέντρου που βρίσκεται εκτός Γερμανίας, επομένως, το καθήκον του σαν κράτος συνίσταται αποκλειστικά στη διασφάλιση, μέσω συμφωνιών με τις εκκλησίες, ότι ολόκληρη η **κρατική ηγεσία** θα παραμείνει ανέγγιχτη από ειδικές εκκλησιαστικές επιρροές, καθώς και από ταξικά και κοινωνικά συμφέροντα. Δεν πρέπει, για λόγους σκοπιμότητας στην εξωτερική πολιτική, να παραχωρήσει περισσότερα δικαιώματα στο

ένα τρίτο του καθολικού πληθυσμού από ό,τι στα δύο τρίτα του προτεσταντικού πληθυσμού. Επιπλέον, πρέπει να εγκαταλείψει εντελώς την έννοια της «ισοτιμίας» στην κατανομή των δημόσιων αξιωμάτων. Η απαίτηση **πολιτικών** διορισμών με βάση τη **θρησκευτική πίστη** χρησιμεύει μόνο στην προώθηση της διαφθοράς των πεποιθήσεων και της κρατικής διοίκησης. Στο επερχόμενο κράτος, τα δημόσια αξιώματα θα πρέπει να απονέμονται αποκλειστικά με βάση την προσφορά στο έθνος ως σύνολο. Αν και οι ανθρώπινες αποτυχίες δεν θα είναι ποτέ αναπόφευκτες σε αυτή τη γη, η προσπάθεια για την τήρηση αυτών των αρχών είναι ο μόνος τρόπος για να εγγυηθούμε το μέγιστο βαθμό δικαιοσύνης και να ενθαρρύνουμε την νόμιμη πρόοδο του ατόμου.

Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος είναι ουσιαστικά έτοιμο να συνάψει συμβάσεις με τις εκκλησιαστικές κοινότητες. Οι εκπρόσωποι των Προτεσταντών και των Καθολικών είναι ισότιμοι με το κράτος, αν και το κράτος πρέπει να διατηρήσει τον τελευταίο λόγο κατά την πλήρωση σημαντικών αξιωμάτων σαν αυτονόητο δικαίωμά του. Εάν αποδειχθεί αδύνατο να επιτευχθεί μια συμφωνία, το επερχόμενο Ράιχ θα πρέπει να ρυθμίσει τη σχέση μεταξύ κράτους και εκκλησιών με δική του πρωτοβουλία, στο πνεύμα της πλήρους θρησκευτικής ανοχής, μάλιστα, της **προώθησης** της θρησκευτικής ζωής, εξαλείφοντας παράλληλα κάθε πιθανότητα παρέμβασης εκπροσώπων δογμάτων στις κρατικές υποθέσεις. Με αυτή τη σαφή προοπτική, το Βατικανό μπορεί μια μέρα να θεωρήσει και πιο σκόπιμο να καταλήξει σε σταθερές συμφωνίες. Παρά τη σημαντική δύναμη που έχει αποκτήσει σε πολλά μέρη, οι εποχές που μια εκκλησία πίστευε ότι μπορούσε να υπαγορεύσει τους νόμους της στα κράτη έχουν παρέλθει. Οι εντάσεις μεταξύ του Βατικανού και του φασισμού το 1931, τα γεγονότα στην Καθολική Ισπανία, ακόμα και η στάση της μικρής Λιθουανίας απέναντι στο Βατικανό, οι εθνικο-καθολικές τάσεις μεταξύ των Τσέχων κ.λπ., είναι όλα συμπτώματα μιας ριζοσπαστικής, εθνικιστικής πνευματικής ανατροπής. Αν η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία συνεχίσει να παίρνει θέση κατά του γερμανικού εθνικισμού, όπως έχουν εκφράσει οι Καρδινάλιοι Φάουλχαπερ και Μπέρτραμ στις εκκλήσεις τους, τότε και η εθνική-καθολική Γερμανία θα κατανοήσει την ανάγκη να διασφαλίσει το κράτος, από τη δύναμή του οποίου εξαρτάται η πολιτική και η οικονομική του μοίρα.

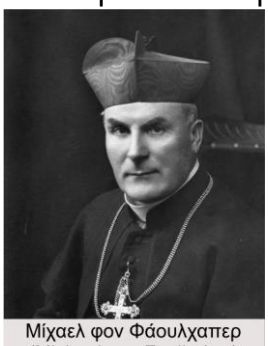
Μίχαελ φον Φάουλχαπερ
(Michael von Faulhaber)
1869 – 1952

Η λύση του προβλήματος κράτους-εκκλησίας δεν θα αντιμετωπιστεί δογματικά από τον εθνικοσοσιαλισμό, αλλά θα λυθεί ανάλογα με τις συνθήκες του μέλλοντος. Όποιος έχει **καλή θέληση** να δώσει στο λαό αυτό που χρειάζεται για να παλέψει για την επιβίωσή του σε αυτόν τον κόσμο, μπορεί να ζήσει ειρηνικά με το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος. Όποιος δεν το θέλει, θα πρέπει να αποδεχτεί τις συνέπειες.

Αναγέννηση της Πολιτιστικής Συμπεριφοράς

Όπως ακριβώς και στον τομέα της θρησκείας, το NSDAP δεν μπορεί, πέρα από μερικές βασικές αρχές, να υποχρεώσει κανένα από τα μέλη του σε μια πλήρως λεπτομερή δέσμευση για πολιτιστικά ζητήματα, γιατί η τέχνη, η φιλοσοφία, οι επιστημονικές πεποιθήσεις κ.λπ. διέπονται, και μάλιστα πρέπει να διέπονται, από πολύ διαφορετικές ιδιοσυγκρασίες, και συχνά η πιο πολύτιμη δημιουργική δύναμη βρίσκεται στην υποκειμενική αποκλειστικότητα με την οποία ένας καλλιτέχνης υπερασπίζεται την άποψή του ή ένας μελετητής την θεωρία του. Παρ' όλα αυτά, όμως, η **πολιτιστική** πολιτική είναι ένας από τους σημαντικότερους τομείς που περιμένουν τον εθνικοσοσιαλισμό, σήμερα σαν πολιτικό κίνημα, αύριο σαν βάση του κράτους και της κυβέρνησης του Ράιχ, γιατί κάθε φυλετική βελτίωση, κάθε φυλετικός καθαρισμός και φυλετική υγιεινή είναι μόνο η μισή δουλειά, αν δεν συνοδεύεται από **πνευματική** υγιεινή, αν δεν αναζωογονεί όλες τις πνευματικές και διανοητικές δυνάμεις, γονιμοποιώντας ξανά τη στάσιμη ζωή και ξεκινώντας μια αληθινή, βαθιά αναγέννηση. Και τώρα, με όλο τον σεβασμό για τις πιο προσωπικές πολιτιστικές πεποιθήσεις, μπορούμε, κοιτάζοντας πίσω και μπροστά, να πούμε τα εξής.

Η πολιτική και οικονομική κατάρρευση της Γερμανίας ήταν κάτι περισσότερο από μια εξωτερική πράξη: ήταν απλώς η εικόνα μιας εσωτερικής έλλειψης πίστης στην αξία του γερμανισμού και της υπόθεσης που υπερασπιζόταν· η έλλειψη σκοπού της γερμανικής πολιτικής φαίνεται επομένως να είναι σημάδι έλλειψης ενός γενικού εθνικού, κρατικού και πολιτιστικού ιδανικού. Η μοναξιά, η εγκατάλειψη, ο εσωτερικός διχασμός και η απελπισία είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα πολλών Γερμανών που ανησυχούν για την πνευματική και διανοητική ευημερία του λαού τους.

Η συντριπτική πλειοψηφία όσων κλήθηκαν να υπερασπιστούν τη γερμανική πνευματική κληρονομιά και να την προωθήσουν δημιουργικά στο μέλλον, επιδίωξαν δύο φαντασιώσεις: το εγώ και την λεγόμενη ανθρωπότητα. Το γεγονός ότι ανάμεσα σε αυτές τις ιδέες βρισκόταν η εθνική ταυτότητα, που είναι συνδεδεμένη με το αίμα, συχνά γινόταν δεκτό σχεδόν ντροπιαστικά σαν ένα αναγκαίο κακό, όχι σαν την αρχέγονη πηγή κάθε δημιουργικότητας. Σήμερα έχουν νικήσει όλες οι αντίπαλες δυνάμεις που, χωρίς καμία εθνική συνείδηση, υποστηρίζουν πολιτικά μια παγκόσμια δημοκρατία (ή Πανευρωπαϊκή), και επιδιώκουν να δημιουργήσουν μια «ανθρώπινη κουλτούρα» που δεν έχει τις ρίζες της σε κανένα έδαφος. Έτσι το άτομο θεωρείται, ακόμη και με πολιτισμικούς όρους, χωρίς καμία σχέση με τη φυλή, το έθνος, το κράτος, τη γλώσσα και την ιστορία και θεωρητικά συνδυάζεται με εκατοντάδες εκατομμύρια άτομα από άλλους λαούς, κράτη και ηπείρους... Όπως ακριβώς το σημερινό διεθνές οικονομικό σύστημα θέτει γυμνά την επιδίωξη του κέρδους στο επίκεντρο όλων των προσπαθειών του, έτσι και η αληθινή κινητήρια δύναμη πίσω από τη κήρυγμα του ανθρωπισμού, είναι η απελευθερωμένη εγωιστικότητα, ένα δόγμα που έχει σκοπό να επιτρέψει στο

άτομο να οργανώσει τη ζωή και τη δουλειά του υπηρετώντας τον πολιτισμό χωρίς καμία υποχρέωση απέναντι στον λαό ή το κράτος. Αλλά για να κρύψουν με έναν μανδύα αυτή τη γυμνή λατρεία της ύλης μιλούν για ένα καθήκον απέναντι σε μια λεγόμενη ανθρωπότητα, η οποία, όμως, λόγω της έλλειψης μιας πραγματικά υπάρχουσας, απτής δομής, δεν πρέπει να παραμείνει τίποτα άλλο παρά μια κενή φράση. Εντούτοις, απέναντι σε αυτό το σημερινό σχεδόν παντοδύναμο ρεύμα, βαθμιαία αυξάνεται η συνειδητοποίηση, ότι μια εντελώς νικηφόρα εφαρμογή της διεθνούς ιδέας με τις διάφορες μορφές της, δεν θα οδηγήσει σε μια αρμονική ανθρωπότητα, ούτε καν σε έναν «ανθρώπινο πολιτισμό», αλλά μάλλον σε ένα χάος σε όλους τους τομείς της ζωής. Τα σημάδια των καιρών μας φωνάζουν καθημερινά. Για αυτό το λόγο, σε όλα τα κράτη, οι δυνάμεις αφύπνισης εργάζονται επιτέλους για να δημιουργήσουν εδώ ένα αντίβαρο, για παράδειγμα στη Γερμανία βλέπουμε σε πολλά μέρη, ανεξάρτητα το ένα από το άλλο, αυτή την οργανική δημιουργική θέληση να προετοιμάζεται για πνευματική εξέγερση. Είναι ακράδαντη πεποίθησή μας ότι αυτή η αντίσταση ενάντια στις δυνάμεις του χάους, αυτή η αφύπνιση της πρωταρχικής αξίας της εθνικής μας ταυτότητας που είναι δεμένη με το αίμα, των εθνικών και κοινωνικών μας δεσμών, θα εξελιχθεί μια μέρα σε μυθική δύναμη. Αυτή η πίστη μας – παρ' όλα αυτά – μας δίνει κουράγιο. **Το να δώσουμε σκοπό, μορφή και νέα ώθηση στις δυνάμεις που αγωνίζονται ακόμα απομονωμένες είναι επομένως το μεγάλο καθήκον του παρόντος για τη σωτηρία του πνευματικού και διανοητικού μας μέλλοντος**.

Σήμερα έχει αναδυθεί ο υπάνθρωπος από τα βάθη των παγκοσμιοποιημένων μεγαλουπόλεων που μας δηλητηριάζουν όλους. Εκατομμύρια δυστυχισμένοι, ξεριζωμένοι άνθρωποι πετιούνται στο δρόμο, σε φτωχικά δωμάτια, αποεθνικοποιημένοι, χωρίς κατεύθυνση, στο έλεος όλων των εκθαμβωτικών σαγηνευτών του λαού που σήμερα τολμούν να παρουσιάσουν τον μιγάδα και την νεγρική κουλτούρα στον λεγόμενο παγκόσμιο Τύπο σαν τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της εποχής μας. Είναι με τον ίδιο τρόπο οι προάγγελοι της παρακμής, όπως κάποτε ήταν οι διεθνείς Ελληνιστές στην παρακμάζουσα Ελλάδα και τα συρο-αφρικανικά ειρηνιστικά σαλόνια στην παρακμάζουσα Ρώμη.

Όπως και να έχουν διαμορφωθεί οι διάφοροι πολιτισμοί στα ατομικά τους χαρακτηριστικά, η ουσία του πολιτισμού της **γερμανικής** Δύσης αποκαλύπτεται από μια ρήση του Φίχτε: «Ο αληθινός πολιτισμός είναι ένας **πολιτισμός πεποίθησης**». Με αυτό αποκαλύπτεται η ουσιαστική κινητήρια δύναμη όλων των πολιτιστικών μας δημιουργιών, επειδή όλες οι κοινωνικές προϋποθέσεις για τη δυνατότητα πολιτιστικής δημιουργίας βασίζονται σε αξίες πεποίθησης, και αυτές είναι το κινητήριο κίνητρο του γερμανικού τρόπου ζωής και της πρώην γερμανικής αίσθησης του δικαίου. Κανείς δεν αισθάνεται αυτό το γεγονός πιο καθαρά από τον γεννημένο εχθρό του πολιτισμού που έχουμε δημιουργήσει οι ίδιοι: τα ήδη αναφερθέντα, σήμερα συγκεντρωμένα απόβλητα των κοσμοπολίτικων πόλεων και η πνευματική και μη πνευματική υποανθρωπότητα που κυριαρχεί εκεί, κάτω από την ιουδαϊκή ηγεσία που σήμερα επηρεάζει και διοικεί στρατούς εκατομμυρίων, που σε ορισμένα μέρη έχει ήδη εξαπολύσει αυτούς τους στρατούς να εισβάλλουν και

Γιόχαν Γκότλιμπ Φίχτε
(Johann Gottlieb Fichte)
1762 – 1814

συνεχίζει να εργάζεται μέρα με τη μέρα για να το πραγματοποιήσει αυτό παντού. Αυτός ο αγώνας ενάντια σε όλες τις αξίες του ευρωπαϊκού πολιτισμού, και κυρίως ενάντια στη γερμανική ιδιομορφία, είναι κάπως κρυμμένος στον πολιτικό αγώνα, καθώς οι «κοινωνικές απαιτήσεις» επιτρέπουν ακόμη την κάλυψη των πραγματικών καταστροφικών προθέσεων, ακόμη και οι καθαρά πολιτικές προσπάθειες μπορούν ακόμα να διεκδικήσουν μια ορισμένη «αίσθηση αντικειμενικότητας», αφού οι άνθρωποι μπορεί μερικές φορές να έχουν δικαιολογημένα διαφορετικές απόψεις σχετικά με ορισμένα σκόπιμα μέτρα για την εξασφάλιση της πολιτικής ύπαρξης. Αλλά αυτή η μεγάλη καταστροφική μανία εκδηλώνεται ξεκάθαρα σε ολόκληρο το πεδίο του **πολιτισμού** και μπορεί να αποδειχθεί σε όλους τους τομείς με μια σχεδόν τρομακτικά ξεκάθαρη μορφή. Είναι, με λίγα λόγια, η ενστικτώδης και συνήθως συνειδητή πάλη για την κατάρρευση **όλων** εκείνων των αξιών που καθόριζαν τη γερμανική κουλτούρα, ακόμη και πέρα από όλες τις άλλες κοινωνικές και πολιτικές καταστροφές.

Κάθε ενεργός Γερμανός γνωρίζει πόσο έχει ήδη προχωρήσει η καταστολή της γερμανικής πνευματικής ελευθερίας και η αποσύνθεση όλων των πολιτιστικών θεμελίων. Αλλά πολύ συχνά πιστεύει ότι μόνο στο επάγγελμά του επεμβαίνει με στραγγαλιστικό τρόπο η οικονομική τρομοκρατία των μη Γερμανών. Αυτό όμως ισχύει σε όλους τους τομείς. Η κατάσταση είναι καταπιεστικά δύσκολη. Ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο, όμως, κάνει μια αποφασιστική εξέγερση σαν υποχρέωση για να ανακτήσει το δικαίωμα του γερμανικού πνεύματος να κυριαρχεί μέσα στα σύνορά του και να δημιουργήσει χώρο για τις δυνάμεις ζύμωσης της ωριμασμένης γενιάς, η οποία δηλητηριάζεται από μικρή ηλικία και μετά περισσότερο από όσο υποψιάζονται οι γονείς της. Αρκετές δίκες τα τελευταία χρόνια θα έπρεπε να έχουν αναστατώσει όλους όσους εμπλέκονται ενεργά σε αυτό το θέμα μέχρι το βάθος τους.

Εμείς φταίμε πρωτίστως για αυτό. Αυτή η ενοχή όμως απαιτεί εξιλέωση.

Εξιλεωνόμαστε **παθητικά** για την ενοχή μας με την σημερινή πνευματική δυστυχία, καθώς οι επιστήμονες των πανεπιστημίων στερούνται του δικαιώματος να διδάσκουν, επειδή το απαιτούν οι σημερινές κυρίαρχες δυνάμεις, αλλά μας επιβάλλονται άνδρες από το γερμανικό φοιτητικό σώμα που προσβάλλουν τους Γερμανούς στρατιώτες του μετώπου και τους Γερμανούς ηγέτες σε αυτές τις δύσκολες στιγμές. Εξιλεωνόμαστε όταν οι Γερμανοί καλλιτέχνες παραγκωνίζονται συστηματικά σήμερα προς όφελος των δημιουργών εξωτικών αισθήσεων. Εξιλεωνόμαστε με το γεγονός ότι οι Γερμανοί ποιητές πεινάνε, ανίκανοι να πλησιάσουν το λαό τους, επειδή αναδύεται μεταξύ των δύο ένα μη γερμανικό θέατρο και ένα διεθνές δημοσιογραφικό κύκλωμα παραλύει τα πιο πολύτιμα ταλέντα μέσω της σιωπής του. Εξιλεωνόμαστε γι' αυτό διαφθείροντας το νομικό μας σύστημα και διαβρώνοντας κάθε πίστη στη δικαιοσύνη. Η εξιλέωση είναι άξια και δεν θα είναι ποτέ διαφορετική εκτός αν οι φορείς του γερμανικού πνεύματος σε όλα τα στρώματα του έθνους ξεσηκωθούν για να αντισταθούν και να εξιλεωθούν ενεργά για την ελευθερία της σκέψης και της δημιουργίας. Είναι κατανοητό, όμως, ότι κάτω από τις σημερινές συνθήκες, πολλοί από τους καλύτερους θα ήθελαν σιωπηλά και απελπισμένα να αποσυρθούν στη δική τους δουλειά. Αλλά, πέρα από το γεγονός ότι πολύ λίγοι μπορούν πραγματικά να το κάνουν αυτό, οι υπόλοιποι πρέπει να υπηρετούν τους εχθρούς τους: αυτό ακριβώς είναι που θέλουν να επιφέρουν οι ενωποιημένες δυνάμεις του

υπο-ανθρώπου, με την σωστή αντίληψη ότι η επίτευξη αυτού του αυτο-αποκλεισμού από την ενεργό ζωή ισοδυναμεί με την εγκατάλειψη κάθε αυτο-επιβεβαίωσης. Αυτή η απομόνωση των Γερμανών πολιτιστικών δημιουργών είναι πιθανώς μια από τις βαθύτερες αιτίες που συνέβαλαν στη δημιουργία της σημερινής κατάστασης, αλλά μια μεγάλη καταστροφή δεν μπορεί να ξεπεραστεί με την αποκατάσταση μερικών ζημιών σε κάποιους χώρους, αλλά μόνο εάν μια νέα, οργανικά ριζωμένη συνολική αντίληψη της ζωής αναλάβει τον αγώνα και καλέσει εκείνα τα «χίλια χέρια» σαν συνεργάτες, χωρίς τους οποίους δεν μπορούν να υλοποιηθούν ακόμη και οι ομορφότερες ιδέες. Αυτό σημαίνει ότι η εθνική διανόηση θα βγει με θάρρος μπροστά στο λαό της, από τον οποίο κάποτε είχε αποξενωθεί.

Η ουσία μιας αληθινά δραστικής εξιλέωσης είναι λοιπόν η άμυνα, η ανάληψη της αληθινής παράδοσης, η δημιουργία μιας νέας από τις αιώνιες αξίες του λαού και η προστασία αυτών των αναδυόμενων δυνάμεων. Για το σκοπό αυτό, κάθε εργασία πρέπει να ξεκινά με προφορική και γραπτή ενημέρωση σχετικά με τις πραγματικές συνθήκες, για να ξεπεραστεί η τρομακτική έλλειψη διορατικότητας, για να ξυπνήσει στη συνέχεια το συναίσθημα και τη θέληση για αντίσταση σε όλους τους παράγοντες της παρακμής, αλλά και στην δική μας ενοχή και αδυναμία. Και τέλος, θα πρέπει να δημιουργηθεί ένα φόρουμ για όλες τις τόσο ποικίλες γερμανικές δυνάμεις που συνδέονται με το αίμα σε όλους τους τομείς της ζωής.

Το 1808, ο βαρόνος φον Στάιν έγραψε στον Πρώσο βασιλιά: «Αν όμως ληφθεί μια δυνατή απόφαση, θα πρέπει να απομακρυνθούν όλοι οι φίλοι της ηρεμίας, για να μην παραλύσουν τα πάντα και να σταματήσει η πρόοδός τους.»

Σε μια τέτοια απόφαση εμπεριέχεται και η αλλαγή του πνεύματος της εποχής μας. Αν δεν ληφθεί μια τέτοια απόφαση τότε όλη η «γερμανικότητα» θα παραμείνει μόνο στα λόγια, που θα προφέρεται μόνο για να μην φανερωθεί μια κλονισμένη δειλή καρδιά.

Με βάση αυτή τη συνειδητοποίηση της συνολικής κατάστασης, ο εθνικοσοσιαλισμός πρέπει να προωθήσει οτιδήποτε εξυπηρετεί στον πολιτιστικό τομέα αυτές τις αντιλήψεις και να καταπολεμήσει οτιδήποτε έχει, άμεσα ή έμμεσα, υποταχθεί στις αντιγερμανικές δυνάμεις. Στην κρίσιμη πολιτική μάχη για την εξουσία, το N.S.D.A.P. δεν είχε τη δυνατότητα να εκμεταλλευτεί τις διαθέσιμες δυνάμεις του για τη συγκέντρωση των γερμανικών πολιτιστικών δυνάμεων. Αργότερα αργότερα απέφυγε να το πράξει σαν σύνολο, επειδή στο μεταξύ (1929) είχε δημιουργηθεί μια οργάνωση, στις προσπάθειες του οποίου ο εθνικοσοσιαλισμός μπορούσε να έχει εμπιστοσύνη: η «Ένωση Μαχητών για τον γερμανικό Πολιτισμό», με έδρα το Μόναχο*****. Αυτή η ένωση διακήρυξε τον στόχο της ως εξής:

«Η Ένωση Μαχητών για τον γερμανικό Πολιτισμό στοχεύει στην υπεράσπιση των αξιών του γερμανικού χαρακτήρα εν μέσω της σημερινής πολιτιστικής παρακμής και στην προώθηση κάθε έκφρασης της γερμανικής πολιτιστικής ζωής που χαρακτηρίζει τον γερμανικό λαό. Η Ένωση Μαχητών βλέπει σαν στόχο της να διαφωτίσει τον γερμανικό λαό σχετικά με τις σχέσεις μεταξύ της φυλής, της τέχνης και της επιστήμης, των αξιών της θέλησης και την ηθικής. Στόχος της είναι να φέρει σημαντικούς Γερμανούς, που επί του παρόντος φιμώνονται, πιο κοντά στο κοινό μέσω του λόγου και της γραφής,

***** Το γραφείο του Ράιχ βρίσκεται στο Μόναχο, Barerstr. 50, τηλέφωνο 26 7 58, ταχυδρομικός κώδικας Μόναχο 16 4 81.

και έτσι να υπηρετήσει την πολιτιστική ενότητα όλων των Γερμανών χωρίς να λαμβάνει υπόψη τα πολιτικά όρια. Στόχος της είναι να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μια εκπαίδευση σε σχολεία και πανεπιστήμια που αναγνωρίζει την εθνικότητα σαν πρωταρχική αξία, ενώνοντας όλες τις δυνάμεις που συμμερίζονται αυτές τις φιλοδοξίες. Στόχος της είναι κυρίως να αφυπνίσει στην αναπτυσσόμενη γενιά όλων των στρωμάτων του λαού για να αναγνωρίσει τη φύση και την αναγκαιότητα του αγώνα για τις πολιτιστικές και χαρακτηρολογικές αξίες του έθνους και να σφυρηλατήσει τη θέλησή τους για αυτόν τον αγώνα για τη γερμανική ελευθερία.»

Ο καλλιτέχνης και ο επιστήμονας είναι συνήθως «μη πολιτικοποιημένοι», και αυτό είναι κατανοητό σε κάποιο βαθμό, καθώς από τη μοναξιά του ατόμου πηγάζει η δύναμη της δημιουργικής του διαμόρφωσης, αλλά θα έπρεπε και πρέπει παρόλα αυτά να νιώθει εμπνευσμένος από την ιδιοφυΐα του λαού του, από το αίμα του, και γι' αυτό να διαχωρίζεται από εκείνους που αρνούνται αυτό το αίμα, που προσπαθούν να το διαφθείρουν και να το δηλητηριάσουν. Αυτό το βήμα, που προϋποθέτει όλα τα άλλα, το έκανε η Ένωση Μαχητών για τον γερμανικό Πολιτισμό, ένας μεγάλος αριθμός γερμανικών δημιουργικών δυνάμεων έχει τεθεί στη διάθεσή του και έτσι τα αναδυόμενα τμήματα του N.S.D.A.P. για τον πολιτισμό και τη φυλή μπορούν να συνεργαστούν μαζί του.

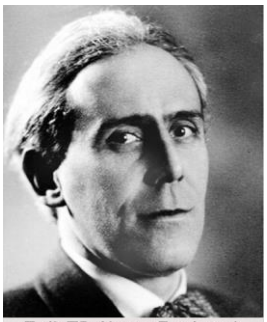
Εμίλ Τζούλιους Γκούμπελ
(Emil Julius Gumbel)
1891 – 1966

Σήμερα γνωρίζουμε πολύ καλά πόσο στενά συνδέονται η εξουσία και ο πολιτισμός, γι' αυτό γνωρίζουμε και ότι η πολιτιστική απελευθέρωση είναι δυνατή μόνο με την εκδίωξη εκείνων που βρίσκονται σήμερα στην εξουσία που, σαν προστάτες των Γκούμπελ και Λέσινγκ, προωθούν τον αντιγερμανικό αντιπολιτισμό με πολιτικά μέσα ασκώντας μια τρομερή, ψυχοφθόρα επιρροή. Γι' αυτό, θεωρούμε ότι το πιο σημαντικό καθήκον κάθε γερμανικής πολιτιστικής ένωσης είναι να γνωρίζει, να συγκεντρώνει, να δίνει ελπίδα και να απαλλάσσει από το αίσθημα της εγκατάλειψης τους δημιουργούς που έχουν πραγματικά συνείδηση της φύσης τους σε όλους τους τομείς, όλα αυτά με στόχο να γνωρίζει ένας μελλοντικός Γερμανός ηγέτης ποιον πρέπει να βάλει στη θέση εκείνων που σήμερα κακοποιούν τη γερμανική ψυχή σε πανεπιστήμια, ακαδημίες, σε δικαστήρια κ.λπ.

Τίοντορ Λέσινγκ
(Theodor Lessing)
1872 – 1933

Σαν πολιτική μαχητική οργάνωση, ο εθνικοσοσιαλισμός ξεκίνησε από τον τομέα της πολιτιστικής πολιτικής όπου βρίσκεται το κέντρο της ψυχικής μόλυνσης: **ο Τύπος** (§ 23). Εδώ απαιτείται όλοι οι συντάκτες να είναι εθνοσύντροφοί μας, οι μη γερμανικές εφημερίδες να χρειάζονται για την έκδοσή τους κρατική άδεια, και να καταστεί αδύνατη οποιαδήποτε οικονομική επιρροή στις γερμανικές εφημερίδες. Ορίζει επιπλέον ότι: «Απαιτούμε τη νομική καταπολέμηση μιας καλλιτεχνικής και λογοτεχνικής τάσης που ασκεί διαβρωτική επίδραση στη ζωή του λαού μας και την απαγόρευση των εκδηλώσεων που παραβιάζουν τα παραπάνω αιτήματα.»

Με αυτό τον τρόπο σκιαγραφεί το μεγάλο καθήκον, στο βαθμό που αφορά μόνο το κράτος: γιατί το κράτος, αν δεν θέλει να στραγγαλίσει τις εμπειρίες της ζωής, μπορεί σε πολιτιστικά θέματα να είναι κυρίως προληπτικό και να θέτει

όρια σε πολιτιστικά θέματα, μόνο η **προσωπικότητα** είναι και παραμένει πάντα δημιουργική. Είναι, ωστόσο, ζωτικής σημασίας η κρατική ηγεσία να καθοδηγείται από άτομα που δημιουργούν πολιτισμό και συμμερίζονται τις αξίες μας και όχι από διεθνείς μαρξιστές, αλλά ούτε και από αποστεωμένους γραφειοκράτες ή υποκριτές. Γι' αυτό το λόγο, το επίκεντρο της δράσης μας δεν είναι οι εντολές και οι απαγορεύσεις, αλλά ο άνθρωπος.

Αν η φυλετική υγιεινή, σε συνδυασμό με τη φυλετική εξάπλωση, είναι να δημιουργήσει τη φυσική προϋπόθεση για κάθε ανάκαμψη, τότε η εκπαίδευση αγγίζει αμέσως το πνεύμα και την ψυχή του γερμανόπαιδου, και σε αυτό το σημείο το N.S.D.A.P. βρίσκεται σε σφοδρή σύγκρουση με τις παλιές εξουσίες.

Αν αναγνωρίσουμε ότι ο **χαρακτήρας** είναι αυτό που στηρίζει το κράτος και την κοινωνία, τότε η εκπαίδευση ενός μελλοντικού Γερμανού θα σημαίνει πρωτίστως τη διαμόρφωση του χαρακτήρα. Αυτό είναι που διακρίνει ουσιαστικά τον εθνικοσοσιαλισμό από ένα πνευματικό ρεύμα των τελευταίων εκατό ετών που έδινε **έμφαση στη γνώση**. Αυτή η διανοητικοποίηση είχε ξεπεράσει όλο και περισσότερο το φυσικό ένστικτο, είχε αναπαραγάγει ένα «έξυπνο» πλάσμα που δεν είχε ένα ζωντανό πυρήνα βασισμένο στο αίμα. Γι' αυτό υπήρχε τόση «αντικειμενικότητα» στη Γερμανία και τόσο λίγη παθιασμένη εκπροσώπηση του λαού στο σύνολό του, αλλά γι' αυτό ακόμη και σήμερα το γερμανικό έθνος παρέχει τους μεγαλύτερους κατασκευαστές αεροσκαφών, τα έξυπνα σχεδιασμένα αερόπλοια, τα καλύτερα υπερωκεάνια, τόσους πολλούς εξαιρετικούς «νομικούς μελετητές», αλλά τόσο λίγους πολιτικούς. Το μεγάλο πολιτικό φαινόμενο του Αδόλφου Χίτλερ ήταν λοιπόν – προπαρατεθείσα συνολικώς - μια σωτηρία του χαρακτήρα, στην κυριολεξία, την τελευταία στιγμή, που αναλήφθηκε από την γερμανική εθνική ψυχή. Και από τότε, ο Εθνικοσοσιαλισμός έχει γίνει ο μεγαλύτερος παιδαγωγός του λαού που έχει δει η Γερμανία από τον εποχή του Φρειδερίκου του Μέγα και των άνδρών του 1813. Έφερε στη συνείδηση πολλών εκατομμυρίων την ουσία του αγώνα σε αυτόν τον κόσμο, αφύπνισε το μεγαλείο του γερμανικού αίματος σε

Γιόχαν Γκότφριντ Χέρντερ
(Johann Gottfried Herder)
1744 – 1803

εκατομμύρια ακόμη, με λίγα λόγια, έδωσε στο γερμανικό έθνος, στους εφευρέτες και τους καλλιτέχνες του, στους μηχανικούς και τους στρατιώτες του, το «κέντρο της ευτυχίας» του (Χέρντερ) και έδωσε νόημα σε όλες τις προσπάθειές του. Αλλά αν αυτή η μεγάλη πράξη θέλει να συνεχίσει να δημιουργεί νέες γενιές και να μην σβήσει ξανά μετά από μια μεγάλη έξαρση και να ξεχαστεί, το εθνικοσοσιαλιστικό λαϊκό κράτος πρέπει να απαιτήσει ένα πράγμα: το σχολείο! Ενάντια σ' αυτό το αίτημα θα ξεσηκωθούν με μανία όλες εκείνες οι δυνάμεις που κυβέρνησαν μέχρι τώρα και στη διακυβέρνηση των οποίων η Γερμανία οφείλει την ηθική και στη συνέχεια και πολιτική της παρακμή. Μια ομάδα από αυτούς το Κέντρο και μεγάλα τμήματα του ορθόδοξου προτεσταντισμού, απαιτούν τελικά εκκλησιαστικά σχολεία. Αυτό αρχικά ονομαζόταν θρησκευτική σχολή, αλλά με αυτό εννοείται η θρησκευτικοποίηση μέχρι και τις φυσικές επιστήμες και την – καλλιγραφία. Εδώ απαιτείται σαφής διαχωρισμός. Όπως αναφέρθηκε, η **θρησκεία** είναι ένα εσώτερο ζήτημα συνείδησης σχετικά με τα μεταφυσικά ζητήματα, για τα οποία κανένα κράτος δεν είναι εξουσιοδοτημένο να αποφασίζει με τη βία ή ακόμα και με απλές προσπάθειες έκδοσης εντολών. Μόνο οι γονείς έχουν το δικαίωμα να αποφασίζουν με ποια μορφή ένα παιδί πρέπει να διδάσκεται θρησκευτικά.

Και επειδή οι θρησκευτικές πεποιθήσεις είναι διαφορετικές, η θρησκευτική διδασκαλία με βάση τα δόγματα είναι επίσης δικαιολογημένη από την εθνικοσοσιαλιστική άποψη, αλλά πρέπει να τεθεί σαν προϋπόθεση ότι δεν πρέπει να γίνει τίποτα που να αντίκειται στην εθνική συνείδηση. Σε όλα τα υπόλοιπα μαθήματα, όμως, η αποστολή του σχολείου δεν είναι να εκπαιδεύσει Λουθηρανούς, Καθολικούς, μέλη της Γερμανικής Εκκλησίας, Μεταρρυθμιστές κ.λπ., αλλά **Γερμανούς** που να έχουν συνείδηση της εθνικής τους ταυτότητας και του πολιτικού τους καθήκοντος. Η προώθηση της καθαρά θρησκευτικής επιρροής (εποπτεία της εκκλησίας, ειδικά στις αγροτικές περιοχές!) θα έκανε ακόμη πιο έντονο τον θρησκευτικό διχασμό του λαού και θα έσπερνε τους σπόρους για μεταγενέστερες, εντελώς απρόβλεπτες συγκρούσεις.

Ο όρος «μικτό σχολείο διαφορετικών δογμάτων» (Simultanschule), που αντιτίθεται στα θρησκευτικά σχολεία, φέρει όλα τα χαρακτηριστικά της καθαρά φιλελεύθερης σκέψης, η οποία εστιάζει αποκλειστικά στο επιφανειακό και σχηματικό. Διότι το πνευματικό αντίθετο της θρησκευτικής σχολής και του μικτού σχολείου διαφορετικών δογμάτων είναι το **Γερμανικό Εθνικό Σχολείο**, το οποίο δεν περιλαμβάνει ένα μέρος αλλά εστιάζει την προσοχή του στο **σύνολο**. Η ταυτόχρονη παρουσία Προτεσταντών, Καθολικών κ.λπ. θα είναι επομένως αυτονόητη προϋπόθεση για όλους τους άλλους τύπους σχολείων, οι οποίοι διαφορετικά μπορεί να διαφέρουν σε δομή.

Από αυτό προκύπτει η υποχρέωση μιας **αναθεώρησης της ιστορίας**. Δεν πρέπει να φέρει κανένα καθολικό ή προτεσταντικό δογματικό χρωματισμό, αλλά θα βασίζεται στο γεγονός του αίματος, την ποικιλομορφία των φυλών και των φυλετικών ψυχών· θα περιγράφει τον αγώνα του νορδικού αίματος στην Ελλάδα και τη Ρώμη, τον γερμανικό χαρακτήρα στις διάφορες μορφές του, τα δυνατά και τα αδύνατα σημεία του. Και αυτή η ιστορική ανάλυση θα αντλήσει το μέτρο αξιολόγησής της από το αν μια προσωπικότητα, ένα ιστορικό φαινόμενο στο σύνολό του, ένα πνευματικό ρεύμα έχει καθαρίσει και ενισχύσει ή αποδυναμώσει τον γερμανικό χαρακτήρα. Ο εθνικοσοσιαλισμός θα καλωσορίσει με ευγνωμοσύνη κάθε προπαρασκευαστική εργασία σε αυτόν

Πολ ντε Λαγκάρντ
(Paul de Lagarde)
1827 – 1891

Λέοπολντ φον Ράνκε
(Leopold von Ranke)
1795 – 1886

Χάινριχ φον Τράιτσκε
(Heinrich von Treitschke)
1834 – 1896

Ερνστ Κρικ
(Ernst Krieck)
1882 – 1947

Χανς Φ. Κ. Γκύντερ
(Hans F. K. Günther)
1891 – 1968

τον τομέα (Λαγκάρντ, Ράνκε, Τράιτσκε, Βάγκνερ, Τσάμπερλεν, Κρικ, Γκύντερ) και θα αναζητά πάντα σπουδαίους εκπαιδευτικούς του λαού, ώστε το έργο τους να μην μείνει λόγια ή λογοτεχνία, αλλά να γίνει ζωντανή ζωή.

Για την επίλυση όλων των προβλημάτων εργάζεται ολοκληρωτικά η Εθνικοσοσιαλιστική Ένωση Εκπαιδευτικών και η τελική προγραμματική επεξεργασία όλων των αρχών θα είναι καθήκον όλων των εκπαιδευτικών δυνάμεων αυτής της οργάνωσης*****.

Το ίδιο ισχύει και για τη **δικαιοσύνη**. Το § 19 του προγράμματός μας ζητά κατ' αρχήν την αντικατάσταση του σημερινού ιουδαιορωμαϊκού νομικού συστήματος με ένα γερμανικό κοινό δίκαιο. Ακόμα και όσον αφορά τις λεπτομέρειες ενός τέτοιου νόμου, θα πρέπει να ξεπεραστούν ορισμένες διαφορές απόψεων. Αλλά για **εμάς** ένα πράγμα ξεχωρίζει ότι κυριαρχεί σε όλα: ότι ο επερχόμενος γερμανικός νόμος θα είναι πρωτίστως ένας κώδικας **καθήκοντος**. Η φιλελεύθερη διαλυόμενη γενιά δεν ξεκίνησε από το νόμο του κοινού καλού, που επιτρέπει πρώτα στο άτομο να έχει μια πολιτική ύπαρξη και την προστασία αυτής της ύπαρξης, αλλά αντίθετα μετατόπισε το επίκεντρο της νομικής έννοιας με καταστροφικό τρόπο σε αυτό το άτομο. Παρόλο που οι οργανικά ανεπτυγμένοι δεσμοί ενός πιο υγιούς παρελθόντος εξακολουθούσαν να υπάρχουν – ο στρατός και η δημόσια διοίκηση – και η πολιτιστική παράδοση εξακολουθούσαν να σφυρηλατούν τις ψυχές μαζί, παρ' όλα αυτά, όπως πολιτικά με τη δημοκρατία χωρίς φυλές, έτσι και στο νομικό πεδίο, το άτομο θεωρήθηκε νομικά, ας το πούμε, αυτοδύναμο, και σχεδόν όλα τα αντικείμενα με τα οποία είχε συναλλαγές υποβαθμίστηκαν σε απλά εμπορεύματα. «Κάθε ιδιοκτήτης ενός πράγματος μπορεί να το διαθέσει όπως θέλει», λέει μια περιβόητη παράγραφος του Αστικού Κώδικα (§ 903). Πρόκειται για την αντιστροφή της παλιάς γερμανικής νομικής αρχής ότι το δημόσιο συμφέρον προηγείται του ατομικού συμφέροντος, πρόταση που τονίζεται ιδιαίτερα στο πρόγραμμα του N.S.D.A.P., και συγκεκριμένα στην § 24, που καθορίζει τη **θρησκευτική** στάση του κινήματος. Και πράγματι, η αξία του γνήσιου θρησκευτικού συναισθήματος έχει τις ρίζες της σε αυτή την εσωτερική στάση απέναντι στο ζήτημα του δικαίου και του καθήκοντος. Οδηγεί απευθείας στην εξαιρετικά απλή φόρμουλα του Ιμμάνουελ Καντ: «Η ηθική δεν είναι στην πραγματικότητα η διδασκαλία για το πώς να κάνουμε τον εαυτό μας ευτυχισμένο, αλλά πώς να γίνουμε άξιοι της ευτυχίας.» Αυτή η εσωτερική υπερηφάνεια ανυψώνεται πάνω από το «δικαίωμα» του εγώ να υπηρετεί την επιδίωξη μιας υψηλής ιδέας, και μόνο με αυτόν τον τρόπο το άτομο γίνεται μια αληθινή προσωπικότητα. Ακόμα κι αν ο καθένας ανομεί κατά αυτής της αρχής αμέτρητες φορές στην προσωπική του ζωή, το γεγονός όμως ότι την αναγνωρίζει σαν δικαιολογημένη για τον εαυτό του και για το κράτος, αυτό από μόνο του δίνει στυλ, χαρακτήρα, σταθερότητα στο σύνολο και κάνει την εξιλέωση και την εξάλειψη από την πλευρά αυτού του συνόλου να εμφανίζονται σαν αναγκαίες συνέπειες μιας πράξης που βλάπτει ή καταστρέφει την ελευθερία αυτού του συνόλου. Κάτω από το ατομικιστικό δίκαιο όμως, κάθε κερδοσκόπος βλέπει τους εισαγγελείς και τους δικαστές απλά σαν ενοχλητικούς παράγοντες στο «βαθιά δικαιολογημένο» έργο του να

Ιμμάνουελ Καντ
(Immanuel Kant)
1724 – 1804)

***** Γραφείο Μονάχου, Briennerstr. 45.

κερδοσκοπεί με τα πλούτη, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι πατάει πάνω στα πτώματα. Ένα βήμα παραπέρα και φτάνουμε στη θέση των Σοσιαλδημοκρατών ότι όλοι πρέπει να έχουν το «δικαίωμα» να διαπράττουν προδοσία και επομένως δεν πρέπει να τιμωρούνται. (Στον Τύπο της μαρξιστικής κατεύθυνσης, επιτρέπεται να δημοσιεύονται άρθρα χωρίς να τιμωρούνται, στα οποία ο συγγραφέας υπόσχεται να καταγγείλει όλους τους πιθανούς εξοπλισμούς της Γερμανίας σε ξένες χώρες.) Αυτή η δήλωση απόψεων οδηγεί άμεσα στην αμφισβητούμενη έννοια της **ιδιοκτησίας**. Διότι αυτό που κάνει ο μαρξισμός σε αυτήν και σε άλλες περιπτώσεις είναι μια βάναυση επίθεση στην περιουσία του λαού, η οποία συνιστά μια επίθεση ενάντια στην εθνική ελευθερία, στην κρατική κυριαρχία, στη δυνατότητα υπεράσπισης του εδάφους του έθνους, στην εκπροσώπηση των ηθικών και υλικών συμφερόντων του σε όλο τον κόσμο. **Υπάρχει,** λοιπόν, μια ιερή ιδιοκτησία με την ύψιστη έννοια, που βρίσκεται πάνω από όλα τα ατομικά συμφέροντα, στην οποία πρέπει να υποτάσσονται όλα τα άλλα, σαν **συνάρτηση** αυτής της κυρίαρχης ιδέας!

Από αυτή την οπτική γωνία, για τον Εθνικοσοσιαλισμό ισχύουν τα εξής: αναγνωρίζει την νόμιμα αποκτηθείσα ιδιοκτησία σε όλους τους τομείς. Μια εφεύρεση, ένα λογοτεχνικό έργο, είναι ιδιοκτησία, όπως ακριβώς τα χρήματα που βγάζει ένας απλός άνθρωπος με την τίμια καθημερινή του εργασία. Αλλά αν μια ιδιοτελής ιδιοφυΐα θέλει να εκμεταλλευτεί μια εφεύρεση εναντίον του λαού στο σύνολό του, τότε αυτό το σύνολο θα πρέπει να κάνει αυτή τη ενέργεια ακίνδυνη, όπως ακριβώς θα έκανε με ένα δράμα, όσο ταλαντούχα κι αν είναι γραμμένο, για την προδοσία της χώρας ή για την κερδοσκοπία που βλάπτει το έθνος με χρήματα που έχουν κερδηθεί έντιμα.

Το πού περιορίζεται εδώ η έννοια της ιδιωτικής ιδιοκτησίας θα εξαρτηθεί από την αυστηρότητα της αντίληψης του κοινού καλού, και εδώ το κοινό καλό γίνεται αντιληπτό με την υψηλότερη έννοια, σαν το άθροισμα των αξιών του ηθικού χαρακτήρα όλων των Γερμανών. Για να το θέσω παραστατικά, ο σημερινός «επιχειρηματίας» μπορεί να περπατήσει χιλιόμετρα πριν συναντήσει έναν δικαστή – και αν συναντήσει ποτέ έναν, αλλά αύριο, όταν το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος ξεπεράσει τη σημερινή μεταβατική περίοδο, αυτός ο άνθρωπος θα δει τον εισαγγελέα μπροστά του, μετά από λίγα βήματα στις παράνομες συναλλαγές του. Όποιος αντιτίθεται σε αυτή την αντίληψη της ιδιωτικής ιδιοκτησίας, αποδεικνύει μόνο ότι έχουν εξαφανιστεί μέσα του οι γερμανικές έννοιες της τιμής και του καθήκοντος και ότι τη θέση τους έχουν πάρει οι ιουδαϊκές.

Το N.S.D.A.P. εξέφρασε μια ακόμη πιο σκληρή στάση απέναντι στο ζήτημα της ιδιωτικής ιδιοκτησίας και της **ιδιοκτησίας της γης**. Η γη δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να θεωρείται εμπόρευμα, ούτε σαν αποτέλεσμα ανθρώπινης εφεύρεσης ή κάποιας αναπαραγωγικής εργασίας αλλά ένα κομμάτι του κόσμου, μια **θεμελιώδης προϋπόθεση** για τη ζωή του έθνους στο σύνολό του, που υπερασπίστηκε με το αίμα του τα σύνορα της γης για γενιές. Ο εθνικοσοσιαλιστής Γκρέγκορ Στράσερ έθεσε κάποτε μια πολύ ωραία διατύπωση για αυτή τη σχέση: αν ο εργάτης, ο φοιτητής, ο καλλιτέχνης, ο επιστήμονας, ακόμη και ο κάτοικος της πόλης υπερασπίζεται τη γη του αγρότη, του γαιοκτήμονα, με το ίδιο του το σώμα, τότε έχει και το δικαίωμα να διασφαλίσει ότι αυτή η γη που υπερασπίζεται δεν θα ερειπωθεί, δεν θα μείνει σε αγρανάπαυση ή ακόμη

Γκρέγκορ Στράσερ
(Gregor Strasser)
1892 – 1934

και θα πουληθεί σε ξένους εχθρούς. Ο γεωργός θρέφει τον λαό, γι' αυτό ο αγρότης είναι η προϋπόθεση για τα πάντα στη ζωή του έθνους, και αυτό το έθνος, οργανωμένο σαν κράτος, προστατεύει την ελευθερία και τους καρπούς της εργασίας του. Γι' αυτό το λόγο, η γη δεν είναι εμπόρευμα, δεν πρέπει να είναι αντικείμενο κερδοσκοπίας, και μάλιστα, το πραγματικό εθνικό κράτος πρέπει να διατηρεί το δικαίωμα όχι μόνο να μετατρέπει την ιδιωτική ιδιοκτησία σε δημόσια περιουσία για αναγκαίους σκοπούς του κοινωνικού συνόλου, με την αντίστοιχη αποζημίωση, αλλά και το δικαίωμα, εάν είναι απαραίτητο, – σε περίπτωση σοβαρής ζημίας του κοινωνικού συνόλου – να πραγματοποιεί απαλλοτριώσεις χωρίς αποζημίωση. Όλα αυτά μαζί είναι το νόημα του πολύ δικαιολογημένου μας § 17, το οποίο καταδικάζεται με τόσο μίσος από όλο τον φιλελεύθερο κόσμο, και για το οποίο ο Αδόλφος Χίτλερ έδωσε μια σύντομη επεξήγηση το 1928, η οποία συμπληρώθηκε με το αγροτικό πρόγραμμα τον Μάρτιο του 1930 (βλέπε παράρτημα).

Το σχολείο και η δικαιοσύνη είναι οι μεγάλοι μοχλοί της κρατικής δημόσιας εκπαίδευσης, ο Τύπος και η λογοτεχνία (σήμερα και ο κινηματογράφος και το ραδιόφωνο) είναι τα μέσα επηρεασμού του ευρύτερου κοινού, τα οποία πρέπει να βρίσκονται υπό την άγρυπνη εποπτεία της. Η κραυγή για την «ελευθερία του Τύπου» είναι το ίδιο, σαν να απαιτεί κανείς ελευθερία διανομής όχι μόνο υγιεινών τροφίμων αλλά και κάθε είδους δηλητηρίων. Ο Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν έχει ήδη κάνει τη σύγκριση ότι όπως το κράτος έχει δημιουργήσει μια αστυνομία της αγοράς για να προστατεύει τους πολίτες από τις επιβλαβείς ουσίες, έτσι πρέπει να είναι σε εγρήγορση ενάντια στις προσπάθειες να μας δηλητηριάσουν πνευματικά. Το σημερινό «κράτος» έχει πράγματι θεσπίσει και ένα προστατευτικό νόμο, αλλά όχι όμως για να προστατεύσει την εθνική τιμή ή την πνευματική υγεία του λαού, αλλά μάλλον για να προστατεύσει τη σημερινή «μορφή διακυβέρνησης» και τους νεκρούς και ζωντανούς υπουργούς της. (Με βάση αυτόν τον νόμο, ένας μαρξιστής πρωθυπουργός απαγόρευσε ακόμη και μια εφημερίδα επειδή είχε δημοσιεύσει μια γελοιογραφία του Μπάρματ.) Όλοι αυτοί οι Άισνερ, Ερτσμπέργκερ, Χέφλε, Μπάουερ, Σάιντεμαν, Έμπερτ και χιλιάδες άλλες υπουργικές προσω-

Κουρτ Άισνερ
(Kurt Eisner)
1867 – 1919

Άντον Χέφλε
(Anton Höfle)
1882 – 1925

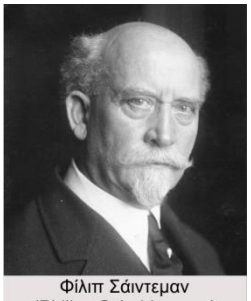

Φίλιπ Σάιντεμαν
(Philipp Scheidemann)
1865 – 1939

Φρίντριχ Έμπερτ
(Friedrich Ebert)
1871 – 1925

πικότητες βρίσκονται κάτω από την προστασία των άρθρων για την διασφάλιση της Μεγαλειότητας, αλλά το να αποκαλείς τη **Γερμανία πόρνη** επιτρέπεται και είναι δημοφιλές (Τουχόλσκυ), όπως και η παρουσίαση του γερμανικού εθνικού στρατού σαν κακοποιούς, βεβηλωτές βωμών και δολοφόνους Βέλγων, ένα άθλημα που ασκείται ατιμώρητα από τους επικεφαλής του Κεντρώου κόμματος (κληρικός Φόρι, Δρ. Μένιους). Επιπλέον, ο εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι φίλος ενός αστυνομικού κράτους στο οποίο η λέξη «απαγορεύεται» εμφανίζεται παντού, δηλώνει ρητά την αντίθεσή του σε ένα σύστημα στο οποίο οι αρχηγοί της

Κουρτ Τουχόλσκυ
(Kurt Tucholsky)
1890 – 1935

αστυνομίας ή οι λέσχες των φανατικών θρησκόληπτων γκρινιάζουν κατά της «ανηθικότητας» ή έχουν τη δύναμη να επεμβαίνουν βίαια σε μια μορφή καλλιτεχνικής έκφρασης. Πάντως, υποστηρίζουμε τη δημιουργία ενός πολιτιστικού συμβουλίου εντός της Εθνικοσοσιαλιστικής τάξης (ή Γερουσίας), που θα αποτελείται από άμεμπτους, ευαίσθητους ανθρώπους, στους οποίους θα δίνεται η δυνατότητα να ανακοινώνουν στον Τύπο, στους ραδιοφωνικούς σταθμούς κ.λπ. τις γενικές πολιτιστικές απόψεις του εθνικοσοσιαλισμού, αλλά δεν θα πρέπει να εμποδίζουν τους αγωνιζόμενους καλλιτέχνες σε όλους τους τομείς να εκφράζουν τις ιδέες τους. Εδώ είναι που η εμπιστοσύνη του Εθνικοσοσιαλισμού στην γερμανική υγεία μπαίνει στο παιχνίδι. Αν ο λαός αποτοξινωθεί εξαλείφοντας όσους είναι φυλετικά εχθρικοί, και αυτοί οι αντίπαλοι της γερμανικής αναγέννησης στερηθούν τη δυνατότητα του πνευματικού πειρασμού, τότε η ύπνωση που ασκείται από τις «παγκόσμιες εφημερίδες», τους εβραϊκούς κινηματογράφους και τα καθάρματα των ραδιοφώνων θα υποχωρήσει σταδιακά και θα επιστρέψει η **αμερόληπτη** κρίση, που θα συμβαδίσει με μια γενική ανάκαμψη της δημόσιας ζωής*****.

Οι μορφές που θα λάβει η πολιτιστική μας δράση στο θέατρο, στις εικαστικές τέχνες, στην ποίηση κ.λπ. θα τις αφήσουμε στο μέλλον. Σήμερα εστιάζουμε μόνο σε εκείνους τους ανθρώπους που μια μέρα θα πρέπει να διωχθούν από τις ιερές αίθουσες της γερμανικής εκπαίδευσης, του γερμανικού νομικού συστήματος, των διευθυντικών θέσεων και των ακαδημιών, και θυμόμαστε εκείνους που μας έδωσαν γερμανικές αξίες, ή που, σαν νεότερη γενιά, αγωνίζονται αισθητά να διαμορφώσουν αυτές τις αξίες.

Και μετά – ένα ελεύθερο πεδίο για τον υγιή, δημιουργικό Γερμανό.

***** Έχω δώσει μια πιο λεπτομερή εξήγηση για τη φύση της γερμανικής τέχνης στο δεύτερο βιβλίο μου «Ο Μύθος του 20ού αιώνα» (Mythus der 20 Jahchunderts).

Σύμβολα της ζωής

Ο άνθρωπος δεν μπορεί να συλλάβει και να απεικονίσει τον κόσμο, τη ζωή, στην αμεσότητά τους. Η ουσία της ζωής είναι η **αδιάκοπη** λειτουργία της, αλλά η ουσία του ανθρώπινου μυαλού και της συνείδησης είναι το διακοπτόμενες, το διαλείπουσες. Χωρίς αυτόν τον πνευματικό ρυθμό, ούτε ένα έργο τέχνης, ούτε μία διαμορφωμένη σκέψη της επιστήμης, ούτε μία ηρωική πράξη δεν θα ήταν δυνατή. Αυτή η βαθιά διαφορά ανάμεσα στην αδιάκοπη, ρευστή, οργανική διαδικασία της ζωής και τη φύση της ικανότητάς μας να αντιλαμβανόμαστε, μας αναγκάζει να διαφοροποιήσουμε ακόμα περισσότερο και να μας οδηγεί στη συνειδητοποίηση εκείνων των μορφών με τη βοήθεια των οποίων οι άνθρωποι οικειοποιούνται, υποτάσσουν ή υπηρετούν τον κόσμο.

Η **αντίληψη** έχει άμεση επιρροή είτε σαν πειστική είτε σαν αρνητική. Μπορούμε να αποκτήσουμε γνώση του προβλήματος που αντιμετωπίζουμε μόνο μέσω ενός **ορθολογικού σχεδίου** και τα ανθρώπινα όντα καθοδηγούνται από την παρόρμηση της **θέλησης**. Η αντίληψη λειτουργεί σύμφωνα με τους αιώνιους νόμους της, πάντα με σύμβολα. Όποιος έχει σταθεί ποτέ στους τάφους του Φρειδερίκου του Μεγάλου και του Φρειδερίκου Γουλιέλμου Α' στην Εκκλησία του Πότσνταμ, όποιος έχει κοιτάξει συνειδητά τις παλιές, κουρελιασμένες πρωσικές σημαίες στους τοίχους, θα δει έναν ολόκληρο κόσμο να αναδύεται από αυτά τα συμβολικά λάβαρα, τις σπουδαιότερες εποχές της γερμανικής ιστορίας, τις μεγαλύτερες αλληγορίες για τη γερμανική δύναμη και το γερμανικό θάρρος. Ένα νέο σύμβολο είναι και αυτό που κουβαλά σήμερα το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, ασταμάτητα σε ατέλειωτους αριθμούς, στους δρόμους των γερμανικών χωριών και πόλεων. Αυτό το σύμβολο, με το χρώμα και το σχέδιό του, μας δείχνει άμεσα, αυτό που **αντιλαμβανόμαστε** θεωρητικά και **θέλουμε** εσωτερικά. Γύρω από αυτό το σύμβολο, μέρα με τη μέρα, μήνα με τον μήνα, χρόνο με το χρόνο, ομαδοποιούνται νέες ιδέες, νέες αξίες, νέες θυσίες, και έτσι όχι μόνο η ίδια η νέα σημαία γίνεται σύμβολο, αλλά και οι άνδρες που φέρουν αυτή τη σημαία. Μόνο οι άνθρωποι που επηρεάζονται από τις μεγάλες αξίες της γερμανικότητας και έχουν το θάρρος να τις εκπροσωπούν εξωτερικά μπορούν να δεσμευτούν σε αυτό το νέο σύμβολο εσωτερικά.

Και ήδη εδώ μπορούμε να διαπιστώσουμε μια μυστική αρμονία μεταξύ αυτών των αξιών του χαρακτήρα και των ιδανικών με την άμεση αντίληψή μας, δηλαδή, ότι ο μέσος άνθρωπος κάθε ανθρώπινης φυλής που μάχεται στο πλευρό μας αναγνωρίζει και ένα φυλετικό ιδανικό, σαν αυτό που κάποτε διακηρύχθηκε στις αμερόληπτες εποχές από την τέχνη τους. Ένα φυλετικό ιδανικό που συνδέει τις μεγάλες γυναικείες μορφές του αετώματος του Παρθενώνα στην Αθήνα με τη φιγούρα της Γκούντρουν και της Δωροθέας του Γκαίτε το ίδιο στενά, όπως ακριβώς οι ελληνικές ανδρικές μορφές συνδέονται με το γερμανικό ιδεώδες της ομορφιάς ακόμη και σήμερα.

Μια σημαία, ένα σύμβολο, γίνεται πιο ιερό όσο περισσότερο καιρό γίνονται μάχες γι' αυτήν, σ' αυτήν ενσαρκώνεται η αμετάβλητη φύση μιας ιδέας, ανεξάρτητα από το πόσες χιλιάδες έχουν πιάσει στα χέρια τους το κοντάρι της σημαίας. Εκτός από την εξαιρετικά απλή διατύπωση της ιδέας της εποχής μας, θεωρώ ότι το μεγαλύτερο επίτευγμα του Αδόλφου Χίτλερ ήταν να χαρίσει στον εθνικοσοσιαλισμό ένα λάβαρο που να συμβολίζει **άμεσα** και ξεκάθαρα το μεγαλείο της γερμανικής φύσης και, κατά κάποιο τρόπο, να απορροφά και να μεταδίδει όλες τις θυσίες και τις νίκες για την ιδέα. Το μαύρο-άσπρο-κόκκινο χρώμα θυμίζουν τις σημαίες κάτω από τις οποίες η Γερμανία μπήκε στον ιερό πόλεμο το 1914 για να προστατεύσει τον λαό και την πατρίδα από τα νύχια του αιώνιου εχθρού στη Δύση. Ο αγκυλωτός σταυρός όμως υπερπηδά ξαφνικά αιώνες και χιλιετίες και δείχνει τις **πηγές** αυτής της δύναμης από την οποία κάποτε ξεπήδησαν οι γερμανικές δημιουργικές πράξεις. Σε εποχές που αυτό το σύμβολο ταξίδευε στον κόσμο σαν σύμβολο του νορδικού αίματος, έγινε σύμβολο της γονιμότητας και της αναδυόμενης ζωής. Όμως, αυτό το σύμβολο πηγαίνει πίσω στις «ειδωλολατρικές» εποχές, αλλά ο εθνικοσοσιαλισμός δεν σκέφτεται να αρνηθεί δειλά την ενότητα της τευτονικής-γερμανικής φύσης και να ξεκινήσει τη γερμανική ιστορία, για παράδειγμα, με τον Καρλομάγνο. Παρόλο που πολλές αξίες εισέρευσαν αργότερα στην γερμανική φύση από το εξωτερικό, ο **πυρήνας** όλων των πιθανοτήτων ήταν εκεί όταν ο γερμανικός λαός άνοιξε τα μάτια του. Και ο αγκυλωτός σταυρός προορίζεται να συμβολίζει αυτή την ενότητα για εμάς.

Ενάντια σε αυτό το σύμβολο έχει ξεσπάσει μια σκληρή μάχη από τους σκοταδιστές της εποχής μας, δηλαδή τους ηγέτες του Κέντρου (που συνεχώς μας προδίδουν στον αθεϊστικό μαρξισμό, στους Πολωνούς και τους Γάλλους) που έχουν το θράσος να συκοφαντούν αυτό το σύμβολο στο όνομα του Χριστιανισμού, κάτι που μας βάζει στο ίδιο επίπεδο με τους νέγρους Ασάντι.

Ας ακολουθήσουμε για μια στιγμή αυτούς τους κυρίους (τα άρθρα των οποίων κυκλοφορούν σε όλο τον Τύπο του Κέντρου) και ας εφαρμόσουμε το ίδιο σκεπτικό στην Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, την οποία ισχυρίζονται ότι υπερασπίζονται σαν 100% αντιειδωλολατρική και χριστιανική.

Καταρχάς, υπάρχει ο εορτασμός των Χριστουγέννων: μια αρχαία γερμανική γιορτή του χειμερινού ηλιοστασίου· ομοίως, η γιορτή του Αγίου Ιωάννη του Βαπτιστή: η παγανιστική γιορτή του θερινού ηλιοστασίου. Ο Κωνσταντίνος καθιέρωσε την Κυριακή και τα Χριστούγεννα σαν ημέρες λατρείας του Ήλιου, επειδή ήταν ημέρες του Ήλιου. Για το Πάσχα, ο Χριστιανισμός δεν δανείστηκε μόνο το όνομα της γερμανικής θεάς της άνοιξης Οστάρα, αλλά και την έννοια της **ανάστασης** από τη χειμερινή νύχτα, καθώς και το σύμβολό της, το αυγό, σαν σημάδι γονιμότητας. Και αν αυτοί οι κύριοι μάχονται ενάντια στον Βοτανισμό, θα πρέπει να δηλώσουν με ειλικρίνεια ότι ο Άγιος Όσβαλντ και ο Άγιος Μαρτίνος δεν είναι τίποτα περισσότερο από δύο μετονομασίες του Βόταν, δίνοντας και στις δύο ονομασίες τα ίδια σύμβολα – το μανδύα και το δόρυ.

Μια χαρακτηριστική πτυχή όλης αυτής της ψεύτικης εκστρατείας δυσφήμισης του **αγκυλωτού σταυρού** είναι η προσπάθεια να παρουσιαστεί σαν παραποίηση του χριστιανικού σταυρού. Αυτή η προσπάθεια δείχνει ότι οι ιεροκήρυκες των χριστιανικών εκκλησιών δεν έχουν καν την παραμικρή ιδέα για την προέλευση του συμβόλου που φορούν στο στήθος τους σε όλη τους τη ζωή. Ο αγκυλωτός σταυρός, ένα σύμβολο που προέρχεται από την καρδιά της Ευρώπης, είναι ένα από τα πολλά ουράνια και ηλιακά σύμβολα. Ο ουρανός και ο ήλιος απεικονίζονταν σαν κύκλος, σαν τροχός με ακτίνες, σαν

ισόπλευρος σταυρός και σαν αγκυλωτός σταυρός. Από το κέντρο της Ευρώπης, το τελευταίο σύμβολο μετανάστευσε στην Ελλάδα, όπου ο Σλήμαν το βρήκε στην Τροία (στον οικισμό που χρονολογείται από το 2500 π.Χ.). Από εκεί, εξαπλώθηκε με τις νορδικές φυλές σαν σύμβολο της οργανικής αφύπνισης της ζωής στην Ινδία, όπου εμφανίστηκε για πρώτη φορά γύρω στο 500 π.Χ. και αργότερα έγινε το δεύτερο πιο ιερό σύμβολο του Βούδα. Με τον Βουδισμό, ο αγκυλωτός σταυρός έφτασε στην Κίνα, όπου θεωρείται (σχεδιασμένος μέσα σε κύκλο) σύμβολο του απείρου. Οι γερμανικές φυλές μετέφεραν το σύμβολο στην Αγγλία και οι νορδικές ομάδες στη Ρώμη. Τον αγκυλωτό σταυρό τον βρίσκουμε και στις κατακόμβες, δίπλα στον λεγόμενο χριστιανικό σταυρό, ο οποίος είχε την ίδια προέλευση και σημασία. Ο χριστιανικός σταυρός, σαν σύμβολο του ρωμαϊκού πάσσαλου βασανιστηρίου, ήταν εντελώς άγνωστος για πάνω από 200 χρόνια, στην πραγματικότητα, ο Μινούτιος Φήλιξ εξακολουθούσε να κατακεραυνώνει τον παγανιστικό «χριστιανικό» σταυρό τον 3ο αιώνα, μέχρι που έγινε πλέον αδύνατο να καταπολεμηθεί αυτό το σύμβολο, και ο πάσσαλος βασανιστηρίου του Χριστού (που δεν ήταν σταυρός αλλά σχήμα Τ) χαρακτηρίστηκε σαν το σύμβολο που δεν έπρεπε να εξαλειφθεί.

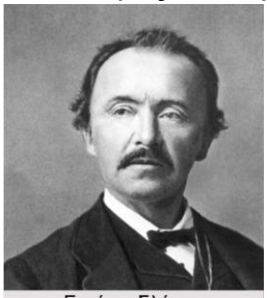
Ερρίκος Σλήμαν
(Heinrich Schliemann)
1822 – 1890

Μινούκιος Φήλιξ
(Minucius Felix)

Παράλληλα με τον χριστιανικό σταυρό, εμφανίζεται ο αγκυλωτός σταυρός μέχρι τον 16ο αιώνα σε μίτρες επισκόπων, νομίσματα, υφάσματα Αγίας Τράπεζας, σε καθεδρικούς ναούς, ακόμη και μέχρι **σήμερα** σε καθολικά προσευχητάρια (το προσευχητάριο των Βεουρονικών Βενεδίκτων), μπορεί ακόμη να βρεθεί σκαλισμένη σε πέτρα στο κιγκλίδωμα της μετάληψης και στο βιτρό της κύριας πρόσοψης της εκκλησίας του Αγίου Μαρτίνου στην Τρίερ, που χτίστηκε το 1912. Αλλά όταν το γερμανικό κίνημα ελευθερίας υποστηρίζει το παλιό γερμανικό σύμβολο με την παλιά του έννοια, σαν δέσμευση για δημιουργική δράση, για την προστασία του αίματος και του λαού, ένας υποκριτικός Τύπος μαίνεται, καταγγέλλοντάς το σαν «παγανισμό».

Κάνουμε την αντίστροφη ερώτηση: είναι χριστιανικό, όταν το «καθολικό» Κέντρο παραδίδει όλη την εξουσία στην Πρωσία στην αθεϊστική σοσιαλδημοκρατία; Είναι χριστιανικό, όταν το Κέντρο προτείνει τον πρόεδρο της ιουδαϊκής κοινότητας του Βερολίνου, τον σιωνιστή Καρέσκι, σαν υποψήφιο για το Ράιχσταγκ; Είναι χριστιανικό, να γίνονται τα διεθνή συνέδρια των άθεων στο Βερολίνο κάτω από τη μύτη των υπουργών του κόμματος του Κέντρου;

Αυτό θα έπρεπε να είναι ένα εξαιρετικό παράδειγμα Χριστιανισμού, αν κάποιος είχε το θράσος να το διακηρύξει σαν χριστιανική πολιτική!

Όμως – **συμβαίνει**. Παράλληλα, όμως, βρίσκεται σε εξέλιξη μια γερμανική αφύπνιση, μια λαχτάρα για αγνότητα και τιμή για άλλη μια φορά. Και αυτός είναι ο λόγος, και ο μόνος λόγος, που η μάχη του κόμματος του Κέντρου εναντίον μας μαίνεται όπως ποτέ άλλοτε. Αλλά και αυτή η επιχείρηση απόκρυψης θα τελειώσει κάποια στιγμή. Και οι αντίπαλοι συνειδητοποιούν τη μεγάλη, ενωτική επίδραση που έχει η σημαία με τον αγκυλωτό σταυρό σε όλους τους συνειδητοποιημένους Γερμανούς, ενάντια στην οποία δεν υπάρχει τίποτα άλλο να αντιτάξουν.

Ο αγκυλωτός σταυρός **δεν χρειάζεται** να είναι εχθρικός προς τον χριστιανικό σταυρό. Το N.S.D.A.P. ποτέ δεν πολέμησε τον ίδιο τον σταυρό, από την αρχή κιόλας ήταν το κόμμα του Κέντρου που άρχισε να δυσφημεί το «ειδωλολατρικό σύμβολο», να αρνείται και να βεβηλώνει τον όρκο του αίματος. **Αυτό** το κόμμα βρίσκεται, επομένως, σε καλό δρόμο για να μετατρέψει τον **χριστιανικό** σταυρό σε ένα σύμβολο φυλετικά χαοτικού συναισθήματος, δεν είναι δικό μας λάθος αν οι εκκλησιαστικές αρχές δεν αμυνθούν ενάντια σε αυτή την κατάχρηση ενός θρησκευτικού παγκόσμιου συμβόλου για βρώμικους κομματικούς-πολιτικούς σκοπούς.

Ο χριστιανικός σταυρός είναι ένα **θρησκευτικό** σύμβολο, ο αγκυλωτός σταυρός είναι ένα **φυλετικό και πολιτικό** σύμβολο αγώνα. Έτσι, η διαφορά (και η συμπλήρωση) των δύο αναλογιών για το N.S.D.A.P. είναι σαφώς διατυπωμένη για όποιον εξακολουθεί να έχει καλή θέληση. Όταν οι καθολικοί και προτεστάντες άνδρες των SA ήθελαν να επισκεφθούν τις εκκλησίες των δογμάτων τους με το λάβαρο τους, οι πάστορες μερικές φορές τους άφηναν να μπουν, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις τους έδιωχναν. Σήμερα, στα ιερά των καθολικών εκκλησιών της Ιταλίας, υπάρχει η σημαία του κράτους με το φασιστικό σύμβολο, που αναμφίβολα είναι και ένα «ειδωλολατρικό» σύμβολο από την προχριστιανική ρωμαϊκή εποχή. Ο Ιταλός Πάπας, δεν είχε πλέον αντίρρηση, ούτε και ενάντια στο να παίζεται ο βασιλικός ύμνος στα όργανα των ιταλικών εκκλησιών. Αυτό που είναι σωστό για έναν Καθολικό για έναν άλλον είναι απαράδεκτο. Ακόμα κι αν υπάρχει πικρία στους **καθολικούς** κύκλους στη Γερμανία εναντίον των εκκλησιαστικών αρχών που αντιτίθενται σθεναρά στον εθνικοσοσιαλισμό και απαγορεύουν το σύμβολο της γερμανικής αναγέννησης από τις εκκλησίες, γι' αυτό φταίνε οι αρμόδιες εκκλησιαστικές αρχές.

Κάθε έκφραση της ζωής μας, που θέλει να εκφράσει κάτι εσωτερικό, είναι τελικά συμβολική. Ακόμα και όλα τα γράμματα, όλες οι λέξεις, όλη η γλώσσα επινοούνται από μια καθορισμένη κοινότητα και αναγνωρίζονται από αυτήν σαν παραβολές και σύμβολα, για να δημιουργηθεί ένας ενδιάμεσος, καθαρά συμβολικός δεσμός ανάμεσα στο εσωτερικό, που σε καμία περίπτωση δεν συμπίπτει με το εξωτερικό. Ακόμα και ο τόνος είναι μέρος αυτού, αλλά κυρίως το χρώμα, η γραμμή, το σχέδιο. Όσο λεπτά και πολύπλευρα κι αν είναι τα όργανα της γλώσσας και της γραφής, το **μάτι** είναι το πιο άμεσο εργαλείο με το οποίο αντιλαμβανόμαστε και κατανοούμε τον εξωτερικό κόσμο. Έτσι, ένα σύμβολο για το μάτι θα είναι πάντα πιο δυνατό από μια συνειδητοποίηση μιας λογικής συμφωνίας, επειδή ένα σύμβολο του φωτός οδηγεί απευθείας από το μάτι στο νου, στη θέληση. Και όσο συμβαίνει αυτό, η ψυχή παραμένει υγιής.

Όττο Σένφτ
(Otto Senft)
1892 – 1927

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, το N.S.D.A.P. μετράει 200 άνδρες που έδωσαν τη ζωή τους για να σφραγίσουν την πίστη τους στο επερχόμενο Ράιχ. Δεν έπεσαν σε μια μεγάλη μετωπική μάχη, αλλά δέχθηκαν πισώπλατη ενέδρα από το Κόκκινο Μέτωπο, τα «Λάβαρα του Ράιχ μαύρο-κόκκινο-χρυσό» (και πρόσφατα και από το «Στρατό των Σταυροφόρων» του Κέντρου) ενώ υπηρετούσαν το κίνημα, μαχαιρώθηκαν, πυροβολήθηκαν και ποδοπατήθηκαν μέχρι θανάτου. Τους πυροβόλησαν όταν

ήταν στα ποδήλατά τους καθώς επέστρεφαν στο σπίτι τους από τις συγκεντρώσεις, τους έψαχναν στο σπίτι τους, τους έβγαζαν τα μάτια (σελ. Σένφτ) και τους δολοφόνησαν. Ο κόκκινος Τύπος των δολοφονιών δημοσίευσε τα ονόματα και τις διευθύνσεις των ανδρών των SA και των SS μας για να υποκινήσει την εγκληματικότητα – και έτσι πέθαναν όλοι: Κιουτεμάιερ, Χίρσμαν, Βέσελ, Θιλς, Βόμπις, Στάινμπαχ, Γκάρθε... κυρίως φτωχοί εργάτες που είχαν διαπράξει μόνο ένα έγκλημα: να αγαπούν τη Γερμανία περισσότερο από τον εαυτό τους.

Και εκτός από αυτούς τους νεκρούς, πάνω από 8.000 άνδρες των SA και των SS φέρουν τα τραύματα του φρικτού εμφυλίου πολέμου στο σώμα τους, τραύματα από τις αμέτρητες επιθέσεις που μαίνονταν στη Γερμανία, χωρίς ο αστικός Τύπος να δώσει καμία σημασία. Μετρούσαμε σχεδόν 50 τραυματίες την ημέρα τον Σεπτέμβριο του 1931 – αλλά ο ιουδαϊκός Τύπος στο Βερολίνο και τη Φρανκφούρτη απλώς αύξανε το μίσος τους.

Και μαζί με τους άνδρες, θυμόμαστε τις **εθνικοσοσιαλίστριες γυναίκες**, στις οποίες η ιδέα μας, το σύμβολο του αγκυλωτού σταυρού, τους δίνει τη δύναμη να αφήνουν τους συζύγους τους, τους γιους τους, τους αδελφούς τους να βγαίνουν έξω καθημερινά, χωρίς να ξέρουν αν θα επιστρέψουν. Ακόμη και αυτός ο σιωπηλός ηρωισμός μας δείχνει ότι, αφού ξεπεράσαμε το πνεύμα του Νοεμβρίου του 1918, μπήκαμε και πάλι σε μια μεγάλη ηρωική εποχή για τον γερμανικό λαό. Στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, το οποίο συκοφαντείται από όλους τους «δεξιούς ακτιβιστές» σαν «μισογυνιστικό», οι Γερμανίδες ξύπνησαν ξανά την αυτογνωσία τους. Η μεγάλη εμπειρία τους ελευθέρωσε και από τα γελοία εμπόδια και φραγμούς, από τον αλαζονικό εγκλωβισμό της προσωπικότητάς τους, αλλά και από εκείνες τις κυρίες της λογοτεχνίας που σήμερα ζουν την άχρηστη ύπαρξή τους μόνο σαν αντικείμενα χλευασμού σε κοινοβουλευτικές λέσχες. Η μεγάλη **ειλικρίνεια** έχει αποκατασταθεί από το N.S.D.A.P. και η γερμανίδα στο κίνημά μας ξέρει ότι οι Γερμανοί άνδρες αγωνίζονται για την ελευθερία και το σεβασμό τους. Το μέλλον θα αποδείξει πόσο πολύ θα χρειαστεί η Γερμανία αυτές τις εθνικοσοσιαλίστριες γυναίκες.

Και τέλος, μερικά παραδείγματα που είναι από μόνα τους συμβολικά.

Στο Τιρόλο, ένα παλληκάρι της Νεολαίας του Χίτλερ τραυματίστηκε σοβαρά στο κεφάλι από έναν κομμουνιστή. Ο ιερέας έφτασε για να τελέσει την τελευταία κηδεία, αλλά απαίτησε από το αγόρι να αποκηρύξει τον Χίτλερ. Το γενναίο, ετοιμοθάνατο αγόρι αρνήθηκε. ... Ανάρρωσε και συνεχίζει τον αγώνα του μέχρι σήμερα.

Στα τέλη του 1930, ο **Φρίντριχ Βάινσταϊν**, άνδρας των SA, δέχτηκε επίθεση από κομμουνιστές και μαχαιρώθηκε μέχρι θανάτου. Στην αγκαλιά των συντρόφων του, είπε τα τελευταία του λόγια: «Χίτλερ, για σένα πεθαίνω ευχαρίστως... Μητέρα, πεθαίνω».

Τον Ιούνιο του 1931, κατά τη διάρκεια του του Σαξονικού συνεδρίου του κόμματος της περιφέρειας στο Κέμνιτς, το μέλος του κόμματος Έντγκαρ Στάινμπαχ πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε από κομμουνιστές και το μέλος του κόμματος **Χάινριχ Γκούτσε** τραυματίστηκε θανάσιμα. Ο Αδόλφος Χίτλερ επι-

σκέφθηκε το θύμα. Όταν ο Γκούτσε είδε τον Αρχηγό σήκωσε το γεμάτο σφαίρες σώμα του για τελευταία φορά, σήκωσε το χέρι του σε έναν τελευταίο χαιρετισμό, τραύλισε «Χάιλ Χίτλερ» – και πέθανε.

Τον Ιούνιο του 1931, μια ομάδα των SA στη **Βρέμη** δέχτηκε επίθεση από υπεράριθμους κομμουνιστές. Τα SA υποχώρησαν, υπερασπιζόμενα τη σημαία τους, και κατά τη διάρκεια της υποχώρησης, ο 31χρονος εργάτης και μέλος των SA, **Γκόσελ**, σκοτώθηκε. Η τελευταία του επιθυμία ήταν να ταφεί με το καφέ πουκάμισό του.

Τον Αύγουστο του 1931, οι κομμουνιστές πυροβόλησαν εθνικοσοσιαλιστές που επέστρεφαν στο **Λίμπαχ** (Σαξονία). Ο **Χέρμπερτ Γκρόμπε**, 23 ετών, τραυματίστηκε θανάσιμα. Τα τελευταία του λόγια ήταν: «Εύχομαι να πετύχουμε σύντομα την εγκαθίδρυση του Τρίτου Ράιχ».

Όλα αυτά είναι μαρτυρίες πιστοποίησης της τευτονικής-γερμανικής φύσης. Δεν ξεπηδούν μόνο από την πλευρά του πάντα πιστού αγρότη, όχι – και αυτό είναι το πραγματικά σπουδαίο – βγαίνουν μπροστά μας από φτωχά εργατικά διαμερίσματα που δεν έχουν φως και αέρα. Από την κοσμοπολίτικη πόλη που σκοτώνει τη φύση και τον χαρακτήρα προέρχονται αυτοί οι γκρινιάρικοι ήχοι της πιο ανεκτίμητης πίστης, αυτή η μεγάλη αίσθηση της πίστης που ζωντανεύει από τον ηγέτη και τις σημαίες: ένας συγκλονιστικός μύθος στη φαινομενικά άμυθη, ανούσια και εχθρική εποχή μας για ό,τι είναι ευγενές. Ταυτόχρονα, αυτή η θυσία για ένα μέλλον που είναι ορατό μόνο σε γενικές γραμμές είναι η **θρησκεία**.

Και η θρησκεία, με την πιο αληθινή της έννοια, δεν είναι η έξωθεν αναγνώριση οποιουδήποτε δόγματος, εκκλησιαστικών ισχυρισμών, παραδοσιακών πρακτικών, αλλά όπου ο άνθρωπος υπηρετεί με γενναιότητα τις πιο σημαντικές αξίες εκεί υπάρχει και ο Θεός, εκεί το μεταφυσικό γίνεται πράξη στον άνθρωπο. Αυτό δεν χρειάζεται να το αποδείξει ο θάνατος, αλλά η ίδια η **ζωή**, ακόμα κι αν ο θάνατος φέρνει αυτή την θρησκεία σε πλήρη επίγνωση. Οι άνθρωποι όμως που συνοδεύουν έναν κατά συρροή δολοφόνο (όπως ο Κούρτεν)* στην πορεία του στο ικρίωμα, σαν να είναι ένα εξιλεωμένο άτομο, με όλες τις παρηγοριές της εκκλησίας, αλλά ταυτόχρονα αρνούνται να κηδευτεί στην εκκλησία ένας πιστός, έντιμος άνθρωπος, που δρούσε ανιδιοτελώς για τον λαό του (όπως ο εθνικοσοσιαλιστής Γκεμέιντερ, που πέθανε από καρδιακή ανεπάρκεια μετά από μια συγκέντρωση), επειδή δεν «μετανόησε» (για την υπηρεσία του προς τον λαό του στο στρατόπεδό μας), αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι με τον Θεό, αλλά με τον διάβολο.

Πέτερ Κούρτεν
(Peter Kürten)
1883 – 1931

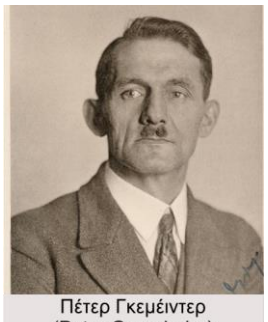
Πέτερ Γκεμέιντερ
(Peter Gemeinder)
1891 – 1931

***** Ο Πέτερ Κούρτεν (Peter Kürten) 1883 – 1931 ήταν Γερμανός κατά συρροή δολοφόνος, γνωστός ως «Ο Βρικόλακας του Ντίσελντορφ» και το «Τέρας του Ντίσελντορφ», ο οποίος διέπραξε μια σειρά από δολοφονίες και σεξουαλικές επιθέσεις μεταξύ Φεβρουαρίου και Νοεμβρίου 1929 στην πόλη του Ντίσελντορφ.

Ο αγώνας που κάνει το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα είναι, επομένως, κάτι παραπάνω από μια εκκλησιαστική κοινότητα, είναι μια ζωντανή θρησκεία, μια μεταφυσική πράξη, και οι θρησκευτικές εκκλησιαστικές κοινότητες στις οποίες ανήκουν αυτοί οι εθνικοσοσιαλιστές (προτεστάντες, καθολικοί, μέλη της γερμανικής εκκλησίας κ.λπ.) παίρνουν από αυτήν νέους καθαγιασμούς και μια εισροή νέων, υψηλών αξιών. Θα πρέπει να τους ευχαριστείτε, αντί – όπως συμβαίνει συχνά – να τους βρίζετε και να τους καταδιώκετε.

Αλλά όπως και να έχει, το N.S.D.A.P. δεν δίνει τον αγώνα του με βάση κάποια θρησκευτική πίστη, αλλά με βάση τη μάχη για την εξουσία ενάντια στις δυνάμεις του φυλετικού χάους, της ατιμίας, εκείνων που καταστρέφουν τον λαό. Εδώ σήμερα στέκεται το σύμβολο του αγκυλωτού σταυρού σαν ο μοναδικός πραγματικός εχθρός απέναντι στο σοβιετικό αστέρι, που δεν είναι μόνο σύμβολο του μπολσεβικισμού, αλλά και σύμβολο όλων των συστημάτων και των ανθρώπων που το προετοίμασαν πνευματικά και πολιτικά, για να προστατέψουν τον Φιλελευθερισμό, τη Σοσιαλδημοκρατία και το Κέντρο.

Αλλά και ο αγκυλωτός σταυρός δεν αναγνωρίζει τις απολαύσεις και τα σύμβολα της χορτασμένης αστικής τάξης του παρελθόντος. Δεν βλέπει την ειρήνη σαν κάτι πιο σημαντικό από τον αγώνα, αλλά αντιθέτως βλέπει αυτόν τον αγώνα σαν τη δημιουργική αναγέννηση του πολιτισμού και της αληθινής κρατικής υπόστασης.

Αυτό το μαρτυρούν ήδη οι χιλιάδες που έχουν **χύσει το αίμα τους**, οι εκατοντάδες χιλιάδες που κάθε μέρα βρίσκονται στην πρώτη γραμμή, αντιμετωπίζοντας ένα μαινόμενο όχλο, και ξέρουν ότι πίσω τους έχουν ύπουλους δειλούς. Δίπλα στο τιμημένο όνομα του Αρχηγού, αυτά τα ονόματα είναι γραμμένα στο βιβλίο της γερμανικής ιστορίας. Και ολοκληρώνω με τα λόγια που είπε ένας ηγέτης των SA στον τάφο του δολοφονημένου άνδρα των SS στο Ντίσελντορφ, **Βόμπις**: «Κοιμήσου καλά, σύντροφε, στη σκοτεινή γη! Σύντομα, τα καφέ τάγματα με σημαίες που θα κυματίζουν και αδάμαστα βήματα, θα βροντούν πάνω από τους τάφους και, εκδικούμενοι για εσάς, θα κατακτήσουν για το Ράιχ για το οποίο πέσατε».

Πρόγραμμα

του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος

Το πρόγραμμα του Γερμανικού Εργατικού Κόμματος είναι ένα χρονοδιάγραμμα. Οι ηγέτες αρνούνται να θέσουν νέους στόχους μετά την επίτευξη των στόχων που ορίζονται στο πρόγραμμα, μόνο για τον σκοπό, να μπορέσει το κόμμα να συνεχίσει να υπάρχει αυξάνοντας τεχνητά τη δυσαρέσκεια των μαζών.

1. Απαιτούμε την ενοποίηση όλων των Γερμανών σε μια Μεγάλη Γερμανία με βάση το δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση.
2. Απαιτούμε ίσα δικαιώματα για τον γερμανικό λαό έναντι των άλλων εθνών και την κατάργηση των συνθηκών ειρήνης των Βερσαλλιών και του Αγίου Γερμανού.
3. Απαιτούμε γη και έδαφος (αποικίες) για να θρέψουμε τον λαό μας και να διευθετήσουμε το πλεόνασμα του πληθυσμού μας.
4. Μόνο όσοι είναι εθνοσύντροφοι μπορούν να είναι πολίτες του κράτους. Εθνοσύντροφοι μπορούν να είναι μόνο όσοι έχουν γερμανικό αίμα, ανεξάρτητα από τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις. Επομένως, κανένας Ιουδαίος δεν μπορεί να είναι εθνοσύντροφος.
5. Όσοι δεν είναι πολίτες του κράτους θα μπορούν να μένουν στη Γερμανία μόνο σαν επισκέπτες και πρέπει να υπόκεινται στη νομοθεσία περί μεταναστών.
6. Το δικαίωμα να αποφασίζει κανείς για την ηγεσία και τους νόμους του κράτους, μπορεί να ανήκει μόνο στον πολίτη του κράτους. Γι' αυτό απαιτούμε, κάθε δημόσιο αξίωμα, ανεξάρτητα από τη φύση του, είτε στο Ράιχ, είτε στα κρατίδια, είτε στην κοινότητα, να κατέχεται μόνο από πολίτες του κράτους.

Είμαστε αντίθετοι στο διεφθαρμένο κοινοβουλευτικό σύστημα πλήρωσης θέσεων αποκλειστικά με βάση την κομματική τους ταυτότητα, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη ο χαρακτήρας ή η ικανότητά τους.

7. Απαιτούμε από το κράτος να δεσμευτεί πρωτίστως στη διασφάλιση των ευκαιριών βιοπορισμού και εισοδήματος των πολιτών του. Εάν δεν είναι δυνατόν να θρέψει ολόκληρο τον πληθυσμό του κράτους, τότε τα μέλη ξένων εθνών (μη πολίτες του κράτους) πρέπει να απελαθούν από το Ράιχ.
8. Κάθε περαιτέρω μετανάστευση μη Γερμανών πρέπει να αποτραπεί. Απαιτούμε όλοι οι μη Γερμανοί που έχουν μεταναστεύσει στη Γερμανία από τις 2 Αυγούστου 1914, να αναγκαστούν να εγκαταλείψουν αμέσως το Ράιχ.
9. Όλοι οι πολίτες του κράτους πρέπει να έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις.

10. Το πρώτο καθήκον κάθε πολίτη του κράτους πρέπει να είναι η δημιουργία, είτε πνευματική είτε σωματική. Η δραστηριότητα του κάθε ατόμου δεν πρέπει να παραβιάζει τα συμφέροντα του συνόλου, αλλά πρέπει να γίνεται στο πλαίσιο του συνόλου και προς όφελος όλων.

Γι' αυτό απαιτούμε:

11. Κατάργηση του μη δεδουλευμένου εισοδήματος.

Κατάργηση της σκλαβιάς του τόκου.

12. Λαμβάνοντας υπόψη τις τεράστιες θυσίες σε περιουσία και αίμα, που απαιτεί κάθε πόλεμος από τον λαό, ο προσωπικός πλουτισμός μέσω του πολέμου πρέπει να θεωρείται έγκλημα κατά του λαού. Γι' αυτό απαιτούμε την πλήρη δήμευση όλων των κερδών του πολέμου.

13. Απαιτούμε την κρατικοποίηση όλων των (μέχρι στιγμής) ήδη κοινωνικοποιημένων (τραστ) επιχειρήσεων.

14. Απαιτούμε τη συμμετοχή στα κέρδη των μεγάλων επιχειρήσεων.

15. Απαιτούμε μια γενναιόδωρη επέκταση των συνταξιοδοτικών παροχών.

16. Απαιτούμε τη δημιουργία μιας υγιούς μεσαίας τάξης και τη διατήρησή της, την άμεση κοινωνικοποίηση των μεγάλων πολυκαταστημάτων και την ενοικίασή τους σε χαμηλές τιμές σε μικρές επιχειρήσεις, την αυστηρότερη προσοχή όλων των μικρών επιχειρήσεων κατά την προμήθεια αγαθών στο κράτος, στα κρατίδια ή στους δήμους.

17. Απαιτούμε μια αγροτική μεταρρύθμιση προσαρμοσμένη στις εθνικές μας ανάγκες, συμπεριλαμβανομένης της δημιουργίας νόμου για την απαλλοτρίωση γης για δημόσιους σκοπούς χωρίς αποζημίωση. Κατάργηση της ενοικίασης γης και πρόληψη κάθε κερδοσκοπίας με βάση τη γη*****.

18. Απαιτούμε έναν ανελέητο αγώνα εναντίον εκείνων των οποίων οι δραστηριότητες βλάπτουν το κοινό συμφέρον. Οι κοινοί εγκληματίες, οι τοκογλύφοι, οι κερδοσκόποι κ.λπ. να τιμωρούνται με θάνατο, ανεξαρτήτως θρησκείας ή φυλής.

19. Απαιτούμε την αντικατάσταση του ρωμαϊκού δικαίου, το οποίο υπηρετεί την υλιστική παγκόσμια τάξη, με ένα γερμανικό κοινό δίκαιο.

20. Για να μπορέσει κάθε ικανός και σκληρά εργαζόμενος Γερμανός να αποκτήσει την ανώτατη εκπαίδευση και έτσι να ανέλθει σε ηγετικές θέσεις, το κράτος πρέπει να φροντίσει για μια ριζική επέκταση ολόκληρου του εθνικού μας εκπαιδευτικού συστήματος. Τα προγράμματα σπουδών όλων των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων πρέπει να είναι προσαρμοσμένα στις απαιτήσεις

***** Ο Σχετικά μ' αυτό το σημείο του προγράμματος, ο Αδόλφος Χίτλερ, στις 13 Απριλίου του 1928, έκανε την ακόλουθη δήλωση:

Δήλωση.

Σε απάντηση στις ψευδείς ερμηνείες του σημείου 17 του προγράμματος του N.S.D.A.P. από τους αντιπάλους μας, είναι απαραίτητη η ακόλουθη δήλωση.

Δεδομένου ότι το N.S.D.A.P. βασίζεται στην ιδιωτική ιδιοκτησία, είναι αυτονόητο ότι η ρήτρα «απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση» αναφέρεται μόνο στη δημιουργία νόμιμων δυνατοτήτων για την απαλλοτρίωση, εάν είναι απαραίτητο, γης που αποκτήθηκε παράνομα ή δεν διαχειρίζεται σύμφωνα με τα συμφέροντα του λαού. Αυτό, συνεπώς, στρέφεται κατά κύριο λόγο κατά των ιουδαϊκών επιχειρήσεων κερδοσκοπίας γης.

Μόναχο, 13 Απριλίου 1928.

Υπογραφή: Αδόλφος Χίτλερ

της πρακτικής ζωής. Η κατανόηση της ιδέας του κράτους πρέπει να επιτευχθεί ήδη με την έναρξη της κατανόησης μέσω του σχολείου (αγωγή του πολίτη). Απαιτούμε την εκπαίδευση των ιδιαίτερα διανοητικά προικισμένων παιδιών από φτωχές οικογένειες, ανεξάρτητα από την κοινωνική τους θέση ή το επάγγελμά τους, με δημόσια δαπάνη.

21. Το κράτος οφείλει να φροντίσει για τη βελτίωση της δημόσιας υγείας με την προστασία της μητέρας και του παιδιού, με την απαγόρευση της εργασίας των νέων, με την προώθηση της σωματικής αγωγής, θεσπίζοντας νομικά την υποχρεωτική γυμναστική και τον αθλητισμό και παρέχοντας τη μέγιστη υποστήριξη σε όλους τους συλλόγους που ασχολούνται με τη σωματική εκπαίδευση των νέων.

22. Απαιτούμε την κατάργηση του μισθοφορικού στρατού και τον σχηματισμό ενός εθνικού στρατού.

23. Απαιτούμε τη νομική καταπολέμηση του εσκεμμένου πολιτικού ψεύδους και της διάδοσης του μέσω του Τύπου. Για να γίνει δυνατή η δημιουργία ενός γερμανικού Τύπου, απαιτούμε:

α) όλοι οι συντάκτες και οι συνεργάτες των εφημερίδων που εκδίδονται στη γερμανική γλώσσα πρέπει να είναι εθνοσύντροφοι,

β) για τις εφημερίδες που δεν είναι γερμανικές να απαιτείται η ρητή έγκριση του κράτους για την έκδοσή τους. Δεν πρέπει να εκδίδονται στη γερμανική γλώσσα,

γ) κάθε οικονομική συμμετοχή σε γερμανικές εφημερίδες ή η επιρροή τους από μη Γερμανούς να απαγορεύεται από το νόμο και απαιτούμε, σαν τιμωρία για την παράβαση, το κλείσιμο μιας τέτοιας εφημερίδας, καθώς και την άμεση απέλαση των μη Γερμανών που συμμετέχουν σε αυτήν από το Ράιχ.

Οι εφημερίδες που παραβιάζουν το κοινό καλό πρέπει να απαγορευτούν. Απαιτούμε τη νομοθετική καταπολέμηση ενάντια σε μια καλλιτεχνική και λογοτεχνική τάση, που έχει μια φθοροποιά επίδραση στην εθνική μας ζωή και το κλείσιμο εκδηλώσεων που παραβιάζουν τα παραπάνω αιτήματα.

24. Απαιτούμε την ελευθερία όλων των θρησκευτικών πεποιθήσεων μέσα στο κράτος, στο βαθμό που δεν θέτουν σε κίνδυνο την ύπαρξή του ή δεν προσβάλλουν τις ηθικές και δεοντολογικές ευαισθησίες της γερμανικής φυλής.

Το ίδιο το Κόμμα εκπροσωπεί τη θέση του θετικού χριστιανισμού χωρίς να δεσμεύεται σε κάποια συγκεκριμένη θρησκευτική πίστη. Αντιτάσσεται στο ιουδαϊκό υλιστικό πνεύμα στο εσωτερικό μας και στο εξωτερικό και είναι πεπεισμένο ότι μια διαρκής ανάκαμψη του λαού μας μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο εκ των έσω με βάση:

το κοινό καλό πάνω από το προσωπικό συμφέρον.

25. Για την υλοποίηση όλων αυτών, απαιτούμε: Την δημιουργία μιας ισχυρής κεντρικής εξουσίας στο Ράιχ. Την απεριόριστη εξουσία του κεντρικού πολιτικού κοινοβουλίου σε ολόκληρο το Ράιχ και τις οργανώσεις του γενικότερα.

Την ίδρυση κτηματικών και επαγγελματικών επιμελητηρίων για την εφαρμογή των νόμων-πλαισίων που εξέδωσε το Ράιχ στα επιμέρους ομόσπονδα κρατίδια.

Οι ηγέτες του κόμματος υπόσχονται, εάν χρειαστεί με κόστος την ίδια τους τη ζωή, να φροντίσουν ώστε τα παραπάνω σημεία να πραγματοποιηθούν αμείλικτα.

Μόναχο, 24 Φεβρουαρίου 1920.

Υπογραφή: **Αδόλφος Χίτλερ**.

Επίσημη Συνέλευση του Κόμματος

Οργανωτικό Τμήμα ΙΙ. Μόναχο, Μάρτιος 1930.

1. Η Σημασία των Αγροτών και της Γεωργίας για τον Γερμανικό Λαό

Ο γερμανικός λαός καλύπτει ένα σημαντικό μέρος της διαβίωσής του με εισαγωγές ξένων τροφίμων. Πριν από τον Παγκόσμιο Πόλεμο, μπορούσαμε να πληρώσουμε για αυτές τις εισαγωγές με τα έσοδα από τις βιομηχανικές μας εξαγωγές, το εμπόριό μας και τα κεφάλαια που επενδύαμε στο εξωτερικό. Αυτή τη δυνατότητα μας τη στέρησε το αποτέλεσμα του Παγκοσμίου Πολέμου.

Σήμερα, πληρώνουμε για τις εισαγωγές τροφίμων μας κυρίως με δανεικά ξένα χρήματα. Αυτό έχει αποτέλεσμα ο γερμανικός λαός να οδηγείται όλο και πιο βαθιά στη σκλαβιά του χρέους προς τους δανειστές της διεθνούς υψηλής χρηματοδότησης. Αυτό – αν συνεχιστεί η σημερινή κατάσταση – θα στερεί όλο και περισσότερα από τον γερμανικό λαό. Οι δανειστές της διεθνούς υψηλής χρηματοδότησης μπορούν μπλοκάροντας την πίστωση και συνεπώς την προμήθεια των τροφίμων, άρα αυξάνοντας την τιμή του ψωμιού, να αναγκάσουν κυρίως τους Γερμανούς προλετάριους να εργάζονται στην υπηρεσία τους για μισθούς πείνας ή να μεταφερθούν σαν εργάτες σκλάβοι σε ξένες αποικίες.

Η απελευθέρωση από αυτή τη σκλαβιά είναι δυνατή μόνο όταν ο γερμανικός λαός μπορεί να τρέφεται ουσιαστικά από τη γη του.

Η αύξηση της παραγωγικότητας της εγχώριας γεωργίας έχει γίνει επομένως ζήτημα επιβίωσης για τον γερμανικό λαό.

Ένας οικονομικά υγιής αγροτικός πληθυσμός με αγοραστική δύναμη είναι και ζωτικής σημασίας για τις πωλήσεις της βιομηχανίας μας, η οποία στο μέλλον θα βασίζεται όλο και περισσότερο στην εσωτερική αγορά.

Αναγνωρίζουμε όχι μόνο την πρωταρχική σημασία των αγροτών για τη διατροφή του λαού μας, αλλά βλέπουμε **τον αγροτικό πληθυσμό και σαν τον κύριο φορέα της εθνικής κληρονομικής υγείας, την πηγή της νεότητας του λαού και τη ραχοκοκαλιά της στρατιωτικής του δύναμης**.

Η διατήρηση μιας αποδοτικής, σε σχέση με τον αυξανόμενο συνολικό πληθυσμό, και αριθμητικά μιας ισχυρής αγροτικής τάξης αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο της εθνικοσοσιαλιστικής πολιτικής, ακριβώς επειδή αυτή στοχεύει στην ευημερία του συνόλου του λαού και στις επόμενες γενιές.

2. Περιφρόνηση για την τάξη των αγροτών και παραμέληση της γεωργίας στο σημερινό γερμανικό κράτος

Αγνοώντας τη βιολογική και οικονομική σημασία της αγροτικής τάξης, σε αντίθεση με τις ζωτικής σημασίας απαιτήσεις για αύξηση της γεωργικής απόδοσης, η διατήρηση μιας οικονομικά υγιούς αγροτικής τάξης στο σημερινό γερμανικό κράτος απειλείται σοβαρά.

Η αύξηση της αγροτικής παραγωγής, η οποία θα μπορούσε να είναι σημαντική, εμποδίζεται επειδή δεν υπάρχουν οι απαραίτητοι πόροι λόγω του αυξανόμενου χρέους των αγροτών και επειδή απουσιάζει το κίνητρο για αυξημένη παραγωγή, καθώς η γεωργική εργασία δεν είναι πλέον κερδοφόρα.

Οι αιτίες αυτής της ανεπαρκούς ανταμοιβής (κερδοφορίας) της αγροτικής εργασίας πρέπει να αναζητηθούν:

α. Στην σημερινή **φορολογική πολιτική**, που επιβαρύνει δυσανάλογα τη γεωργία. Αυτό γίνεται για κομματικούς πολιτικούς λόγους και επειδή η ιουδαϊκή παγκόσμια οικονομική δύναμη που ουσιαστικά κυβερνά στη γερμανική κοινοβουλευτική δημοκρατία, θέλει την καταστροφή της γερμανικής γεωργίας, αφού ο γερμανικός λαός, και ειδικά οι εργάτες, τότε θα βρισκόταν εντελώς στο έλεός της.

β. Στον **ανταγωνισμό** των **ξένων γεωργικών παραγωγών που παράγουν κάτω από ευνοϊκότερους όρους**, και δεν περιορίζεται επαρκώς από μια αντι-αγροτική δασμολογική πολιτική.

γ. Στα **απαράδεκτα μεγάλα κέρδη που οικειοποιείται το χονδρεμπόριο αγροτικών προϊόντων**, που παρεμβαίνει μεταξύ παραγωγού και καταναλωτή και βρίσκεται σήμερα σε μεγάλο βαθμό στα χέρια των Ιουδαίων.

δ. Στις **υπέρογκες τιμές** που πρέπει να πληρώνει ο αγρότης γ**ια τεχνικά λιπάσματα και ηλεκτρικό ρεύμα** στις εταιρείες που είναι κυρίως ιουδαϊκές.

Από τα κέρδη της ανεπαρκώς πληρωμένης γεωργικής εργασίας δεν μπορούν πλέον να πληρωθούν οι υψηλοί φόροι. Ο αγρότης αναγκάζεται να χρεώνεται, χρέη για τα οποία πρέπει να πληρώσει υπερβολικούς τόκους. Έτσι πέφτει όλο και πιο βαθιά στη σκλαβιά των τόκων και τελικά χάνει το σπίτι του και το αγρόκτημα του από τους κατά κύριο λόγο Ιουδαίους ιδιοκτήτες του δανειακού κεφαλαίου.

Η γερμανική αγροτική τάξη ξεριζώνεται.

3. Στο μελλοντικό Ράιχ για το οποία αγωνιζόμαστε, θα πρέπει να εφαρμόζεται το γερμανικό δίκαιο περί γης και να ασκείται η γερμανική πολιτική γης.

Δεν μπορεί να αναμένεται μια **ριζική βελτίωση της κατάστασης του αγροτικού πληθυσμού και ανάκαμψη της γεωργίας**, όσο το Γερμανικό Ράιχ, ελέγχεται στην πραγματικότητα από τους διεθνείς πρίγκιπες του χρήματος με τη βοήθεια του κοινοβουλευτικού-δημοκρατικού κυβερνητικού συστήματος· διότι αυτοί οι μεγιστάνες θέλουν την καταστροφή της γερμανικής δύναμης που καλλιεργεί το έδαφος.

Μόνο στο ουσιαστικά διαφορετικό **νέο γερμανικό κράτος** για το οποίο αγωνιζόμαστε θα δοθεί στους αγροτικούς πληθυσμούς και στη γεωργία η σωστή εκτίμηση που αρμόζει στη σημασία τους σαν στήριγμα ενός αληθινού γερμανικού εθνικού κράτους.

Σε αυτό το **μελλοντικό Ράιχ**, **θα ισχύει το γερμανικό δίκαιο περί γης** και θα ασκείται η **γερμανική πολιτική γης**.

Αυτό συνεπάγεται τις ακόλουθες απαιτήσεις:

α. **Το γερμανικό έδαφος που κατέχει και υπερασπίζεται ο γερμανικός λαός χρησιμεύει για τη διαμονή και την επιβίωση του συνόλου του λαού. Γι' αυτό πρέπει, να το διαχειρίζεται ο κάθε ιδιοκτήτης γης με αυτή την έννοια**.

β. Μόνο οι Γερμανοί εθνοσύντροφοι επιτρέπεται να κατέχουν γερμανική γη.

γ. **Η ιδιοκτησία γης που αποκτήθηκε νόμιμα από Γερμανούς εθνοσυντρόφους αναγνωρίζεται σαν κληρονομική περιουσία**.

Αυτό το δικαίωμα ιδιοκτησίας, όμως, συνδέεται με την υποχρέωση να χρησιμοποιούν τη γη και για όφελος του λαού στο σύνολό του.

Ο έλεγχος της υποχρέωσης αυτής ανατίθεται σε **επαγγελματικά δικαστήρια** που απαρτίζονται από εκπροσώπους όλων των επαγγελματικών ομάδων του γεωργικού πληθυσμού και από έναν εκπρόσωπο του κράτους.

δ. Η γερμανική γη δεν πρέπει να αποτελεί αντικείμενο οικονομικής κερδοσκοπίας ή να χρησιμεύει σαν πηγή μη δεδουλευμένου εισοδήματος για τον ιδιοκτήτη της. Στο μέλλον, η γη μπορεί να αποκτηθεί μόνο από εκείνους που σκοπεύουν να την καλλιεργήσουν οι ίδιοι.

Κατά συνέπεια, σε κάθε πώληση γης, το κράτος έχει το προνομιακό δικαίωμα αγοράς.

Απαγορεύεται η ενεχυρίαση γης σε ιδιώτες δανειστές.

Η γεωργία παίρνει τα αναγκαία επιχειρησιακά δάνεια με ευνοϊκούς όρους μέσω των αναγνωρισμένων από το κράτος γεωργικών συνεταιρισμών της ή μέσω του κράτους.

ε. Για τη χρήση της γερμανικής γης, ο ιδιοκτήτης πρέπει να πληρώσει φόρο στο κράτος με βάση την έκταση και τη φύση του ακινήτου. Ο φόρος επί του εισοδήματος από τη γη καταργεί την περαιτέρω κρατική φορολόγηση της γεωργικής γης και της εκμετάλλευσης.

στ. Όσον αφορά **το μέγεθος των αγροκτημάτων**, δεν μπορεί να υπάρχει ένας ενιαίος κανόνας για όλους.

Ένας μεγάλος αριθμός βιώσιμων, μικρού και μεσαίου μεγέθους αγροτικών εκμεταλλεύσεων είναι ιδιαίτερα σημαντικός από την άποψη της δημογραφικής πολιτικής.

Επιπλέον, οι μεγάλες επιχειρήσεις εκπληρώνουν και τα συγκεκριμένα, **απαραίτητα** καθήκοντά τους και δικαιούνται να το κάνουν **σε μια υγιή σχέση** με μεσαίες και μικρές εταιρείες.

ζ. Τα **κληρονομικά δικαιώματα** επί της γης πρέπει να ρυθμίζονται από το κληρονομικό δίκαιο με τέτοιο τρόπο ώστε να αποφεύγεται ο κατακερματισμός της ιδιοκτησίας της γης και η επιβάρυνση της επιχείρησης με χρέη.

η. Το κράτος έχει το δικαίωμα της απαλλοτρίωσης, έναντι **εύλογης αποζημίωσης**:

1) γης που δεν ανήκει σε Γερμανούς εθνοσυντρόφους·

2) γης που – σύμφωνα με την απόφαση του αρμόδιου επαγγελματικού δικαστηρίου – δεν χρησιμεύει πλέον για τις ανάγκες του λαού λόγω της ανεύθυνης κακοδιαχείρισης από τον ιδιοκτήτη της·

3) τμήματα μεγάλων κτημάτων που δεν καλλιεργούνται από τους ίδιους τους ιδιοκτήτες, με σκοπό την εγκατάσταση μιας ελεύθερης αγροτιάς·

4) γης που χρειάζεται προς όφελος του πληθυσμού για ειδικούς κυβερνητικούς σκοπούς (π.χ. μεταφορικές εγκαταστάσεις, εθνική άμυνα).

Η γη που αποκτήθηκε παράνομα (κατά την έννοια του γερμανικού δικαίου) απαλλοτριώνεται χωρίς αποζημίωση.

θ. Ο προγραμματισμός – βάσει σημαντικών εκτιμήσεων της πληθυσμιακής πολιτικής – **για την κατοίκηση γης** που έχει γίνει πλέον διαθέσιμη αποτελεί ευθύνη του κράτους.

Η γη πρέπει να δοθεί στους εποίκους σαν **κληρονομιά** σε αρχικές συνθήκες που θα επιτρέπουν μια βιώσιμη οικονομία.

Η επιλογή των υποψηφίων θα πραγματοποιείται αφού ελεγχθούν εάν είναι πολίτες του κράτους και μετά από εξέταση της επαγγελματικής τους καταλληλότητας για να γίνουν έποικοι. Οι γιοι των αγροτών που δεν έχουν δικαίωμα κληρονομιάς (βλ. σημείο 7) τυγχάνουν ιδιαίτερης προσοχής.

Η εγκατάσταση στην παραμεθόρια περιοχή στα ανατολικά έχει ιδιαίτερη σημασία. Το πρόβλημα αυτό, όμως, δεν μπορεί να λυθεί ικανοποιητικά μόνο με τη δημιουργία αγροκτημάτων, αλλά, κατά τη γνώμη μου, πρέπει να λυθεί σε συνδυασμό με την ανάπτυξη αγροτικών πόλεων με αγοραστική δύναμη, και την ανασυγκρότηση των βιομηχανικών επιχειρήσεων. Αυτό θα δημιουργήσει τις δυνατότητες πώλησης που θα κάνουν τις νεοσύστατες μεσαίες και μικρές αγροτικές εκμεταλλεύσεις βιώσιμες.

Η **δημιουργία ενός μεγάλου χώρου για την διατροφή** και την εγκατάσταση του αυξανόμενου γερμανικού λαού είναι καθήκον της **γερμανικής εξωτερικής πολιτικής**.

4. Η αγροτική τάξη πρέπει να αναβαθμιστεί οικονομικά και πολιτιστικά

Το κράτος έχει ως καθήκον να προωθήσει την **οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη της αγροτικής τάξης** σύμφωνα με τη σημασία της για το σύνολο του λαού και έτσι να εξαλείψει μια κύρια αιτία της φυγής από την ύπαιθρο.

α. Πρώτα απ' όλα, η σημερινή δεινή κατάσταση του αγροτικού πληθυσμού **πρέπει να αμβλυνθεί με φορολογικές ελαφρύνσεις** και άλλα ειδικά μέτρα. Η συνέχιση του χρέους της γεωργίας πρέπει να περιοριστεί με τη **νομική μείωση του επιτοκίου του δανειακού κεφαλαίου** στα επίπεδα της προπολεμικής περιόδου και με τη **λήψη των αυστηρότερων μέτρων κατά της τοκογλυφίας**.

β. Το κράτος με την **οικονομική πολιτική** του πρέπει να εξασφαλίσει ότι η αγροτική εργασία θα είναι και πάλι αποδοτική.

Η εγχώρια αγροτική παραγωγή πρέπει να προστατευθεί με **δασμούς, με κρατικούς κανονισμούς των εισαγωγών και με μια αποφασιστική εθνική εκπαίδευση**.

Η **διαμόρφωση των τιμών** των αγροτικών προϊόντων πρέπει να απαλλαγεί από την κερδοσκοπία των χρηματιστηρίων και να σταματήσει η εκμετάλλευση των αγροτών από το χονδρικό εμπόριο. Η ανάληψη του χονδρικού εμπορίου αγροτικών προϊόντων από αγροτικούς συνεταιρισμούς πρέπει να στηριχθεί από το κράτος.

Οι επαγγελματικές γεωργικές οργανώσεις έχουν καθήκον **να μειώσουν το κόστος παραγωγής** για τους αγρότες **και να αυξήσουν την παραγωγή**. (Αυτό περιλαμβάνει την παροχή γεωργικών μηχανημάτων, λιπασμάτων, σπόρων, εκτροφή ζώων με ευνοϊκούς όρους, μέτρα βελτίωσης της γης, καταπολέμηση των παρασίτων, δωρεάν γεωργικές συμβουλές και χημική ανάλυση του εδάφους κ.λπ.) Για την εκπλήρωση αυτών των καθηκόντων, οι επαγγελματικές οργανώσεις πρέπει να υποστηρίζονται σε μεγάλο βαθμό από το κράτος. Ειδικότερα, η κρατική παρέμβαση πρέπει να επιβάλει σημαντική μείωση των τιμών των τεχνητών λιπασμάτων και της ηλεκτρικής ενέργειας.

γ. Οι επαγγελματικές οργανώσεις έχουν και την υποχρέωση να ενσωματώσουν σταθερά την επαγγελματική ομάδα των **εργατών στους αγρούς** στην αγροτική επαγγελματική κοινότητα της γεωργίας μέσω κοινωνικά δίκαιων συμβάσεων εργασίας. Το κράτος έχει το δικαίωμα εποπτείας και ανώτατη δικαστική αρχή.

Ο ικανός αγροτικός εργάτης **πρέπει να έχει τη δυνατότητα** να γίνει έποικος.

Η απαραίτητη **βελτίωση των συνθηκών στέγασης και των μισθών** για τους εργαζομένους στη γεωργία θα επιτευχθεί ταχύτερα και πιο διεξοδικά όσο περισσότερο βελτιώνεται η κατάσταση της γεωργίας στο σύνολό της. Αυτές οι βελτιώσεις στην κατάσταση των ντόπιων εργαζομένων στη γεωργία και η πρόληψη της φυγής από την ύπαιθρο **καθιστούν περιττή τη χρήση αλλοδαπών εργατών στη γεωργία και ως εκ τούτου θα απαγορευτεί στο μέλλον**.

δ. Η σημασία της αγροτικής τάξης για το λαό απαιτεί την κρατική και επαγγελματική υποστήριξη για την εξειδικευμένη κατάρτιση και την **αναβίωση του αγροτικού πολιτισμού**. (Αγροτικοί ξενώνες νέων, γεωργικές σχολές με σημαντικές επιδοτήσεις για **φτωχούς**, ταλαντούχους νέους αγρότες.)

5. Οι επαγγελματικές οικονομικές οργανώσεις δεν μπορούν να προσφέρουν καμία ολοκληρωμένη βοήθεια στην αγροτική τάξη, αλλά μόνο το πολιτικό γερμανικό κίνημα ελευθερίας του N.S.D.A.P. μπορεί.

Η σημερινή δυστυχία του αγροτικού λαού είναι μέρος της δυστυχίας όλου του γερμανικού λαού.

Είναι παράλογο να πιστεύουμε ότι μια μόνο επαγγελματική τάξη μπορεί να αποκλειστεί από το κοινό πεπρωμένο του γερμανικού λαού, και είναι έγκλημα να υποκινούμε μίσος μεταξύ των αγροτικών και των αστικών πληθυσμών, οι οποίοι είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι προς το καλύτερο ή το χειρότερο.

Οι οικονομικές ενισχύσεις στο πλαίσιο του ισχύοντος πολιτικού συστήματος δεν μπορούν να επιφέρουν καμία ουσιαστική βελτίωση· γιατί η δυστυχία του γερμανικού λαού έχει τις ρίζες της στην πολιτική υποδούλωση, από την οποία μόνο τα πολιτικά μέσα μπορούν να τον απελευθερώσουν.

Τα παλιά πολιτικά κόμματα που κυβέρνησαν μέχρι τώρα και οδήγησαν τον λαό μας στην υποδούλωση δεν μπορούν να είναι ηγέτες στον δρόμο προς την απελευθέρωση.

Οι **επαγγελματικές οργανώσεις** έχουν σημαντικά **οικονομικά** καθήκοντα να εκπληρώσουν στο μελλοντικό μας κράτος και με αυτή την έννοια μπορούν ήδη να πραγματοποιήσουν προπαρασκευαστικές εργασίες σήμερα, αλλά είναι ακατάλληλες για τον **πολιτικό** απελευθερωτικό αγώνα, ο οποίος πρέπει πρώτα να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μια νέα οικονομική τάξη· γιατί αυτός ο αγώνας δεν μπορεί να γίνει από τη σκοπιά μιας μόνο επαγγελματικής τάξης, αλλά πρέπει να γίνει από τη σκοπιά ολόκληρου του λαού.

Ο αγώνας για την ελευθερία ενάντια στους καταπιεστές μας και τους επιβλέποντες διαχειριστές τους μπορεί να διεξαχθεί με επιτυχία μόνο από ένα πολιτικό κίνημα ελευθερίας, το οποίο, έχοντας την πλήρη εκτίμηση της σημασίας των αγροτών και της γεωργίας για το σύνολο του λαού, ενώνει όλους όσους έχουν τη γερμανική συνείδηση από όλες τις τάξεις και τα στρώματα του γερμανικού λαού.

Αυτό το κίνημα πολιτικής ελευθερίας του γερμανικού λαού είναι το N.S.D.A.P.

Υπογραφή, **Αδόλφος Χίτλερ**.